

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAKE-BELIEVE *match*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Melanie Harlow

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

inanmak ma yapmak

MELANIE HARLOW

Copyright © 2023 by Melanie Harlow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Kapak Fotoğrafı (model versiyonu): Ren Saliba

*Dünyayı aydınlatmak için evden ayrılan ilk
küçük ateşböceğim için.*

Hayat ya cesur bir maceradır ya da hiçbir şeydir.

HELEN KELLER

İçindekiler

1. [Lexi](#)
2. [Devlin](#)
3. [Lexi](#)
4. [Devlin](#)
5. [Lexi](#)
6. [Devlin](#)
7. [Lexi](#)
8. [Devlin](#)
9. [Lexi](#)
10. [Devlin](#)
11. [Lexi](#)
12. [Devlin](#)
13. [Lexi](#)
14. [Devlin](#)
15. [Lexi](#)
16. [Lexi](#)
17. [Devlin](#)
18. [Lexi](#)
19. [Lexi](#)
20. [Devlin](#)
21. [Lexi](#)
22. [Devlin](#)
23. [Lexi](#)
24. [Devlin](#)
25. [Lexi](#)
26. [Sonsöz](#)

[Yeterince almadın mı?](#)

[Bir fahişe ol](#)

[Ayrıca Melanie Harlow](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

BİR

TATLI, kuş kemikli küçük ninem hayatımın altından halıyı çekip almadan önce çayına bir çay kaşığı şeker ekledi.

"Üzgünüm, Alexandra. Ama cevabım hayır."

"Ama büyükanne, bitirmeme bile izin vermedin!" Dün gece sevgili Snowberry Lodge'umuzu yıkmayı planlayan Black Diamond Resorts'a satma eğiliminde olduğunu açıklamasının ardından çılgınca karaladığım notlarıma baktım. Salı günü tekliflerini görüşmek üzere buldozerlerle öğle yemeği yiyecekti, bu yüzden onu mirası erken devralmama izin vermeye ikna etmek için sadece iki günüm vardı.

İşler iyi gitmiyordu.

"Burası bir kadının tek başına yönetemeyeceği kadar büyük, hayatım. Dağ gibi bir borçla karşı karşıyayız. Bu yükü senin sırtına yüklemem." Büyükanne çayından küçük bir yudum aldı. "Her ne kadar burayı bırakmak beni üzse de, korkarım başka seçeneğim yok."

"Lütfen büyükanne," dedim panik göğsümde yükselirken. "Henüz bir karar vermeyelim." Snowberry'yi satmak kalbimi parçalayacaktı. Büyük büyükbabam ve büyükbabama bu şirin kayak merkezini yetmiş beş yıl önce inşa etmişlerdi. Büyükbabama burada doğmuştu. Babam burada büyümüş. Annem ve babam burada evlenmişti.

Onlarla ilgili en mutlu anılarımın hepsi buradaydı. Biraz demode ve modası geçmiş miydi? Tabii ki öyleydi.

Yakınlarda ortaya çıkan mega tatil köylerine karşı sürekli iş kaybetmiş miydi? Buna itirazım yok.

Son otuz yıldır Snowberry'yi işleten sevgili rahmetli büyükbabama vizyon sahibi bir iş adamı mıydı? Kesinlikle hayır. Burayı olduğu gibi sevmiş ve hiçbir şeyi değiştirmeyi uygun görmemişti.

Tesisin zor durumda olduğunu hepimiz biliyorduk, ancak iki yıl önce onun ölümünden sonra durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu öğrenince şok olmuştuk. Bir şekilde birkaç sezonu daha atlattık, ışıkları açık tuttuk ve asansörleri çalıştırdık ama durum çok kötüydü.

Yenilenmeye ihtiyacımız vardı. Yeniden markalaşmamız gerekiyordu. Paraya, pazarlamaya ve modernizasyona ihtiyacımız vardı.

Seksen beş yaşındaki çelimsiz büyükannemin neden her şeyi üstlenmek istemediğini anlıyordum. Ama bazı açgözlü takım elbiseliler yıksın diye mi bırakacaktı? Çocukluk anılarımın enkaza dönüştüğünü görmek için mi? Bir yıkım topunun sadece evimi değil, ailemin mirasını da parçalamasını mı izleyecektim?

Hayatta olmaz.

Snowberry benim her şeyimdi. Ve kendimi telesiyeye zincirlemek zorunda kalsam bile ona tutunmaya kararlıyım.

Ki olabilirim.

"Roddy amcan satmam gerektiğini düşünüyor," dedi, her zamanki sakız pembesi ruju çay fincanının kenarında bir iz bırakmış olan büyükannem. Ona baktım ve "*Tabii ki öyle düşünüyor*" diye düşündüm.

Babamın kardeşi Roddy yirmi yıl önce karısı ve çocuğuyla birlikte Snowberry Lodge'u terk etmişti. Şu anda Miami Beach'te yaşıyordu ve kızı olabilecek yaşta bir kadınla nişanlıydı (kuzenim Tabitha, ikisine de katlanamıyordu ... onu suçladığımdan değil).

Snowberry'nin satışından kısa vadede para kazanamayacak olsa da, Gran milyonları bankaya yatırırsa ileride kendisi için dolar işaretleri görüyordu. Onun yaşayan tek çocuğuydu.

Ama bile değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

"Onu *bana* ver, büyükanne," diye yalvardım. "Burayı tersine çevirebilirim. Gencim, enerjim var ve burası için her türlü fikrim var."

"Fikirler paraya mal olur," diye belirtti.

"Yatırımcı bulacağım." Bunu kendime güvenerek söyledim ama gerçek şu ki bankalarla iyi gitmeyen birkaç görüşme yapmıştım. İş planları ve projeksiyonlar istiyorlardı. Kâr ve zarar tabloları. Fayda-maliyet analizi. Pazar araştırması. Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyordum - üniversitede işletme okumayı denemiştım ama sınıf bana göre değildi. Son dokuz yıldır kışın kayak okulumuzu işletiyor, yazın da resepsiyonda çalışıyordum. Buranın her santimetrekaresini kendi vücudum gibi biliyordum; sanki benim bir uzantım gibiydi.

Büyükanne başını salladı. "Korkarım bunun için zamanımız yok. Ve gerçek şu ki hayatım, istesem bile Snowberry'yi sana veremem."

Gözlerimi kırpıttım. "Ne? Neden olmasın?"

"Bunu sana bu şekilde söylediğim için üzgünüm ama artık bilmenin zamanı geldi." Büyükanne çayından acı verici bir yavaşıklıkta bir yudum daha aldı. "Büyük büyükanne ve büyükbabanızın hazırladığı vasiyetname ve vakıf, Snowberry Lodge'un sadece evli bir çifte miras kalabileceğini açıkça belirtiyor."

"Bekle bir dakika." Başımı eğdim, yanlış duyduğumdan emindim. "*Vasiyetinde* Snowberry'yi miras alacak kişinin *evli* olması gerektiği mi yazıyor?"

"Evet."

Ona bakakaldım, tüylerim diken diken olmuştu. "Bunu neden daha önce duymadım?"

Kemikli omuzlarını kaldırdı. "İnsan hiçbir zaman hastalıklı konuları tartışmak istemez, sevgilim."

"Aman Tanrım." Öfkem tutuşmak üzereydi ama sakinliğimi korudum. Onu havai fişeklerle ikna edemezdim-Gran nezaketi takdir ederdi. "Ama vasiyeti değiştirebilirsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu şekilde kurulmasının bir nedeni var Alexandra. Burası her zaman bir aile işletmesi olmuştur. Bir kişinin tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey var, özellikle de şu anki koşullarda."

"Bir iş ortağı bulacağım," dedim umutsuzca.

"Bir *hayat arkadaşına* ihtiyacın var," diye ısrar etti. "Yatırımını sadece parasal olmayan birine. Bağlılığı maddi kazanca bağlı olmayan biri. Snowberry'yi seni sevdiği için seven ve burada bir hayat kurmak isteyen biri."

Mutfak sandalyesine geri yığıldım. "Şey, üzgünüm. Ama öyle biri yok." Bir zamanlar var olduğunu sanıyordum. Ama yanılmışım.

"Bosh." Büyükanne boğumlu, mavi damarlı elini yüzünün önünde salladı. "O var. Sadece açık fikirli olmalısın. Örneğin Dr. Smalley'i ele alalım."

"Dişçiniz mi?" Bu anlamsız söz karşısında kaşlarımı çattım. "Onun ne alakası var ki?"

"Dul kaldı, biliyorsun, ve oraya geri dönmek istiyor." Kafamın içinde bir alarm zili çaldı. "Aferin ona."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne de olsa sadece otuz beş yaşında. Ve doğru ışıktaki çok yakışıklı." Büyükanne işgüzar bir memnuniyetle gülümsedi, soluk mavi gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. "Ben de sizin için küçük bir buluşma ayarlama cüretini gösterdim."

"Ne?" Sandalyemde dikleşerek çığlık attım. "Büyükanne, yapmadın! Tüm bunların ortasında mı? Yapamam!"

"Neden olmasın? Bu gece için planın var mı?"

"Bunu bu gece için mi ayarladın?"

"Evet. Çocuklarını büyükannelerine bırakacak, seni de sekiz gibi alacak. Belki seni ... adında bir yere götürebileceğini düşündü." Çay fincanını yere bıraktı ve biraz çaba sarf ederek kendini sandalyesinden dışarı itti. Telefonun yanındaki tezgâha doğru sürünerek bir not defteri aldı. "The Broken Spoke."

Başımı salladım. "Onu ara ve iptal et."

Bana baktı, yüz ifadesi hiç de özür dileyici değildi. "Korkarım yapamam, sevgilim. Numarası bende yok. Her şeyi geçen hafta oradayken ayarladım."

"Ve bunu bana şimdi mi söylemeye karar verdin?"

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Gözlerimi kapattım. Üç kadar saydım. Derin bir nefes aldım.

"Senin için iyi olacak Lexi sevgilim," diye devam etti yatıştırıcı bir tonda. "Uzun zamandır kimseyle dışarı çıkmadın. Çok fazla çalışıyorsun."

"Şu anda sadece bir tane tam zamanlı çalışanımız var, Gran. O da pek güvenilir değil."

Bu Tabitha olmalı. Benden üç yaş küçüktü ve birlikte büyümüştük. Çocukken masa oyunlarında hile yapar, kaybettiğinde ağlar ve büyükannemin yadigârı vazoyu kıran ayakkabıyı fırlatan *kendisi* olduğunda beni suçlardı. Eğer bir şeyin iki farklı tadı varsa, her zaman ilk o seçerdi. Vişneli Dum Dum emiciyi yaladıktan sonra fikrini değiştirip benim karamela şekerimi istese bile, ona vermek ya da çığlıklarını dinlemek zorundaydım.

Benim favorim değildi.

"Biliyorum," dedi büyükannem. "Ama çok çabalıyor." Denemedi.

"Büyükanne, tüm zamanını masasında sosyal medyada gezinerek geçiriyor." "Seyahat kışkırtıcısı olmaya çalışıyor."

"Seyahat *influencer*'ı. Eğer durum buysa, neden hiç Snowberry'den bahsetmiyor? Onun bir platformu var."

"O işlerden anlamam, hayatım." Büyükanne ayaklarını sürüyerek masaya döndü ve oturdu. "Ama bu gece resepsiyonda çalışıyor, yani Dr. Smalley ile tanışmakta özgürsün." Çayını aldı. "Şimdi ne giymen gerektiğini konuşalım. Geçen ay doğum günü yemeğimde giydiğin o güzel beyaz elbiseye ne dersin?"

Meydan okuyarak kollarımı kavuşturdum. "Büyükanne, Doktor'la çıkmayacağım.

Smalley bu gece. Ya da herhangi bir gece."

Büyükannemin gözleri buğulandı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Birdenbire nefesim daraldı. Kalbim çok hızlı atıyor. Beni pembe takım elbisemin içine gömün lütfen. İnci düğmeli olan."

"Büyükanne!" Ayağa fırladım ve masanın onun tarafına geçip yanına çömeldim. "İyi misin? Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, sevgilim." Göğsünü okşadı. "Ben iyi olacağım. Sanırım sadece senin için çok *endişeleniyorum*. Yaşlanıyorum, biliyorsun, yakında ben de gideceğim ve seni yalnız düşünmek istemiyorum. Kalbim buna dayanamıyor. Bazen geceleri uyuyamıyorum bile, çok endişeliyim."

"Oh." Rol yaptığını anlayınca yavaşça ayağa kalktım. "Yani iyi misin?"

"Olacağım." Bana baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Keşke bu gece Dr. Smalley'i görerek endişelerimi hafifletebilseydin. O zaman belki kalbim yavaşlar ve yeniden nefes alabilirim. Benim için istediğin bu değil mi? Düzgün nefes alabilmek?"

Dişlerimi sıktım. "Tamam. Bu gece Dr. Smalley'i göreceğim ama bir şartla."

"O nedir, hayatım?" Büyükanne yine neşeliydi.

"Salı günkü yemeğe beni de götür. Takım elbiseli, tatlı dilli bir köpekbalığının bizi çiğneyip tükürebileceğini düşünmediğinden emin olmak istiyorum." Yeniden ateşlenerek fikir listeme baktım. "Pazarlık yapmak istiyorum. Snowberry küçük olabilir ve mücadele ediyor olabilir ama uğruna savaşmaya değer." Masanın karşısından ona baktım. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Gülümsedi. "Bence bu gece saçlarını açmalısın, değil mi?"

* * *

Büyükannemin evinden, her ikisi de Snowberry Lodge'un arazisinde bulunan daireme on beş dakikalık bir yürüyüşle dönerken, arkadaşım Winnie'den bir mesaj aldım.

Eee? Nasıl geçti

Hayatım tuvalette. Ve sanırım büyükannem sadece

Kızardı

Sen onunla konuşmadan sattı mı

Hayır, ama bana vermeyi düşünmeyi reddediyor. Burayı işletmek için bir kocaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

Aslında, bu onun vasiyetinde var. Onun vasiyeti!!! Ve arkamdan iş çevirip bana dul dişçisiyle bir randevu ayarladı.

BU GECE

Ne? Ne? Bekle, seni arayacağım

Bir an sonra telefonum elimde titredi. "Alo?"

"Bu da ne?" Winnie çığlık attı. "Aile malikanesini miras almak için bir kocaya mı ihtiyacın var? Bu da ne, Bridgerton?"

"Öyle görünüyor. Ve benim için dul dişçisiyle bir eşleşme ayarladı."

"En azından bir dükkân olmayı deneyebilirdi. Senin adına hakarete uğradım." "Teşekkür ederim," diye homurdandım.

"Dişçiyle hiç tanıştın mı?"

"Bir keresinde, Gran'i bir randevuya götürdüğümde." Tatil köyünü çevreleyen servis yolunun kenarında yürürken bir taşı .

"Kaç yaşında?"

"Otuz beş yaşında, iki çocuklu." "Sevimli mi?"

"*görünmüyor* ama Hastings Dükü değil."

Her zaman iyimser olan Winnie, "Belki de çok kötü olmaz," dedi. "İki çocuklu bekâr bir babaya aşık oldum. Ve şimdi halimize bakın." Winnie ve itfaiyeci olan kocası Dex, ilk evliliklerinden olan iki kızlarını anneleri ile paylaşıyorlardı ve iki yaşında Michael adında bir oğulları vardı.

Onunla üç yıl önce Chicago'daki bir konaklama fuarında tanışmıştım ve hemen kaynaşmıştık. Aynı yaşıydık ve ikimiz de Kuzey Michigan'da aile tarafından işletilen tatil köylerinde çalışıyorduk. Winnie, Snowberry'den yaklaşık iki saat uzaklıktaki Cloverleigh Farms'ın düğün planlayıcısıydı. Ayrıca beni ailesinin şaraphanesinde tadım odasını işleten en iyi arkadaşı Ellie Lupo ile tanıştırdı. İkisi de işleri, kocaları ve çocuklarıyla meşguldü ama fırsat buldukça kızlar gecesi için bir araya gelmeye çalışıyorduk.

"Güven bana," dedim Winnie'ye, "durum farklı. Dr. Smalley iyi bir adam ama aradığımız *kişi* o değil."

"Bunu olarak bilemezsin! İyi vakit geçirebilir." Kıkırdadı. "Bahse girerim delme konusunda çok iyidir."

"Kes şunu, onu delmeyeceğim."

"Neden olmasın? Stres seviyenizi düşürmek için tam da ihtiyacınız olan şey bu. İyi seks zihinsel ve duygusal sağlık için çok faydalıdır. Orgazm vücudunuzda her türlü iyi hissettiren kimyasal salgılar."

"Hayal meyal hatırlıyorum." Bir apartman kümesine giden araba yoluna . Benimki sağdaki ilk daireydi, tek katlı, tek yatak odalı bir daireydi.

"Neden sadece belli belirsiz?"

"Çünkü bir yılı aşkın süredir seks yapmadım Winnie. Andrew geçen yaz gittiğinden beri. Sonu da o kadar iyi değildi zaten."

"Faydalarından yararlanmak için bir erkeğe ihtiyacın yok Lexi. Az önce orgazmın bir öz bakım eylemi olduğunu okuyordum. Sadece pelvik kas tonusunu iyileştirmekle kalmıyor, aynı zamanda salgılanan tüm hormonlar uyku kalitemiz, ruh halimiz, bilişimiz ve genel stres seviyelerimiz için harikalar yaratıyor."

İçimi çektim, ahşap basamakları tırmanarak ormana bakan küçük güverteme çıktım. "Acı gerçeği mi istiyorsun? Artık oraya tek başıma bile gidemiyorum."

"Yapamaz mısın?" Winnie fısıldadı, sanki bunu yüksek sesle söylemek çok korkunçmuş gibi. "Hayır. Yaklaşabiliyorum, mesela yan odada devam eden partiyi duyabiliyorum ama kapı kilitli. İçeri giremiyorum. Ve sonra kafamın içinde

bu konuda." Ön kapının yanındaki Adirondack sandalyeye çöktüm. "Ne zamandan beri?"

"Aylar oldu," diye itiraf ettim. "Altı, belki yedi. Kırıldım."

"*Kırılmadın* Lexi. Sadece stres. Bu yıl senin için gerçekten zor geçti."

"Ve daha da kötüleşecek. Eğer stres O'mu çaldıysa, kesinlikle temelli gitti." Gözlerimi kapattım, o lezzetli gerilimi, coşkulu boşalmayı ve sonrasında solgunlaşmayı hatırladım. Bir daha böyle şeyler hissedebilecek miydim?

"Dinle, şu an için endişelenme, üzerine güzel bir şeyler giy. ve gidip biraz tekila iç," diye tavsiye etti Winnie. "Kayıp O vakasını çözecek kişi dışı olmasa bile, bu gece iyi vakit geçirebilirsiniz."

Ve işte bayanlar ve baylar, kendimi beyaz bir elbise içinde, saçlarım açık, The Broken Spoke'un barında Dr. Smalley'in yanında oturmuş, bir margarita yudumlarken ve gözleri yaşlı bir şekilde rahmetli eşinden övgüyle bahsetmesini dinlerken buldum.

"O kadar harikaydı ki, biliyor musun?" Gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

"Biliyorum."

"Çok fedakâr ve tatlı. Çocuklarımız için mükemmel bir anne. Onu çok sevdim."

Bardağımın biraz tuz yaladım. "Anlayabiliyorum."

"Odadaki en yakışıklı adam olmamam, en çok parayı kazanmamam ya da en havalı arabayı kullanmamam umurunda değildi. Beni sadece ben olduğum için severdi."

"Kaybınız için çok üzgünüm." Bu gece bunu kaç kez söylediğimin sayısını unutmuştum.

Ama dürüst olmak gerekirse, onun için üzülyordum. Yakışıklı bir dük değildi ama tatlı bir adamdı ve kendisine büyük gelen pantolonunun kırışıklıklarını özenle ütlediği belliydi. Ayrıca tıraş olurken bir yerini kesmişti ve küçük bir tuvalet kâğıdı parçası hâlâ çenesindeki kanlı noktaya yapışmıştı. Ama bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Gülümsemeye çalışarak, sipariş ettiği ve dokunmadığı uzun Amerikan birası bardağına uzandı. Ama bir yudum almak yerine öylece baktı. "O sadece saçının rengiydi."

"Um . . ." Zarif bir cevap aradım ama bulamadım.

Aniden birayı barın üzerine geri koydu. "Özür dilerim Lexi. Bu bir hataydı. Henüz hazır değilim."

"değil." Umarım rahatladığım çok belli olmamıştı.

"Büyükannen bana ne kadar üzgün, yalnız ve sosyal açıdan beceriksiz olduğunu söylediğinde kendimi kötü hissettim ve gelmeyi kabul ettim. Ama çok erken."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, kendime Gran'e karşı bir anlık özel bir öfke duyma izni verdim.

"Bir kız arkadaş için hazır değilim, iyileşmek için zamana ihtiyacım var." "Anlıyorum."

"Teşekkür ." Kapıya doğru baktı. "Gitmeye hazır mısınız?"

İçkimin kalanını geri attım ve aniden bir tane daha istedim. "Biliyor musun? Ben Uber'le eve gideceğim. Sen git."

"Emin misin?" Bir kulağının arkasını kaşıdı. "Büyükannen bana kızacak mı?"

"O iyi olacak." Gülümsedim. "Gerçekten. Evine git. İçki için teşekkürler."

"Rica ederim. Hoşça kalın." Bana küçük bir el salladı ve kapıya doğru aceleyle ilerledi, yol boyunca pantolonunu yukarı sıyırdı.

Dönüp tekrar bara baktım ve barmenin dikkatini çekmeye çalıştım. Pazar günü olmasına rağmen kolay değildi, İşçi Bayramı hafta sonuydu ve mekân tıklım tıklımdı. Her masa doluydu ve dans pisti cesetlerle doluydu. Gelecek hafta sonuna kadar tüm yaz insanları gitmiş olacak ve yakındaki göl kenarı kasabası Cherry Tree Harbor tatillere kadar sakinleşecekti. İşte o zaman Snowberry'deki işlerimiz de artacaktı. Bir sezon daha dayanabilecek miydik?

Barmen beni fark edince bir margarita daha söyledim ve hızla içtim. Ona bir kez daha işaret ederek üçüncüyü söyledim.

Onu yere bıraktı ve yanımdaki boş tabureye baktı. Dr. Smalley'nin dolu birası hâlâ barın üzerinde duruyordu. "Arkadaşın geri geliyor mu?"

"Hayır." Eğildim ve bardağımın kenarındaki tuzu yaladım.

Barmen bana dikkatle baktı. "İyi misin?"

"Ailemin kayak merkezini yıkılmaktan nasıl kurtaracağımı bulduğum anda iyi olacağım."

"Ailenin bir kayak merkezi mi var?" Başımı salladım.

"Snowberry Lodge."

"Şaka yapmıyorum!" Üç bira şişesinin kapağını hızla açarken sırıttı. "Çocukken oraya hep giderdim."

"*Eskiden* herkes oraya giderdi," dedim iç çekerek. "Sorun da bu zaten." Onu biraz daha yakından inceledim. Yirmili yaşlarının ortalarından sonlarına doğru, dağınık sarı saçlı, bronzlaşmış yüzlü, atletik görünümlü biriydi. Bu demografinin Snowberry'ye geri dönmesi için ne gerekiyordu? "Adın ne senin?" Ona sordum.

"Silas." Musluktan uzun bir bardak doldururken bana gülümsedi.

"Memnun oldum Silas. Ben Lexi." Elimini uzattım ve o da barın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Peki şimdi nerede kayak yapıyorsun?"

"Çoğunlukla batıya gidiyorum." Omuz silkti ve ilk bardağı diğeriyle değiştirdi. "Ya da buralardaki büyük tatil köylerinden birine gidiyorum, The Summit gibi." Biralara getirmek için bara doğru ilerledi, ben de margaritama bakakaldım.

Tabii ki. Zirve.

Orası varlığımın baş belasıydı; su parkı, golf sahası ve devasa video oyun salonu olan bir mega tatil köyü.

Geri döndüğünde "Tamam, bir sorum daha var" dedim. "Neden Snowberry'ye gelmeyi *bıraktın*?"

Silas bir şarap şişesi aldı, mantarını çıkardı ve doldurmaya başladı. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım biraz unutmuşum. Ayrıca kız arkadaşım The Summit'teki spa'yı seviyor," dedi ve mantarı şişeye geri soktu. "Ve dağın tepesinde cam duvarları olan oldukça havalı bir barları var. Manzara inanılmaz."

"Snowberry'de bir bar var," dedim savunmacı bir tavırla, ancak budaklı çam duvarları, rustik ekose döşemeleri ve boynuz avizesi ile sağlam kayak sonrası salonumuzun şık, cam duvarlı, dağın tepesindeki sıcak bir yerle tam olarak aynı olmadığını kabul etmek zorundaydım.

"Evet, ama bu biraz ..." Silas bir an için düşündü. "Eski mi? Özür dilerim." Yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"değil," dedim ona. "Haksız değilsin. Dürüst olduğun için teşekkürler."

Daha fazla müşteriyle ilgilenmek için bara doğru ilerlerken, içkimi elime aldım ve içine baktım. Artık istediğimden bile emin değildim. Daha fazla tekila beni gerçekten daha iyi hissettirecek miydi? Hesabı ödeyip eve mi gitsem? Muhtemelen bir saat içinde pijamalarımınla *Ayr*'yı izliyor olabilirdim. Ailesinin zor durumdaki sandviç dükkânını kurtarmaya çalışan ana karakterle çok yakınlık kurdum.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam Dr. Smalley'nin boş bar taburesini kaptı ama ona yakından bakmadım.

"Merhaba," dedi. Sesi derin ve pürüzsüzdü.

"Merhaba," dedim hiçbir şey hissetmeden.

"Burası sizinle konuşmak için sıranın olduğu yer mi?" "Sıra falan yok."

"Olmalı."

Başımı kaldırıp ona baktım ve nabzım hemen hızlandı. Şaşırtıcı mavi gözleri, geniş, şehvetli bir ağzı ve kolonya ya da pahalı saat reklamlarında gördüğünüz çene hatlarından biri vardı. Sanki muhteşem mimarisini saklamak için sakal bırakmak istemiyormuş gibi hafifçe sakallıydı.

bu bir düktü.

Mükemmel dişleriyle gülümsedi. "Ben Devlin."

"Lexi." Yüzümü ona dönmek için taburemde kayarken, dirseğim aniden arkadan sertçe itildi ve içkimin tamamı kucağına sıçradı. Nefesim kesildi. "Aman Tanrım! Çok özür dilerim!"

Bana çarpan kadın bolca özür dileyip uzaklaşırken Devlin ayağa kalktı ve buz küplerini yere fııçaladı. İğrenç bir şekilde utanarak boş bardağı barın üzerine bıraktım ve bir avuç dolusu kokteyl peçetesi kaptım. "Dur, ben ..." Elimi kasıklarının önünde gezdirerek durakladım ve devasa ıslak noktaya baktım.

"Belki de bunu yapmalıyım," dedi gülerek ve benden peçeteleri alıp dökülenleri ıslatmaya çalıştı. "Daha yeni tanıştık."

"Al, bunu kullan." Silas ortaya çıktı ve Devlin'e kuru bir çubuk havlu uzattı.

"Teşekkürler," dedi. "Ama sanırım kurumam gerekecek. Peki ben ne giyiyorum?"

"Bir margarita," dedim utanarak.

"Bir tane daha ister misiniz? Ben getiririm."

"Bu hiç adil değil. Az önce kucağına fırlattığım içkiyi değiştirmek için para ödemek zorunda kalmamalısın."

"İsterdim." Silas'la göz göze geldi. "O bir margarita daha alacak. Ben de bir Journeyman viskisi alayım. Güzel."

Silas başıyla onayladı. "."

Devlin başını bana doğru eğdi. "Belki onunkini getirirsin. Damlatmaz bardağınız var mı?"

Silas güldü. "Arkayı kontrol edeceğim."

"Çok komik," dedim, birden büyükannemin bu elbiseyi önermesine sevindim. Büzgülü bir beli, derin bir V yakası ve omuzlarımdan üzerinden bağlanan askıları vardı. Katmanlı eteği uzun bacaklarıma kısa geliyordu ve onları biraz göstermek için dizlerimden kavuşturdum. Kalın, kaslı kalçaları ve dolgun popomu her zaman sevmemiştim ama yıllarca kayak yapmanın vücudumu şekillendirmesini takdir etmeye başlamıştım. O da takdir etmek istese sorun etmezdim ama şu anda gözleri hâlâ kasıklarındaydı.

"Dürüst ol. Kaza geçirmişim gibi mi görünüyor?"

Kesinlikle öyle. "Hiç de değil."

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Başını eğdi, sırtarak ağzını yokladı.

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama sadece kendimi kötü hissettiğim için."

"Belki margaritan geldiğinde kafandan aşağı dökebilirim."

Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Güldüm ve kollarımla başımı kapattım. "Sakın buna cüret etme. Bu gece saçımı patlattım. Büyük bir randevum olması gerekiyordu."

"Öyle mi? Kiminle?"

"Büyükanneimin yeni dul kalmış dişçisi Dr. Smalley ile."

Devlin sırtıarak etrafına bakındı. "Peki nerede o? Sakın bana seni ektiğini söyleme."

"Oh, o buradaydı. Yirmi dakika boyunca bana rahmetli muhteşem karısını anlattı ve sonra da hayatına devam etmeye hazır olmadığını, bu yüzden erkek arkadaşım olamayacağını söyledi."

"O zaman neden sana çıkma teklif etti?"

"O ." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Büyükanmem randevuyu ayarladı ve bu öğleden sonra beni tuzağa düşürdü. Ama daha da kötüsü var."

Güldü. "Nasıl daha kötü olabilir ki?"

"Meğer randevuya evet demesinin tek nedeni büyükanmemin benim ne kadar yalnız, üzgün ve sosyal açıdan beceriksiz olduğumu anlatıp durmasıymış." Başımı salladım. "Benim için *üzülmüş*."

"Haklısın. Bu daha kötü."

Silas içkilerimizi getirdi ve Devlin ona bir kredi kartı uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim margaritayı iki elimle kaldırarak. "Bu sefer daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Bir şey değil." Viskisini eline aldı ve bir yudum aldı. "Kötü randevu ve her şeye burnunu sokan büyükanne için üzgünüm ama yardımı olacaksa, saçların çok güzel. Seninle ilgili her şey çok güzel."

"Teşekkürler." Midem bulandı. Barda bana yaklaşan bir adamın söylediği bir cümle bile olsa, yine de bunu duymak hoşuma gitmişti. Uzun zaman olmuştu.

Ayrıca, bu adam *gülünç* derecede yakışıklıydı.

Gözlerim yontulmuş yüz hatlarından omuzlarına ve mavi ekose gömleğinin kıvrılmış manşetlerinden uzanan bronzlaşmış ön kollarına doğru gezinirken karnımda bir beklenti kıvılcımı alevlendi. Vücudu atletik ama zayıf görünüyordu, bir oyun kurucudan çok bir oyun kurucuyu andırıyordu. Sol bileğine siyah ve gümüş renkli kalın bir saat takmıştı; uzun parmakları ve özenle kesilmiş tırnaklarıyla elleri aynı anda hem erkeksi hem de zarifti.

Kadınsı parçalarımın uzun uykularından uyandıklarını hissettim ve Devlin'i Uyuyan Güzel'deki prens gibi hayal ettim, O'mu çevreleyen dikenli, aşırı büyümüş dalları kesip biçiyordu.

Kılıcını merak ederken gözlerim pantolonundaki ıslak noktaya kaydı. Uzun muydu? Çelik gibi miydi? Nasıl kullanacağını biliyor muydu?

Gözlerimin lazer ışınıyla kasıklarına tutulduğunu fark edince hemen başımı kaldırdım. "Bu gece *seni* buraya getiren nedir?"

"Ailemle birlikteyim." Omzunun üzerinden dans pistine doğru baktı. "bir masada oturuyorlar, muhtemelen bizi izliyorlar. Ben söyledim

"Buraya seni etkilemek için geldim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni etkileyebileceğinden o kadar emindin, ha?"

Omuz silkti. "Elimden gelenin en iyisini yapacaktım ve elimden gelenin en iyisi genellikle oldukça iyidir."

Bu beni şaşırtmadı. Görünüşü ve kendine güveni arasında, çok sık sopa sallayıp ıskaladığından şüpheliydim. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Cherry Tree Harbor'da büyüdüm ama şimdi doğudayım-Boston. Sadece ziyaret için geldim."

"Peki orada kim var?" Dans pistinin olduğu yöne baktım. "Abiler? Kız kardeşler? Annem ve babam?"

"Üç erkek kardeşimden ikisi -üçüncüsü Kaliforniya'da yaşıyor- ve küçük kız kardeşim Mabel artı onun en iyi arkadaşı Ari, ki o da başka bir küçük kız kardeş olabilir. Babam evde, en büyük kardeşimin ikizlerine bakıyor. Onlar yedi yaşında."

"Annen nerede?"

"Dokuz yaşımdayken annemi kaybettim." Çenem düştü. "Ben de kaybettim."

"Özür dilerim," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse bandonun sesinden onu duymuyordum.

Belki de bu çocukluk deneyimini paylaştığımızı öğrendikten sonra ona daha fazla güvenmem saçmaydı ama kendimi bar taburemin kenarına kayarak ona biraz daha yaklaşırken buldum. "Demek sen bir amcasın."

"Devlin Amca," diye onayladı. "Bu şimdiye kadarki en iyi şey."

"Çocukları sever misin?" Tanrım, şu gözler. Bu kadar parlak bir maviye ne denir ki? Kobalt mı? Safır? Karayip mavisini mi? Tonu ne olursa olsun, beni ateşlendiriyordu. Aniden yüzmeye gitme isteği duydum.

"Çocuklar harikadır. Onları genellikle yetişkinlere tercih ederim."

Güldüm. "Aynen. Çocuklarla çok çalışıyorum ve çok dürüst ve eğlenceliler. Saçmalık yok."

"Aynen öyle." Bardağını kaldırdı. "Peki öğretmen misiniz?"

"Öyle de diyebilirsin." İçimi çektim ve başımı salladım. "Ama gerçekten iş hakkında konuşmak istemiyorum. Bu beni strese sokacak ve bu gece gevşemeye çalışıyorum."

Başını salladı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" "Orgazm."

Yemin ederim, sadece *düşünmek* istemiştin.

Ama Devlin viskisini yudumlarken, bunu söylediğimi fark ettim.

Dışarı

.

Yüks

ek

sesle.

devlin

Bir an için nefes alamadım.

Öksürmeyi bırakıp kendime gelmeye çalışırken gözlerim yaşardı.

Bomba gibi kıvrımları ve ateşli bacakları olan bu çarpıcı esmer az önce benden onu orgazm etmemi mi istemişti? Bir erkek bu kadar *çabuk* bu kadar şanslı olabilir miydi?

"Aslında seni dansa kaldıracaktım ama senin fikrini daha çok sevdim."

"Aman Tanrım, bunun ağzımdan çıktığına inanamıyorum." Lexi içkisini bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü ki bu çok utanç vericiydi. Geniş gözleri, çenesindeki sevimli gamzesi ve şehvetli ağzı kafamda her türlü kötü düşünceyi uyandırıyordu. Parmaklarının arasından bana baktı. "Bunu söylediğimi unutmalsın."

Sırıttım. "Üzgünüm, bu asla ." "Şu anda ölmek istiyorum."

"Seni öldürmeyeceğim, ama söyle, Tanrı'yı görmen için elimden geleni yapacağım."

Ellerini kucağına bıraktı ve başını salladı. "Nedir bu Benim bir sorunum mu var? Neden bunu tamamen yabancı birine söyleyeyim ki?" "Bu konuda kızgın değilim."

"Tam da bu gecenin daha kötü olamayacağını düşünürken."

Onu güldürmeye çalıştım. "Bakın, eğer gerçekten ihtiyacınız olan buysa, bunu sağlayabileceğime inanıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Hadi ama." Omzuna şakacı bir dürtme yaptım. "Bana yeteneklerimi gösterme şansı vermeden sözümünden şüphe etmen haksızlık gibi görünüyor."

"Sorun sende değil, bende. Artık bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Bilirsin işte..." Elleriyle mini havai fişekler patlatır gibi küçük patlama hareketleri yaptı. "Düzgün bir bitiş."

"Neden olmasın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Belki de doğru kişiyle birlikte olmamışsındır," diye önerdim. "Pek erkek oldukça bilgisizdir."

"*Kimseyle* birlikte olmadım. Sadece kendi başımaydım." Bir avucunu alınına vurdu. "Seninle bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum bile. *Bugün günlerden ne?*"

O kadar güzel ve o kadar sıkıntılıydı ki, onu omzuma atıp buradan götürmek, her şeyi daha iyi hale getirmek istedim - tabii bana izin verirse. "Bana bir şey söyle. En son ne zaman düzgün bir şekilde bitirdin?"

İç çekti. "Yaklaşık altı aydır. Muhtemelen kaynaklanıyor - şu anda rahatlamamı zorlaştıran bir sürü aile meselesiyle uğraşıyorum."

Viskimi bitirdim. "Tamam. Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun ama ben hiçbir zaman meydan okumalardan kaçan biri olmadım." Boş bardağı bardağın üzerine koydum ve ona döndüm. "Bana on beş dakika ver."

"Ne?"

"Beni duydun." Gözleriyle buluştum ve hafifçe ona doğru eğildim. "Bana arabamın arka koltuğunda on beş dakika ver, ben de sana tüm sıkıntılarını unutturacak, el yapımı, sorumlu bir şekilde yetiştirilmiş, zanaatkar bir orgazm yaşatayım."

, değil mi?

Ama dinleyin, her şeyde harika olduğumu söylemiyorum. İyi olmadığım bazı şeyler var. İlişkiler. Yemek yapmak. Hız sınırına uymak. Ve bunu pek çok insana itiraf etmiyorum, ama yükseklikten çok korkuyorum, bu yüzden benden paraşütle atlamamı, bungee jumping yapmamı ya da kayak yapmamı istemeyin.

Telesiyejler, dostum. O asılı ölüm tuzaklarını siktir et.

Ama orgazm olmak? Bu iletişim, sabır ve kadın anatomisinde stratejik gezinme ile ilgiliydi ki ben bu üç konuda çok iyiyimdir.

Sinirli bir şekilde güldü. "El yapımı, ha?"

"Şey ..." Daha yakına eğildim. Daha alçak sesle konuştum. "Dilim de işin içine gir. Eğer senin için sorun olmazsa."

Küçük bir nefes. Yemyeşil ağzı açık kaldı ve açık kahverengi gözlerindeki şaşkınlık yerini meraka bıraktı. Ve sonra arzuya. Bunun oluşunu izledim,

Sessiz kalmaya, kararı *onun* vermesine izin vermeye kendimi zorladım. Bu iş bana güvenmesi gerekiyordu.

Sonra yüzünde bir şüphe titreşimi belirdi ve kendimi reddedilmeye hazırladım. Sorun değil, ona baskı yapmayacaktım. Ben sadece-

"Tamam."

Aletim pantolonumun içinde canlandı. "Ha?"

"Tamam." Yanaklarında koyu kırmızı güller açtı. Taburesinden kayarak dizlerimin arasında durdu ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana on beş dakika veriyorum."

Şimdi çenem düştü.

Bu gerçek olabilir miydi?

Ailemdeki şaka her zaman herhangi birini herhangi bir şeye ikna edebileceğim ve bunu ilk etapta onların fikriymiş gibi gösterebileceğim olmuştur. Milyonlarca dolarlık emlak anlaşmalarına aracılık ettiğim işimde beni iyi yapan şey de bu; ikna sanatından anlıyorum ki bu sanat zorlama, manipölasyon ya da göz korkutmayla ilgili değil.

Ama teklifimi ciddiye almasını beklemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun bir tuzak olabileceğini ve her gizli bir kameramanın ortaya çıkıp kıkırdayan bir reality şov sunucusunun beni kandırdığını haber vereceğini hissediyordum. Yaşlı bir kadını ailesinin tarihi kayak merkezini satmaya ikna etmek için kasabaya geri dönmenin cezası bu mu olacaktı?

Hayır, siktir et. O yaşlı kadına ve ailesindeki diğer herkese iyilik yapıyordum. Zaman değişmişti. Tatil köyü bir kadavraydı. Ve milyonları alıp gideceklerdi.

Lexi geri çekildiğinde şoktan felç olduğumu fark ettim. "Belki de yapmamalıyım," dedi, açıkça telaşlanmıştı. "Bu hiç bana göre değil ve ben-"

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Yüzümü saçlarına gömdüm ve kulağına alçak sesle konuştum. "Eğer şimdi benimle buradan çıkarsan, sana şimdiye kadar yaşadığın ya da yaşayacağın en iyi on beş dakikayı yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Gerçekten mi?" Sesi soluk soluğaydı.

Kolumu ona öyle sıkı doladım ki sırtı eğildi. "Seni öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin. Bana ne kadar izin verirsen."

"Sana neden inanayım?" diye sordu, sesi şaşkındı. Sırıttım.

"Bu bir hediye."

Barmene para çekmem gerektiğine dair çılgınca bir işaret gönderdim, hesabı aceleyle karalayarak imzaladım ve Lexi'yi bileğinden yakaladım. Onu kalabalığın çekerek, kardeşlerimin oturdukları masaya baktım ama önümüzdeki on beş dakika boyunca nerede olduğum konusunda bilgilendirilmelerine gerek olmadığına karar verdim.

Bu arada, arka çıkışa doğru ilerlerken zihnimde bazı hızlı hesaplamalar yaptım.

Dokuz yüz saniye.

Bu kadına yarım yıldır elinden kaçan finişini vermek için sahip olduğum tek şey buydu. Yalan söylemeyeceğim, bir parça kendimden şüphe duymak özgüvenimi tehdit ediyordu. Yeteneklerim beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ama aniden güneşe çok yakın uçan İkarus'u gördüm. Sırtımdan ter boşandı.

Hayır. Belirsizliğin zamanı değildi. Riskler yüksekti ama ne yaptığımı biliyordum. Son zamanlarda biraz kurak bir dönemden geçtiğim için biraz alıştırma yapmamıştım ama bir kez başladığımda *bunu başarmıştım*.

Barın kapısını omzumla açarak dışarıya, ılık, nemli yaz sonu havasına fırladık. Günün erken saatlerinde Boston'dan uçakla geldiğim için onu kiraladığım arabaya doğru çekerken ikimiz de konuşmadık. Lexi'nin bacakları uzundu ama benimkiler kadar uzun değildi ve benim kararlı her birine karşılık o iki hızlı adım atıyordu. Topuklu ayakkabı giymemesi iyi bir şeydi.

Büyük siyah SUV'ye ulaştığımızda etrafıma bakındım. Çakıllık alan iyi aydınlatılmamıştı, tamamen gölgelere park etmiştik ve gizlenen kimseyi görmedim, ama bunun işe yaraması için Lexi'nin tamamen rahat hissetmesi gerektiğini biliyordum. Ona döndüm. "Arabayı daha az görünür bir yere çekmemi ister misin?"

Etrafına bakındı. "Sence burada yakalanır mıyız?"

"Hayır." Kapı kolundaki bir düğmeye bastım ve kapıların kilidini açtım. "Ve dürüst olmak gerekirse, otuz saniye içinde umurumda olmayacak çünkü yüzüm kalçalarının arasına gömülmüş olacak."

Sertçe nefes aldı, göğsü genişledi. Meme uçları küçük beyaz elbisesinin kumaşından dışarı fırlamıştı. "O zaman kalalım."

"Bana bir dakika verin." Şimdi evrenin bana bir iyilik yaptığını düşündüğüm bir şekilde, rezerve ettiğim daha küçük boyutlu SUV sınıfı havaalanında mevcut değildi, bu yüzden bana üç sıra koltukta yedi kişinin rahatça oturabileceği ve ikinci ve üçüncü sıra koltukları indirdiğinizde oldukça geniş bir kargo alanına sahip olan bir Chevy Suburban verdiler. Bunu yaparken, beni kompakt araç yerine daha büyük bir araçla gitmeye ikna eden adama hızlı bir teşekkür duası gönderdim.

Lexi için kapıyı açtım ve onun bulanık, düz yüzeyde sürünmesini izledim. Elbisesinin alt kısmı biraz daha yukarı kalkmış, tenini daha fazla ortaya çıkarmış ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlamıştı. Kot pantolonunun ağ kısmı çok .

Ama bu benimle ilgili değildi. En azından şu anda. Ve eğer daha sonra benimle ilgili olma *ihtimali* varsa, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Anlaşmayı bitir.

Arkasından ben de bindim ve kapıyı kapattım. Dikdörtgen boşlukta çaprazlamasına uzanan Lexi dirseklerinin üzerine yaslandı ve gülmeye başladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." Bacaklarının arasına diz çöktüm ve ellerimi iki yanına dayadım. Dudaklarım onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu. "İyi misin? Hâlâ bunu istiyor musun?"

"Evet," dedi. En sevdiğim kelime.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım, margaritasının tuzunu ve misket limonunu önce dudaklarında, sonra da dilinde tattım. Şimdilik ellerimi vücudundan uzak tuttum, güvenini kazanmaya hevesliydim, sabırlı olmaya istekliydim. Bunu istemesini istiyordum. Beni istemesini. Bu yüzden onu bir ergen gibi ellemek yerine -ki içimdeki hayvan bunu yapmak istiyordu- sadece ağzımı kullandım.

Ama ağzımı iyi kullanırım.

Dudaklarını benimkilerle araladım ve dilimle aralarını okşadım. Sonra geri çekildim, dudaklarımı fısıldayarak onunkilere değdirdim. Bir eliyle başımı tutup dudaklarımızı tekrar sıkıca kapattığında, daha derin olması için öpücüğün açısını değiştirdim. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Ağzımı çenesinde, boynunda ve köprücük kemiğinde gezdirdim. Dilimle boğazını okşadım, öyle ki dilimle vücudunun diğer, daha hassas bölgelerinde neler yapabileceğimin habercisi gibiydi.

"Oh," diye fısıldadı usulca.

Ancak o zaman bir elimi kalçasından yukarı kaydardım. Elbisesinin altına. Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Evet?"

Başını salladı. "Evet."

Elim bacaklarının tepesine ulaştığında, başparmağımı yumuşak ve yavaşça iç çamaşırının ince malzemesine sürttüm. Altındaki yumuşaklık kanımın daha hızlı akmasına neden oldu. "Evet?"

Bir baş sallama daha. "Evet."

Parmaklarımı kalçasının etrafındaki esnek bandın üzerine geçirdim. "Bunları çıkarabilir miyim?"

Bacaklarını birleştirdi ve külotunu bacaklarından aşağı sürükleyerek bir kenara attım. Sonra ayaklarının arasına diz çöktüm ve ellerimi dizlerinin arkasına koyarak yavaşça kaldırdım. Elbisesinin alt kısmı uyluklarının üst kısmından aşağıya doğru kaydı ve kalçalarının üzerinde durdu.

Geriye doğru kayarak başımı eğdim ve kalçalarına nazik öpücükler kondurdum, bu arada ona alçak ama emredici bir ses tonuyla konuştum. "Eğer durmamı istiyorsan, söyle. Eğer bir şey iyi hissettiriyorsa, söyle. Eğer istediğin bir şey varsa -daha fazla ya da daha az, daha yavaş ya da daha hızlı, daha yumuşak ya da daha sert ya da daha derin- söyle."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Senden başka hiçbir şeyin önemi ," dedim, burnumu ve ağzımı amına sürterek, nefesimi, dudaklarımı ve dilimin ucunu hissetmesine izin verdim. Yavaş yavaş ona biraz daha fazlasını verdim; ortasından yukarı doğru uzun, yavaş bir vuruş, tepesinde kalıcı bir okşama, klitorisinin üzerinde onu inleyen bir girdap hareketi. Ama ağırdan aldım; saatin ilerlemesi aceleye getirilmiş ya da özensiz bir oyun için mazeret olamazdı. Ve onun herhangi bir baskı hissetmesini istemiyordum. Tek istediğim teslim olmasıydı.

Ona tadının ne kadar tatlı olduğunu söyledim, nefes alışını dikkatle dinledim, çıkardığı seslere dikkat ettim, nefes alışlarının ne zaman iç çekmeye, iç çekişlerinin ne zaman inlemeye dönüştüğünü fark ettim. Klitorisini nazikçe ağzıma alırken, "Bu inanılmaz bir his," dedi.

Kalçalarının hareket etmeye başladığını hissettiğimde, bir parmağımı içine soktum ve onun sıkı, ıslak, sıcaklığına karşı acı verici bir arzuyla inlememeye çalıştım. Onu sikmeyi düşünerek dikkatimi dağıtamazdım. Odaklanmam gerekiyordu - bundan sonraki kısım çok önemliydi. Eğer içindeki o gizli noktayı bulabilirsem, parmaklarımı ve ağzımı birlikte çalıştırarak sihri gerçekleştirebilirdim.

Keşfetmek için birkaç dakika harcadım, ona bu şekilde dokundum, başımın açısını değiştirdim, başka bir parmak ekledim, onu daha hızlı fiskeledim

dilimle.

Ama o yaptığım her şeyden zevk alıyor gibi görünürken, ben onun zevkinin kilidini açacak o büyülü küçük yeri bulmakta zorlanıyordum.

Ve sonra.

Kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdım, bu da bir şekilde biraz daha derine inmemi sağladı. İçinin daha da daraldığını hissettim. Biraz daha sert emdim. Ellerin saçlarımda gezindiğini ve zaferin yaklaştığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Parti. Tam şurada. Hemen yan odada. Çok yakıным."

Yan odada parti mi?

Neden bahsettiği hiçbir fikrim yoktu, ama *çok yakıным* çok umut verici bir gelişmeydi.

"Kapı, Tanrım, Devlin, kapı. Açılıyor. Açılıyor amına koyayım. İçeri girebilirim. İçeri girebilirim! *Evet, giriyorum!*"

Kapı mı?

hiç bu kadar kafam karışmamıştı ama elleri saçlarımda sıkılaştı, iç organları parmaklarımanın etrafında kenetlendi ve bir an sonra doruk noktasının nabızı dilime davul gibi vururken kendinden geçerek haykırdı.

Bana yalvarana kadar durmadım.

Ağzımı koluma silerken "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "İşe yaradı. Başardın. Kayıp O'mun davasını çözdün."

Güldüm. "Başından beri oradaydı. Sadece bulmam gerekiyordu."

"Derinlere indir. Adanmışlığına hayranım. Ve kesinlikle yeteneğin var. Yani ..." Tüm vücudu artçı bir şokla titredi. "A+. Not yok."

"Bir şeye söz verdiğimde, çok sıkı söz veririm." Sert demişken, sikim granit gibiydi. Kendimi ayarladım ve o da fark etti.

"Yani şu on beş dakika." Tekrar dirseklerinin üzerine yaslandı. "Bunların geldiği yerde daha fazlası var mı?"

Uyluk kasları gerildi. "Ne kadar istersen."

Uzandı ve bir elini gömleğimin içine soktu. "Güzel. Daha fazlasını istiyorum." "Tam burada, hemen şimdi mi?" Bu sıkışık alan ama eğer onu hemen şimdi, burada becermemi istiyorsa, cevabım *yapabilirim* olacaktı.

"Evet," dedi. Şimdi kot pantolonumun düğmesine uzanıyordu. Fermuarı aşağı çekiyordu. Onları kalçalarımdan aşağı çekiyordu. Ereksiyonum fırladı

serbest bıraktı ve elini etrafına sardı, yumruğunu şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. "Oh, Tanrım. Çok uzun zaman oldu."

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Aslında, bir kadının hevesli ellerini üzerimde hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kendimi utandıracağımdan biraz endişeliydim. Elimi arka cebime soktum ve cüzdanımı çıkardım, prezervatifi bulup yırtarak açana kadar etrafı karıştırdım. Rekor bir sürede taktım ve öne doğru eğilerek kendimi onun bacaklarının arasına yerleştirdim.

İçine girdiğimde ikimiz de inledik. Sıcak, rahat ve ıslaktı ve zamanımı almak ve yavaş gitmek istedim, gerçekten yaptım, ama hemen kıcıımı tuttu ve beni derinlere çekti. Bacaklarını sardı. Kalçalarını benimkilerin altında sallamaya başladı.

Aklımı kaybettim, değildi.

Hiç vakit kaybetmeden vahşi bir hayvan gibi, ilkel ve yırtıcı bir şekilde ona doğru sürüyordum, kalçalarımın kot pantolonum tarafından zincirlenmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Chevy'nin içi boğucu derecede sıcaktı ve camlar birkaç dakika içinde buğulanmıştı. Sıcak teninden boğucu ve tatlı bir parfüm yayılıyordu. Arabasının arka koltuğunda manyak gibi seviştiği bu kızı etkilemek için çırpınan ama vücudumda kopan testosteron kasırgasını dizginleyemeyen bir ergen gibi hissediyordum. Ve öyle hareket ettiğimi *biliyorum*.

-Hızlı ve çılgınca, göğsümü kabartan, dişlerimi gıcırdatan, kalçalarımı zorlayan, kontrolsüz ve inceliksiz bir sikiş. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama duramıyordum.

Ve çılgınca olan şey, bundan hoşlanıyor gibiydi. Gömleğimi çekiştirdi ve bir düğme patladı. Tırnaklarını saçlarımda ve sırtımda gezdirdi. Ellerini kıcımla doldurdu ve parmaklarını etime soktu. Nefes nefese kaldı ve en sevdiğim *kelimeyi* -evet- tekrar tekrar söyledi.

Çok yaklaştım. Bunu onun için iyi hale getirmeye kararlıyım, tüm irademi topladım ve kendimi çekiçlemeyi bırakıp onun ihtiyaçlarına uyum sağlamaya zorladım. Kendimi göğsünden kaldırarak, bir elimi aramıza soktum ve başparmağımı klitorisinde kullandım, horozumu içine gömülü tuttum.

"Oh, Tanrım," diye inledi. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Oradayım. Yine tam oradayım. Kapı açılıyor. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Nasıl olacağı konusunda endişelenme." Ben de sınırda gezinirken, daha çok ne zaman olacağı konusunda endişeliydim.

"Devlin." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elleriyle gömleğimi kavradı. "Seni tanımıyorum bile," diye nefes nefese kaldı. "Sen iyi bir insan mısın?"

"Evet." Kahretsin, çok güzeldi.

"Bana kendin hakkında iyi bir şey söyle," diye yalvardı.

Beynimi zorladım ve hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey buldum. (Bu arada doğru bir şey. Ben o adam değilim.) "Ebeveynini kaybetmiş çocuklara destek veren bir kuruluştaki çalışıyorum," dedim hemen. "Ve onların yaz kampında danışmanlık yapıyorum."

"Evet!" diye haykırdı ve beni tekrar üstüne çekti. "Aman Tanrım, evet!"

Sözleri, elleri ve hareketleri, vücudunun sıcaklığı ve etrafımda sıkışma şekli, sıcak bir yaz gecesinde arka koltukta muhteşem bir yabancıyla sevişmenin yasadışı heyecanı ile kendimi ona teslim ettim, tamamen tükenene kadar uzun, yükselen bir doruk boyunca inledim.

Vücudum sakinleştiğinde, kendimi hızla yükselip alçalan göğsünden kaldırdım. "İyi misin?"

"İyi. İyiden de iyi."

"Güzel." Durakladım. "Şu kapı meselesi de neydi?"

Yüz ifadesi mahcuplaştı. "Son altı aydır sanki kapalı bir kapının ardında bir parti varmış gibi ama kapı kilitli. İçeri giremiyorum."

"Ve bu gece içeri girdin?"

"İki kez." Gülümsedi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bu size kalmış. İstersen seni eve götürmekten memnuniyet duyarım. Seni evime götürürdüm ama ben babamla kalıyorum ve çıkaracağımız gürültüyü düşününce bu biraz garip olabilir."

"Gürültü mü yaptım?" Sesi biraz utanmış gibiydi. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Hey." Çenesini yukarı kaldırdım. "Mükemmeldin amına koyayım. Tek pişmanlığım seni camları kırmaya zorlamamış olmam."

"Evimde birkaç pencere var," diye teklif etti. "Tekrar deneyebilirsin."

Sırıttım. "Meydan okuma kabul edildi."

Ben aileme gideceğimi söylemek için The Broken Spoke'a geri dönerken Lexi arabada beklemeye karar verdi. O ön koltuğa oturduktan sonra, aceleyle park yerine geri dönmeden önce kapıları kilitlediğinden emin oldum.

Barın içinde doğruca masaya yöneldim. Kardeşim Austin ve kız arkadaşı Veronica orada yalnız oturuyorlardı. "Hey," dedim, biraz nefes nefese. "Ben çıkıyorum. Mabel ve Ari'yi eve bırakabilir misin?"

İkisi de önce bir şey söylemedi. Sonra Veronica boğazını temizledi. "Elbette," dedi gözleri saçlarımda ve gelişigüzel sokulmuş gömleğimde gezinirken gülümseyerek. Umarım eksik düğmeyi fark etmezlerdi.

"Sana ne oldu böyle?" Austin sordu. "Neden bu kadar terlisin?"

"Burası çok sıcak." Rahat görünmeye çalıştım.

"Saçların da darmadağın olmuş," dedi gülmeye başlayarak. "Kasırğa geçirmiş gibi görünüyorsun."

Onu yumuşatmaya çalıştım. "Yani onları eve sen mi bırakacaksın?" "Onları eve bırakacağım. Sen nereye gidiyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Daha önce barda gördüğüm esmer kızla gidiyorum."

Austin'in kaşları kalktı ve saatine baktı. "Bu neredeyse bir saat önceydi."

"Evet, bazılarımız anlaşmayı diğerlerinden daha hızlı sonuçlandırmayı bilir." Karşı koyamadım -Austin'in yaz başında dadı olarak işe aldığı Veronica'ya karşı hisleriyle savaşmak için epey zaman harcadığı ailemizde yaygın olarak biliniyordu.

"İyi eğlenceler." Veronica bana el salladı. "Yarın görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor."

İkisinden biri beş saniye içinde başka bir şey söylediyse bile bunu size söyleyemezdim çünkü çoktan kapının yolunu yarılamıştım. Zihnim önümdeki gecenin, Lexi'ye yapmak istediğim her şeyin beklentisiyle yarışıyordu ... bekle, Lexi ne? Onun soyadını mı almıştım? Aceleyle otoparka geri dönerken hatırlamaya çalıştım. Ona sormak istemedim.

Bana çoktan söylemişti - dilini ağzına sokmaya çalışmakla meşgul olduğun için bir kızın soyadını unutmak aptalca bir hareket gibi görünüyordu.

Ve başka yerlerde.

Kahretsin, bu iyi bir zamandı, diye düşündüm, hızımı neredeyse

Koş.

Dudaklarımı yaladım. Hâlâ onun tadını alabiliyordum.

* * *

Evine gidişimiz yaklaşık yirmi dakika sürdü. Bana yol tarif etmek dışında sessiz kaldı. Ben de öyle yaptım.

Elim kalçasında. Ayağım gazda. Aklım önümdeki saatlerde.

Soyadını hiç sormadım.

Aslında o gece çok az konuştuk.

Yani, kelimeler değiş tokuş edildi, ama sıcak ve kirliydi. Hızlı ve sadede gel. *İstiyor musun? Tanrım. Evet. Daha sert. Sik beni. Tam şuradan. Sakın durma. Benim için gel.*

Yatakta tam bir cümbüştü, sınır tanımaz ve maceraperestti. Atletik ve esnek. Kendini çabuk toparlıyor, memnun etmeye hevesli, zevke aç. Bir noktada üste çıktı ve onun sikimde aşağı yukarı hareket etmesini, ellerini göğsümde tutmasını, saçlarının omuzlarına dökülmesini, mükemmel göğüslerinin beni sonuna kadar götürürken zıplamasını izlerken neredeyse aklımı kaybediyordum. Lanet olası bir rüya.

Nihayet sabahın dördü gibi kıyafetlerimi giydiğimde, yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Kollarını başının üstüne atmıştı. Yanağı şiltenin üzerindeydi. "Gitmek zorunda değilsin," dedi, sesi uykuluydu.

"Sabah yapmam gereken işler var," dedim gömleğimin düğmelerini iliklerken. "Tamam." Gözleri kapandı.

Tamamen giyindiğimde durdum ve ona baktım, yatakta uyuyordu, siyah saçları beyaz çarşafın üzerine yayılmıştı. Yatak takımının geri kalanı ve tüm yastıklar yerdeydi - biraz sertleşmiştik.

elimi başına koydum. "Gerçekten iyi vakit geçirdim." "Ben de." Gözleri açılmadı bile.

Alt katta kapıyı arkamdan kapattım ve kilitli olduğundan emin oldum. Yorgun ama memnun bir şekilde uzaklaşırken, soyadını tekrar merak ettim. Ve nerede öğretmenlik yaptığını. Ve işinin onun için neden bu kadar stresli olduğunu. En azından *bir* sorununda ona yardımcı olabilmıştım. Kapı benzetmesini hatırlayınca kıkırdadım. Son altı saat içinde o kapıyı onun için en az dört kez başarıyla açmıştım. Buralarda yaşıyor olsaydım, daha sık kapıcılığını yapmaktan çekinmezdim.

Aslında, Salı gecesine kadar Boston'a uçmayacaktım. Numarasını almamıştım ama nerede yaşadığını biliyordum. Gitmeden önce uğrayabilirdim.

Ama aynı hızla, yapmasam daha iyi olacağına karar verdim. Böyle bir gece gerçekten sunabileceğim tek şeydi.

Beni çoktan alt etmişti.

Üç

Alarmım saat yedide çaldı.

Doğrulup sesi kapattım ve çarşafı çıplak bedenimin etrafına çektim, biraz kafam karışmıştı. Yorganım neredeydi? Ve tüm yastıklarım? Neden çıplaktım?

Gözlerim odaklandığında, fırtına sonrası sahile savrulan kayıklar gibi odamın etrafına saçılmış yastıkları fark ettim. Dün geceye dair anılar beynimdeki bulutların arasından süzölmeye başladığında gülömsedim. Burada işler biraz sertleşmişti - bunu kanıtlamak için ağrıyan kaslarım ve tenimdeki seks kokusu vardı.

Ama Tanrım, çok eğlenmişim. Çok uzun zamandır bu kadar eğlenmemişim. Belki de hiç. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamamışım, seksin duyguları da içerdğinde daha iyi olduğunu düşünmüştüm hep. Ama beni çok özgürleştiren bir şey vardı. *Bunun ne anlama geldiği* konusunda herhangi bir baskı, yargılama ya da endişe hissetmemişim. Sadece kendimi bıraktım.

Kendimi yataktan sürökleyerek duş aldım ve işe gitmek için giyindim, normalden biraz daha yavaş hareket ediyordum. Yorgun olduğum için değil - gerçi çok az uyuduktan sonra bitkin düşmüştüm ama- Devlin'i ve dün geceyi düşünöp durduğum için. Saçıma fön çekecek zamanım kalmamıştı, bu yüzden nemli, dağınık bir topuz yaptım. Hiçbir makyaj göz altlarımdaki koyu halkaları kapatamazdı ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Ve aslında, diye düşündüm, banyo aynasındaki yansımanı tararken, cildimde bu sabah biraz parlaklık vardı - bu da zihnimin tekrar uzaklaşmasına neden oldu.

Çıktığımda o kadar geç kalmışım ki kahve içmek için duracak vaktim yoktu. İş yerinde yapmak zorundaydım.

Snowberry'nin ana kulöbesine giden servis yolundaki on dakikalık yolculukta Winnie'yi aramaya karar verdim. Saat henüz sekiz olmasa da, genellikle Michael'la birlikte erkenden kalkardı.

"Alo?"

"Uyanık mısın?"

"İki yaşında bir çocuğum var, tabii ki uyanığım."
"Güzel, çünkü büyük haberlerim var."
Nefes nefese kaldı. "Ne?"
"Kaçak O geri döndü." Tekrar sııttım.
"Öyle olacağını söylemişim!" Güldü. "Peki dişçi matkabını iyi kullanıyor muydu yoksa kız kendi kendine mi geri geldi?"
"İkisi de değil. Dişçi eve erken gitti ve ben de başka biriyle buluştum. bar."
"Ne?" diye bağırdı. "Bana her şeyi anlat!"
"Kısa versiyonu, onu Chevy'sinin arkasında buldu. The Broken Spoke'un otoparkında bir suburban. Klas, değil mi?"
"Çok klas." Winnie güldü. "Aferin sana!"
"Bana iyi geldi." Tüm vücudumda bir ürperti hissettim.
"Peki bu farkı yaratan ne yaptı?"
"Tam olarak bilmiyorum. Demek istediğim, kesinlikle bazı yetenekleri vardı, ama bence her şeyden çok, *gerçekten* önemsiyordu. O da tamamen rıza ile ilgiliydi. Ayrıca çok seksiydi ve benimle çok ilgileniyor gibiydi. Bu beni iyi hissettirdi."
"Tabii ki senden hoşlanıyordu," dedi şiddetle. "Sen tam bir bebeksin. On üzerinden on."
Güldüm. "Teşekkürler. Kendime olan güvenimi tazelememe kesinlikle yardımcı oldu. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onunla aramda anında bir bağ oluştuğunu hissettim."
"Peki kim o?"
"Adı Devlin," dedim ona Snowberry'nin neredeyse boş olan çalışan otoparkına dönerken. "Cherry Tree Harbor'da büyüdü, şimdi Doğu Yakası'nda yaşıyor, gözleri o kadar mavi ki onlardan mücevher yapabilirsin ve ellerini gerçekten iyi kullanıyor."
Kıs kıs güldü. "Eminim öyledir. Soyadı ne?"
"Biliyor musun?" Arabamı bir yere çektim ve park ettim. "Bundan bahsedip bahsetmediğini bile bilmiyorum. O kadar çok konuşmadık. Beni eve götürdü ve sabah saat dörde kadar kaldı ve sana onun hakkında tek bir şey daha söyleyemedim."
"Ciddi misin?"
"Bekle-evet yapabilirim." Omuz çantamı aldım ve arabadan indim. "O bir amca, annesi o dokuz yaşındayken ölmüş ve ebeveynini kaybetmiş çocuklara destek olan bir kuruluş için çalışıyor."
"Oh, vay canına! Onunla bu kadar yakın hissetmene şaşmamalı. Gerçekten iyi bir adama benziyor."

"Öyleydi," dedim, kulübeye doğru ilerlerken. "Numaramı ya da başka bir şey sormadığı için biraz üzgünüm."

"Neden onunkini almadın? Büyükannen eski kafalı olabilir ama sen modern bir kadınsın."

"Bilmiyorum. Bunun sadece bir kerelik, karşılıksız, sadece eğlenmek için yapılan bir şey olduğu anlaşılmıştı. Ayrıca, Doğu Yakası'nda yaşıyor," dedim. "Orası uzak."

"*O kadar da* uzak değil," diye karşı çıktı.

"Sürekli gidecek birini istemiyorum Win. *Burada* mutlu olabilecek biriyle tanışmalıyım, çünkü kalbim *burada*." Bir an durdum ve büyük büyükbabamın inşa ettiği Alp tarzı hana, onun ötesinde kayak yapmayı öğrendiğim dağa, yazın oynadığım ormana baktım. Dağın ötesinde bir yerde yüzmeyi öğrendiğim iç göl vardı. Kışın donduğunda annem beni üzerinde buz pateni yapmaya götürürdü. Derin bir nefes aldım, yeni kesilmiş çimenlerin ve sedir ağaçlarının kokusunu içime çektim ve evim her yanımda olmasına rağmen ev özlemine benzer bir şey hissettim. "Gitmesine izin veremem."

Binaya girdiğimde "Sırada ne var?" diye sordu. "Satışı engelleyebilir misin?"

"Hiç sanmıyorum." İdari ofislerin önünden geçip resepsiyona doğru yürüdüm. Koridorda hâlâ büyükbabamın pipo tütününün hafif kokusu vardı. "Ve eğer bir koca olmadan miras alamazsam, tek seçeneğim yıkım içermeyen bir anlaşma için mücadele etmek, yarın Black Diamond Resorts temsilcisiyle öğle yemeğinde başlayacağım. O masada tam bir baş belası olmalıyım."

"Yapabilirsin," dedi. "Ne giyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok. Gardırobum belalı iş kadınından çok spor kıyafetlere meyilli. Ödünç alabileceğim bir takım elbisen yok, değil mi? 'Benimle uğraşma' diyen bir şey?" Winnie ve ben benzer yapıdaydık ama ben daha uzundum.

"Kesinlikle," dedi. "Bu akşam işten sonra buraya gelebilir misin? Seni Badass Business Barbie'sine dönüştüreceğiz. O şirket palyaçosunun hiç şansı olmayacak."

Güldüm. "Mükemmel. Saat beşte çıkıyorum, yani yedi gibi orada olurum." "Görüşürüz o zaman."

Sekizden beşe kadar olan mesaim sessizdi. Çoğunlukla uzun hafta sonunun ardından misafirleri kontrol etmek ve kış ayları için kayıtlardaki yetersiz rezervasyonlar karşısında umutsuzluğa kapılmakla geçti. Oldukça fazla boş zamanım vardı ve bunun ilk birkaç saatini dün gecenin sıcak ve terli anılarını gözden geçirerek geçirdim. Devlin'in şehirden ne zaman ayrılacağını merak ettim. Bugün ailesiyle birlikte olup olmadığını merak ettim. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim ve *gerçekten* umdum. Belki bir dahaki gelişinde Broken Spoke'a uğrardı. Bu Şükran Günü'nde mi olacaktı?

Winnie haklıydı. Numarasını almalıydım.

Devlin'le ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek, büyükannemin satmak yerine bana miras bırakması için tüm nedenleri yazdığım defteri çıkardım. Kaşlarımı çatarak sayfaya büyük bir X işareti koydum ve yeni bir sayfaya geçtim. B planının zamanı gelmişti: Black Diamond Resorts'u yıkmak yerine yatırım yapmaya ikna etmek.

Yapmak için para bulabilseydim yapacağım her şeyi yazmaya başladım. Sayfalarda ilerledikçe içimde bir yerlerde umut filizlendi. Bu işe yarayabilirdi!

İlk önceliğim lobi, konuk odaları, bar ve restoran gibi ana pansiyonun kendisini yenilemek olacaktı. Sonra ne ekleyebileceğimizi düşündüm. Bir hediyelik eşya dükkânı. Bir kayak mağazası. Hatta belki şirin bir kahve ve pastane.

Listemdeki bir sonraki adım teleferiklerin ve kar yapma teknolojilerinin iyileştirilmesiydi. Şu anda sahip olduklarımız yeterliydi ama harika değildi. Daha fazla kayakçıyı çekebilmek için mümkün olan en iyi koşulları ve deneyimi sunmamız gerekiyordu. Colorado, Utah ya da batıdaki herhangi bir dağ merkeziyle rekabet edemesek de, en üst düzey küçük orta batı kayak merkezi haline gelebilirdik. Değişiklikleri yaptıktan sonra pazarlamaya para yatırmamız gerekiyordu. İnsanlar Snowberry Lodge'u unutmuştu. Onlara neden geri gelmeleri gerektiğini göstermeliydik.

Son olarak, yaz operasyonlarımızı geliştirmemiz gerekiyordu; sıcak aylarda ölmememiz için sezon dışında da insanları buraya çekecek etkinliklere ve cazibe merkezlerine ihtiyacımız vardı. Konserler. Festivaller. Sağlıklı yaşam inzivaları. Romantik kaçamak spesiyalleri. Aile tatil paketleri. Belki de yakındaki bir golf sahası ya da şaraphane ile ortaklık kurup bazı indirimler sunabiliriz. Ben küçükken annem arka bahçede müzik performansları düzenlerdi ve piknik battaniyesine uzanıp

Bir yaylı algılar dörtlüsü yakınlarda çalarken, katididler yıldızlara bakardım. O yaz gecelerini çok severdim.

Enerjimi toplayarak lobideki duvarlarda asılı aile fotoğraflarına baktım; McIntyres'in nesilleri buraya her şeylerini vermişlerdi. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Saat te, Tabitha vardiyasına bir saat geç kalmış, sıcak pembe kadife eşofmanıyla içeri girdi. "Selam," dedi gözlerini telefonundan ayırmadan.

DeFTERimi kapattım ve masanın altındaki çantama attım. "Neredeydin?"

"Birkaç saat uzaklıkta bir fotoğraf çekimi yapıyordum. Işık harikaydı, bu yüzden kısa kesmek istemedim." Ekranını incelemeye devam etti, muhtemelen kendi fotoğraflarına bakıyordu. Bu onun en sevdiği aktivitelerden biriydi. Gerçeği söylemek gerekirse, Tabitha gibi grnseydim, muhtemelen ben de bundan hoşlanırdım. Kişiliği mayhoş olsa da, bir Rönesans Madonnası'nın tatlı, ruhani güzelliğine sahipti - uzun altın saçları, yüksek pürüzsüz alnı, kusursuz fildişi teni.

"Ne için fotoğraf ekimi?"

"Sadece blogum için bir şey," dedi hızlıca, telefonunu bir kenara bıraktı ve ilk kez bana baktı. "Biraz sert görünüyorsun."

"Yorgunum. Fazla uyuyamadım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sırttı. "Dr. ile gece geç saatlere kadar Smalley?"

"Hayır. Sadece geç bir gece." "Kiminle?"

"Kimseyle."

Gözlerini devirdi. "Geceleri hiç geç kalmazsın. Biriyle birlikte olmalısın."

"Tanıdığın biri değil," dedim kayıtsızca, sanki bir rezervasyon arıyormuşum gibi dikkatimi bilgisayar ekranına yönelttim.

"Dene beni."

O anda konuşmayı kesmeyi düşündüm ama Tabitha her zaman kendisiyle ilgilenen erkeklerle övünürdü.

"Adı Devlin," dedim. "Devlin ne?"

"Aslında alamadım."

"Biriyle eve gittin ve *soyadını* bile bilmiyor muydun?" diye bağırdı tam bir çift ön kapıdan lobiye girerken.

"Sessiz olur musun?" Ona sert bir bakış attım. "Onunla eve gitmedim." Çift resepsiyonu el sallayarak geçip asansörlere yöneldi. Tabitha'ya döndüm. "Onu eve ben getirdim."

Kuzenim güldü. "Aynı fark. Çok güveniyorsun, değil mi? Ya tam bir sürüngense?"

"Değildi." Ama gecem hakkında övünme dürtüsüne boyun eğmek yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. "Hey, büyükannem sana hiç vasiyetinden bahsetti mi?"

"Hayır. Neden?" Tabitha'nın geniş gözleri kısıldı. "Konu inciler mi? Çünkü onlar benim. Yıllar önce bana söz vermişti."

Gözlerimi devirdim. "Konu inciler değil. Vasiyetini hiç tartışmadık. Ama dün durup dururken bana Snowberry'nin mirasçısı olacak kişinin evli olması gerektiğini söyledi."

"Ah." Tabitha inciler söz konusu olmadığı için artık daha az ilgili görünüyordu. "Kimin umurunda? Burası nasıl olsa batacak. Umarım büyükannem çabuk satar. Bu gerçekleştiğinde mirasımı erkenden alabileceğimi söyledi. Büyükannemi çok seviyorum."

Büyükannemiz arka koridordan resepsiyon alanına girdiğinde kendimi kaybetmek üzereydim. "Merhaba canlarım," dedi, yanında vadideki zambakların ve naftalinlerin kokusunu getirerek.

Tabitha onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun büyükanne. Bu yeni bir kazak mı?"

Büyükannem onu yüzlerce kez giyerken gördüğüm çiçek işlemeli hırkasına baktı. "Çok tatlısın, değil mi? Hayır, bu yeni değil. Sonbahar kıyafetlerimi saklama poşetlerinden yeni çıkardım." Bana döndü. "Dr. Smalley ile geceniz nasıldı?"

"Kısa sürdü," dedim.

Tabitha gürültülü bir şekilde öksürdü.

"Tekrar biriyle çıkmaya hazır olmadığına karar verdi, büyükanne," dedim ona. "İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı var."

Büyükannemin dar omuzları çöktü. "Yazık."

"Merak etmeyin. Dün gece yine de iyi vakit geçirdi." Tabitha'nın gözleri parladı.

"Her neyse." Büyükanнемin arkasından kuzenime öldürücü bir bakış attım. "Yarın öğle yemeği saat kaçta? Ve nerede?"

"Öğle vakti. Black Diamond Resorts'tan bir temsilci bizimle restoranda buluşacak."

"Oraya erken gideceğim ve iyi bir masa kapacağım" dedim.

"Neden bu yemeğe gidiyorsun?" Tabitha gözlerini bana doğru çevirdi. "Ben de gelmeli miyim?"

"Masada çalışacaksın," diye hatırlattım ona. "Yarın ilk vardiyayı sen alacaksın."

"Ama çıkarlarımın adil bir şekilde temsil edileceğini nereden bileceğim?" Suratını astı. "Bu satıştan ben de kârlı çıkacağım, değil mi büyükanne?"

"Bakalım yarın nasıl olacak," dedi büyükanнемiz yumuşak bir sesle. "Satış konusunda henüz kararımı vermedim ama ikiniz de bana güvenmelisiniz."

Tabitha bir an endişeli göründü ama sonra yüzünü daha sakin bir ifadeye büründürdü. "Sana güveniyorum büyükanne. Biraz yorgun görünüyorsun. Sana çay getireyim mi?"

"Kulağa çok hoş geliyor, canım. Ben ofisimde olacağım. Bana oradan getirebilir misin?"

"Tabii ki. Bir dakikaya geliyorum." Tabitha bana muzaffer bir bakış attıktan sonra koridordaki küçük çalışan mutfağıımıza ve dinlenme odamıza doğru aceleyle ilerledi.

Büyükanнем bana baktı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. "Yani Dr. Smalley ile işler iyi gitmedi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Podiatristim yeni boşandı."

Bir elimi kaldırdım. "Büyükanne, bunu aklından bile geçirme."

* * *

"Şu. Kesinlikle." Winnie'nin sesi kendinden emin geliyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dolabının kapağının arkasındaki boy aynasının önünde durarak yan tarafa döndüm. "Etek biraz kısa olabilir."

Winnie güldü ve yatağın ayak ucuna çöktü. "Bacakların benimkilerden daha uzun ama bu takım sana eldiven gibi oturuyor ve rengi de üzerinde muhteşem duruyor."

"Sence kırmızı doğru hamle mi?" Tekrar bardağa döndüm ve yansımamı inceledim. Olgun domates rengi, koyu renk saçlarım ve yaz bronzluğumla hoş görünüyordu.

"Oh, evet. Kırmızı güç diyor. Güven. Ateş. Bana bulaşmayın yoksa yanarsınız."

Başımı salladım. Bu tam da yansıtmam gereken şeydi. Çıplak ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Ne tür bir ayakkabı? Sence topuklu mu?"

"Evet. Çıplak ya da siyah. Gerektiğinde bir organı delebileceğini düşündüren sivri topuklu ayakkabılar."

Güldüm. "Peki ya saçım? Yukarı mı aşağı mı?"

"Hmm. Bir de aşağıya bakayım."

Bu sabah alelacele yaptığım topuzu çekiştirerek açtım ve saçlarım omuzlarımdan aşağı, neredeyse sırtımın yarısına kadar döküldü. Hâlâ biraz nemliydi.

At kuyruğunu sıkılaştıran Winnie yataktan kalktı ve gözlerini kısarak bir tarafıma geçti. "Aşağı daha seksi, bu da kendi başına bir güç hareketi olabilir."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu adamın benim seksi olduğumu düşünmesini istemiyorum, Win. Sert olduğumu düşünmesini istiyorum. Zeki. Yetenekli."

"Sonra yukarı," diye karar verdi Winnie. "Ama dağınık değil. Ben olsam burğu ya da düşük topuz . Bunun gibi." Saçlarımı bir kuyruk şeklinde topladı ve ensemde bir topuz yaptı. Aynada gözlerime bakarak gülümsedi. "Seksi. Konunun bu olmadığını biliyorum ama o restorana girdiğinde bir milyon dolar gibi görüneceksin. O adam neye uğradığını şaşırarak."

"Teşekkürler. Bunun işe yaramasına gerçekten ihtiyacım var."

Winnie aynada gözlerimle buluştu. "Kendine güven Lex. Bunu başarabilirsin."

* * *

Ertesi gün saat on ikiye çeyrek kala restoranın arka tarafındaki bir masaya oturmuş, onun sözlerini kafamda tekrarlıyordum. *Bunu yapabilirsin. Sen halledersin. Sen halledersin.*

Kırmızı bir takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordum. Mükemmel bir topuz yapmıştım ve kalın kırmızı bir dudak takmıştım. Uykumu almış, bu sabah spor yapmış ve meditasyon yapmıştım.

Tam on beş dakika boyunca, her ne kadar sabırsızlanıp beşten sonra zamanlayıcıyı kontrol etmiş olsam da.

Ben hazırdım.

Kibar ama kararlı olurdum. Snowberry Lodge'un gelecek nesiller için korunmasını içeren ciddi bir yeniden müzakere olmadan tekliflerini değerlendirmezdik. Biz yatırımcı arıyorduk, alıcı değil.

Bir fincan kahvemi yudumlarken Alpine Bar & Grill adlı restoranın dekoruna göz gezdirdim. Buraya gündüzleri pek sık gelmiyordum ve itiraf etmeliyim ki pencerelerden giren güneş ışığı mekâna hiç de iyi gelmiyordu. Desenli halı yıpranmıştı. Çoğunlukla boş olan masa ve sandalyeler karanlık ve eskimişti. Sahte edelweiss süsleri utanç vericiydi. Eğer dağ manzarası bu kadar güzel olmasaydı, müdürden perdeleri kapatmasını isterdim.

Pencereden dışarı bakmak beni sakinleştirdi, bu yüzden gözlerimi camın ötesindeki güzel manzaraya odakladım. Öğleden sonra güneşi yeşil yamaç tarafındaydı. Masmavi gökyüzü. Bir telesiyec çalışıyordu ve üzerinde yürüyüş yapanları görebiliyordum. Yaz günlerinde annem ve babamla birlikte telesiyeye bindiğimizi hatırladım. Küçük bir piknik yapar, tepede yer ve sonra kolay bir patikadan aşağıya doğru yürürdük. Bu anı beni gülümsetti ve babamın dağda yetişen tüm farklı ağaçlar hakkında beni nasıl sorguladığını ya da bir kuşu ötüşünden tanımayı öğrettiğini hatırladım.

"İşte orada."

Hayallerim büyükannemin sesiyle aniden sona erdi. Masaya yaklaşırken ona baktım, arkasında uzun boylu, siyah saçlı, takım elbiseli bir adam vardı. Köpekbalığı.

Gran kenara çekilip tanıştırma konuşmasını yaparken kendimi toparlayarak ayağa kalktım.

Ama buna gerek yoktu.

Köpekbalığı ve ben zaten birbirimizi *çok* iyi tanıyorduk.

Onun-Chevy'sinin arkasında, çarşafplarımın üstünde, sabahın dördüne kadar çıplak dolaşan tanıdık.

Etrafımdaki oda döndü.

Elbette büyükannemin hiçbir şeyden haberi yoktu. "Bay Buckley, bu benim torunum, Alexandra McIntyre. Hayatım, bu da Devlin Buckley, Black Diamond Resorts'u temsil ediyor."

Çenem yere düşmüştü. Dik durabilmek için yanımdaki sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

Buna karşılık Devlin en ufak bir şaşkınlık göstermiyordu. Takım elbisesi ve kravatıyla göz kamaştırıcı bir şekilde elini uzattı ve gülümsedi. "Bayan McIntyre. Memnun oldum."

Kibar içgüdülerim bana elini tutturdu. Avucumu sıkarken parmaklarım titredi ama tokalaşması son derece istikrarlıydı. Sesimi aradım ama bulamadım. Bu hiç mantıklı değildi. Devlin, Black Diamond Resorts'un temsilcisi miydi? Devlin Snowberry Lodge'a dişlerini geçirmek için mi buradaydı? Mavi gözlü, yontulmuş çeneli ve sihirli dilli Devlin kötü adam mıydı?

Uyuşuk ve şaşkın bir halde, büyükannemin sandalyesini çekip onu oturtuktan sonra karşımdaki koltuğa oturmasını izledim. Son derece sakin görünüyordu.

Ben ise bacaklarımı dizlerime büküp tekrar oturmayı başaramadım. O peçetesini açıp kucağına koyarken ve büyükannemin söylediği bir şeye kibarca gülerken öylece ona baktım. Nasıl oluyordu da daha bir gece önce büyülediği ve aklını başından aldığı kızın, malını mülkünü yağmalamaya geldiği kızın ta kendisi olmasından bu kadar etkilenmiyordu?

İşte o zaman geldi.

Biliyor olmalı.

DÖRT

devlin

ONU GÖRDÜĞÜM AN, sanki biri göğsüme bir balyoz indirmiş gibiydi. İçimdeki tüm rüzgar sönmüştü.

Ama yüz ifadesini ve vücut dilini okurken bunu saklamak için elimden geleni yaptım ve onun yolundan gitmeye karar verdim. Eğer büyükannesinin daha önce tanıştığımızı bilmesini istemiyorsa, ona hiçbir şey söylemeyecektim.

Ancak Lexi şaşkın görünüyordu; konuşmamış, gülümsememiş ve hatta oturmamıştı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle masanın kenarında durmaya devam etti, ağzı hafifçe açıktı.

Sonra gözleri kısıldı. Odağı keskinleşti. "Biliyordun."

"Pardon?" Martha McIntyre'a hızlıca baktım ama tamamen şaşırılmış görünüyordu.

"O gece." Lexi'nin gözleri öfkeyle parladı. "Kim olduğumu biliyordun." "Siz ikiniz tanıştınız mı?" Martha bir ileri bir geri baktı.

"Gerçekten de öyle." Lexi büyükannesiyile konuşurken yakıcı bakışlarını yüzümde tuttu. "Büyükanne, bize biraz izin verir misin?" Lexi yaşlı kadının cevap vermesini beklemeden masadan uzaklaştı ve benim de onu takip etmem için başını salladı.

"Hemen döneceğim," dedim, ayağa kalkıp peçetemi masanın üzerine koyarak. "Sizi masada yalnız bıraktığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Martha'nın yüz ifadesi şaşkındı ama mavi damarlı elini uzlaşmacı bir tavırla salladı.

Lexi'yi masaların arasından restoranın önüne kadar takip ettim, burada sola saparak günün bu saatinde açık olmayan bara girdi. Geçen gecedен çok daha farklı görünüyordu. Yumuşak beyaz bir elbise yerine Tanrı'nın gazabı kırmızısında özel dikim bir iş kıyafeti. Askılı küçük sandaletler yerine sivri siyah topuklu ayakkabılar. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmek yerine sert bir kütüphaneci topuzuna sıkıştırılmıştı. Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirirken saçlarının göğsümde nasıl fırçalandığını hatırlamak, doğrudan sikime doğru bir tahrik dalgası gönderdi. Ne giyerse giysin, büyüleyici bir kadındı. Gözlerimi o kısa eteğin içindeki uzun bacaklardan alamıyordum.

Ama arkasını dönüp gözlerinde cehennem ateşiyle bana baktığında, beni masadan hızlı bir sevişme için sürüklediğini anladım.

"Bunu nasıl ?" diye öfkeleni.

"Neyi nasıl yapabildim?"

"Kim olduğunu bilseydim sana asla yüz vermeyeceğimi bildiğin halde beni arayıp bulacak, tavlayacak ve tüm *bunları* bana yapacak kadar nasıl alçalabildin?" Başını iki yana salladı. "Bu senin için sadece hastalıklı bir oyun muydu? Tüm aileyi sikmeden önce torunu sikkmek mi?"

Bir dakika. Onu dolandırdığımı mı düşündü?

"Lexi, hadi ama," dedim, ses tonum sakin ve makuldü. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ya da belki bunun bana yağ çekeceğini düşündün." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu muydu yani? Kayıp orgazmımı buldun ve bana hayatımın en güzel gecesini yaşattın diye Snowberry Lodge'un anahtarlarını vereceğimi mi sanıyorsun? İşler böyle yürümeyecek."

"Hayatının en güzel gecesini, gerçekten mi?" Gülümsedim. Elimde değildi. "Teşekkürler."

İşaret parmağıyla göğsümü üç kez dürttü. "*Hoş gelmedin!* Ve ne yaptığını tam olarak bilmediğine bir saniye bile inanmıyorum. Bana yalan söyledin."

Sakinliğim biraz bozuldu. Hırslı, azimli ve amacıma hizmet ettiğinde cazibemi kullanmaktan çekinmeyen biri idim ama yalancı değildim. Dürüstlük benim için önemliydi. "Yalan söylemedim Lexi. Sadece çok fazla konuşmadık. İş konuşmak istemediğini söyleyen sendin, ben de senin dediğini yaptım."

"İşten bahsetmişken, bana ebeveynini kaybetmiş çocuklara destek veren bir kuruluştaki çalıştığını söylemiştin!" Gözleri beklenmedik bir şekilde yaşardı ve utanmış gibi bana arkasını döndü. "Dokuz yaşındayken anneni gerçekten kaybettin mi yoksa bu sana güvenmemi sağlamak için yaptığın planın bir parçası mıydı?"

"Hey." Onu nazikçe omuzlarından tutarak yüzüme çevirdim ve sert ama sessiz bir şekilde konuştum. "Annemi gerçekten dokuz yaşındayken kaybettim. Böyle bir şeyi asla uydurmam. Ebeveynini kaybetmiş çocuklara destek veren bir kuruluştaki çalıştığımı söyledim. Gerçek bu. Bu bir tutku projesi, günlük işim değil - günlük işim organizasyondaki çalışmalarımı destekliyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki ya yaz kampı? Gerçekten danışman mısın?"

"Evet. Son altı yıldır her yaz tatilimi Massachusetts'in güneydoğusundaki Lemonade Kampı'nda geçiriyorum. Bunu kanıtlayacak bir tişörtüm var." Ellerim hâlâ omuzlarındaydı ve başparmaklarımla omuzlarını ovuşturdum. "Hey, hadi ama. Birlikte harika zaman geçirdik. Bu sadece garip bir tesadüf."

Bir şey söylemedi ama ellerimi de geri çekmedi. "Ve belki de bu iyi bir şeydir," diye devam ettim. "Biz zaten biliyoruz ki harika bir kimyaları var ve birlikte güzel oynuyorlar." Pazar gecesi çok işe yarayan o rahat sırtışı denedim. "Bunu ikimiz için de mümkün olan en iyi anlaşmayı yapmak için kullanalım."

Şimdi ellerimi üzerinden çekti. "Olmaz, bayım. Bu çok fazla tesadüf. Hâlâ kim olduğumu bildiğinizi ve bana türlü özel şeyi itiraf ettirdiğinizi ve sonra da sihirli dilinizle beni rahatsız ettiğinizi söylüyorum!"

"Seni rahatsız mı etti? Adil ol Lexi. Benimle ayrılmak senin seçimindi ve sana defalarca yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sordum. İstedğim zaman durabilirdim." Durakladım. Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Sihirli dil, ha?"

Yanakları kızardı. "Tamam, belki benden *bu* şekilde faydalanmadın ama ne yaptığını tam olarak bilmediğine asla inanmayacağım. Muhtemelen bunun kolay olacağını düşündün - buraya gelmek ve küçük yaşlı büyükannemi teklifini kabul etmesi için buharla devirmek."

"İyi bir teklif," dedim omuz silkerek. "Büyükanнем olsaydı, ona kabul etmesini söyledim."

"Kimseye ne söyleyeceğin umurumda değil." Bana bir adım daha yaklaştı; o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu koku içimde her türlü duysal anıyı uyandırdı. Ağzımı onunkine yapıştırmak, onu bara oturtmak ve başımı yeniden kalçalarının arasına gömmek istiyordum.

Akıllıca, şimdi zamanı olmadığına karar verdim.

"Snowberry Lodge benim için sadece bir maaş çeki değil," dedi sesi titreyerek. "Mesele para değil. Bu ailemi ve her zaman evim dediğimiz yeri onurlandırmakla ilgili. Bu geleneği sürdürmekle ilgili. Bugünlerde kendilerine kayak merkezi diyen aşırı pahalı kurumsal eğlence parklarına bir alternatif sunmakla ilgili."

"O yerler para kazanıyor," diye belirttim, ses tonum gerçekçi ama kaba değildi. "Snowberry kazanmıyor."

"Ama olabilir," diye ısrar etti, sesindeki inatçı ton geri gelmişti. "Biraz yatırım ve yeni fikirlerle olabilir."

"Kimin fikirleri?"

"Benim. İşleri tersine çevirebilirim." Çenesi yukarı kalktı, gözleri küçümseyici bir şey söylemem, hatta belki de gülmem için bana meydan okuyordu.

Ama ben bir aptal ya da ahmak değildim. Onu aşağılamak şu anda yapabileceğim en kötü şey olurdu. İnsanlar ne alırlarsa onu verirler; benim yapmak istediğim ona değerli ve önemli olduğunu hissettirmektir. Bugün bu anlaşılmadan çekip gidebilecek tek kişi oydu ve bunu mühürlemesi gereken kişi de bendim.

Ellerimi ceplerime soktum ve bir sonraki cümlemi dikkatle kurdum. "Snowberry'de ne iş yapıyorsun?"

"Kışın kayak okulunu, yazın da resepsiyonu yönetiyorum.

Ama hayatım boyunca burada çalıştım. Hemen hemen her işi yaptım."

Başımı salladım. "Eminim burayı işletmek için neler gerektiği hakkında çok şey biliyorsunuzdur."

"Ama bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun." Sesinin tonu keskinliğini koruyordu.

"Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Belli ki zekisin, kararlısın ve duygusal olarak yatırım yapmışsın. Ve bunu anlıyorum, ben de bu bölgedenim. Burası benim evim. Aile ve çocukluk demek. Gittiğim her yere yanımda taşıdığım anılar var burada." Gözlerimiz kilitlendi ve aramızda bir tanıma bakışı geçti, sonsuza dek iz bırakan bir deneyimi paylaştığımızı hatırlatan bir bakış. Durgun bir gölete atılan bir taşın oluşturduğu halkalar gibi vücuduma sıcaklık yayıldı.

Görmezden geldim. Elimdeki göreve odaklandım.

"Önerdiğiniz şey para gerektiriyor," diye devam ettim. "Paranız var mı?"

Bu

mu "Onu alacağım," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Nereden?" Rakamları görmüştüm, bir bankanın

burayı tamamen iflas etmeden önce dönüştürmesi için gereken parayı ona verecekti. "Peki ne zamana kadar?"

"Bunu bilmene gerek yok" dedi ve ben de o anda herhangi bir kredi almadığını anladım.

"Bir iş planınız var mı?"

"Bunu da bilmene gerek yok." Boynu ve yüzü benek benek pembe lekelerle dolmaya başlamıştı. "Bilmeniz gereken tek şey, size satış yapmayacağımızdır - ne bugün ne de bir daha asla!" Beni kenara itti ve yürüdü gitti. Barın sonuna ulaştığında omzunun üzerinden öfkeli bir bakış fırlattı. "Şimdi üzerine bir margarita döktüğüm için mutluyum!"

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülerdim.

O gittiğinde enseme ovuşturdum ve hafifçe küfrettim. Black Diamond Resorts sabırsızlanmaya başlamıştı ve patronum enseme . Bu anlaşmayı yaz sonuna kadar bitirebileceğimi garanti etmişim, bu yüzden bu hesaba atanmışım. Şimdi sanki bozduramayacağım bir çek yazmışım ya da bir şekilde işi berbat etmişim gibi görünecekti.

Belki de istemeden de olsa yapmışım. Bu gemiyi geri döndürmek için çok daha fazla çalışmam gerekecekti. Ama nasıl?

Lexi açıkça büyükannesinin kulağına sahipti. Onu bir şekilde kazanmalıydım. Bunu bir kez yapmışım, değil mi? Tekrar yapabilirim. Aslında, bu meydan okuma hoşuma giderdi. Kravatımı düzeltip bardan çıktım ve masaya doğru yürüdüm.

Ama şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde Lexi orada değildi. Sadece Martha bir fincan çayla oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu, yüzünde kederli bir ifade vardı.

Tekrar yerime oturdum. "Bunun için özür dilerim," dedim peçetemi kucağıma yerleştirirken.

"Ben de üzgünüm." Martha endişeli gözlerle Lexi'nin boş sandalyesine doğru baktı. "Torunum görünüşe göre kendini iyi hissetmiyor. Öğle yemeğinde bize katılamayacak."

"Umarım ciddi bir şey değildir." Lexi'nin büyükannesine tam olarak ne söylediğini merak ederek geride bıraktığı kahve fincanına baktım ve iki boş yarım buçukluk fark ettim. Yırtılmış bir şeker paketi.

"Ne olduğundan emin değilim. Bu toplantıya katılmaya o kadar kararlıydı ki, sonra birdenbire hiçbir şey yapmak istemedi." Yaşlı kadın kurnaz gözlerle beni inceledi. "Sana karşı bir şeyler hissediyor gibi görünüyor."

"Yakın zamanda tanıştık," diye kabul ettim, sınırlı bir kapasitede dürüst olmaya karar vererek. "Ve korkarım o sırada birbirimizin kim olduğunu fark etmemiştik. Sanırım Lexi bu bilgiyi sakladığını düşünüyor."

"Peki ya sen?"

"Hayır. Konuşmadım. Sadece işlerimizi konuşmadık." *Sevişmekle çok meşguldük*, diye düşündüm, menüyü elime alıp geleneksel ama yavan yemeklere bakarken.

"Sanırım bu neden çantasını kapıp gittiğini açıklıyor." İç çekerek çay fincanını yere bıraktı. "Ruh hali değişiyor, biliyorsun."

Gülümsedim. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Sanırım öyle, ama Lexi zaman inatla duyguları tarafından yönetilmiştir. Duygularını yatıştıracak mantıktan yoksun. Kocam sadece

Aynı şekilde babası da öyleydi. Bazı şeyleri o kadar derinden *hissediyorlar* ki, bu da yargılarını gölgeliyor."

"Az önce küçük erkek ve kız kardeşimi tarif ," dedim.

"Üç kardeşin en büyüğü sen misin?" Bana ilgiyle baktı. "Aslında beş kardeşin ortancasıyım. Benim de iki ağabeyim var." "Ne tesadüf!" Yüzü aydınlandı. "Beş kardeşin ortancasıydım.

beş kardeş de!"

Gelgitin benim lehime döndüğünü hissettim. İnsanlar genellikle kendileri gibi olduğunu düşündükleri insanlara daha iyi tepki verirlerdi. Ortak payda iyi bir şeydi. Böylece garson gelip siparişlerimizi aldıktan sonra hemen aile konusuna döndüm. "Buralarda mı büyüdünüz Bayan McIntyre?"

"Chicago," dedi. "Ve ben Martha, lütfen. Ben bir şehir kızıyım. Ama yaz kış bu taraflarda tatil yapardık. Kocamla Snowberry'de tanıştığımda henüz on yedi yaşındaydım."

"Burada pek çok anınız olmalı."

"" dedi hüzünle. "Peki ya sen? Nerede ?" "Buradan çok uzakta değil. Kiraz Ağacı Limanı."

Gözleri parladı. "Kiraz Ağacı Limanı'na bayılıyorum. Eskiden yazları oğullarımı oraya götürürdüm. Feribota binmeye bayılırlardı."

"Hâlâ çalışıyor. Son kırk yıldır aynı kaptan, babasından önce de o devralmıştı."

"Bu da bir şey değil mi?" Gözleri buğulandı. "Aile gelenekleri harikadır. İşte bu yüzden keşke Snowberry'yi satmayı düşünmek zorunda kalmasaydık."

Cevabımı vermek için biraz zaman harcadım. "Aile gelenekleri harikadır. Daha önce gelenleri hatırlamak ve onlara saygı duymak önemlidir, ancak iş söz konusu olduğunda geçmişe takılıp kalmak size zarar verebilir."

"Biliyorum." Çayını tekrar eline aldı ve yudumladı. "Yıllarca kocama bunu anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

"Değişim pek çok insan için zor olabilir," dedim. "Ancak işletmelerin uyum sağlaması gerekir, aksi takdirde ayakta kalamazlar. Birçok küçük tatil köyü sizin şu anda bulunduğunuz konumda olmuştur. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Ama Snowberry'nin ölmesini izlemek ve borçtan başka bir şey almadan çekip gitmek yerine, sizin ve ailenizin nesiller boyu rahat etmesini sağlayacak cömert bir fiyata satılmasını tercih etmez miydiniz?"

"Elbette isterim," dedi, yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Ama önemli olan tek şey benim tercihlerim değil."

"Lexi görevi devralmak istediğinden bahsetti," dedim gelişigüzel. "Bu senin düşündüğün bir şey mi?"

İçini çekti. "Ne yazık ki Alexandra evlenmediği sürece Snowberry'yi miras olarak . Bu hep böyleydi ve kocamla ölmenden önce bunun kalması gerektiği konusunda anlaşmıştık. Eski moda göründüğünü biliyorum ama bence en iyisi bu."

Evet. Bu yeni bir kırıksıklıktı.

Bir yudum su içtim. "Bunun farkında mı?"

"Evet," dedi Martha. "Ona birkaç gün önce söyledim ve bu konuda oldukça üzgün. Ama düşündüğünün aksine, bu sadece yuva kurmasını ve bir aile sahibi olmasını istememle ilgili değil, her ne kadar yalnız kalmasından endişe etsem de. Hatta geçen gece ona dişçimi ayarlamaya çalıştım ama pek iyi gitmedi."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Sırıtişımı bardağımın arkasına sakladım.

Martha, "Bunun ona vereceği zararı anladığınızı sanmıyorum," diye devam etti. "Sadece maddi olarak değil, fiziksel ve duygusal olarak da. Hiçbir destek almadan, tamamen kendi başına burası için kendini paralar. Ya başarısız olursa, o zaman ne olacak? Kendini suçlayacaktı. Ve yanında onu ayakta tutacak kimse olmayacaktı."

Yemeğimiz geldi, bu da bana söylediklerini değerlendirmek ve nasıl ilerleyeceğimi düşünmek için bolca zaman verdi. "Sanırım ufukta bir eş görünmüyor?" Kulüp sandviçimin dörtte birini aldım.

"Hayır." Martha çorbasının üzerine biraz biber serpti. "Birkaç yıldır düzenli bir ilişkisi vardı ama geçen yaz bitti. Nişanlısı batıda bir iş fırsatı yakaladı ve o da Snowberry'den ayrılmayı kendine yediremedi."

"Nişanlı mıydı?"

"Kısaca." Tereddüt etti. "Adam gittiğinde oldukça incinmişti. Ama onunla gitmedi."

"Anlıyorum." Lexi'ye karşı bir sempati duydum. Sadece nişanı bozduğu için değil, sırf bekâr olduğu için ona kendini kanıtlama şansı verilmemesi de doğru gelmiyordu. Nişanlısıyla batıya gidebilirdi ama o kalmıştı.

"Evli misiniz, Bay Buckley?"

"Hayır. Kariyerim beni çok meşgul ediyor. Bir ilişki için çok fazla zamanım yok."

"Lexi gibi konuşuyorsun." Ses tonundan bunun bir iltifat olmadığı anlaşılıyordu. "Sorduğum için kusura bakmayın ama kaç yaşındasınız?"

"Pazar günü yirmi dokuz yaşında olacağım."

Dilini şaklattı. "Sizin neslinizin nesi var da yuva kurmak için bu kadar bekliyorsunuz anlamıyorum. İş her şey demek değildir."

"Hayır, ama yaptığım işten zevk alıyorum. Eminim Lexi de seviyordur. Ve büyüdüğü yere olan bağlılığını kesinlikle anlayabiliyorum."

Martha bir iki kaşık çorba içti. Çayını yudumladı. Sandalyesine geri oturdu. "Bay Buckley, açık konuşacağım. Şu anda Snowberry için masada başka bir teklif yok. Burayı işletmeye devam etmek için çok yaşlı ve yorgunum. Eğer bir kocası olmazsa Alexandra'ya tapusunu veremem. Ve müvekkilinizin teklifi çok cömert."

"edebileceğinin en iyisi bu," dedim kendimden emin bir şekilde ama kibirlenmeden.

Peçetesiyle ağzını sildi. "Müşteriniz Snowberry'yi satın alıp açık tutmayı mü?"

Onu yanlış yönlendirmek istemediğim için başımı salladım. "Hayır. Niyetlerini açıkça belirttiler. Yıkılacaktı."

"Hepsini mi? Birkaç şeyi yerinde bırakmayı düşünürler mi? Belki Alexandra'yı buradaki operasyonları yürütmesi için işe alabilirler? Aile ile bağlarını koparmamış olurlar mı?"

Tereddüt ettim. Black Diamond bu konuda kararlıydı, pazarlık yapacak yerim yoktu. "Size karşı tamamen şeffaf olmak istiyorum, bu yüzden hayır demek zorundayım."

"Bunu takdir ediyorum. Güvenilir birine benziyorsun." Beni biraz daha dikkatle inceledi. "Bay Buckley, ben satmaya meyilliyim. Ama torunumun da bu işe dahil olmasını istiyorum ve bu biraz daha fazla çaba gerektirebilir. Lexi'nin buraya, her şeyin aynı kalmasını dilemenin ötesinde bağlılıkları var."

Hiçbir şey söylemedim, eğer isterse detaylandırması için ona alan bıraktım. "Anne ve babası o dokuz yaşındayken bir trafik kazasında ölmüş. Onların

Küller dağın zirvesine serpilir."

Az önce hissettiğim sızı göğsümde bir ağrıya dönüştü, bir fay hattı çatırdayarak açıldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bu herkes için trajik bir durumdu - oğlum ve eşi harika insanlardı ve onları her gün özleyorum. Belki de onların kaybı kocamın değişiklik yapma konusundaki isteksizliğine katkıda bulunmuştur. Belki o da Alexandra gibi,

Her şey eskisi gibi *görünürse*, aynı şekilde *hissedeceklerini* düşündüler. Ya da belki de bu onları onurlandırmak içindi. Emin değilim." Kâğıt gibi ince sesi dalgalandı. "Yas çok kişiseldir."

"Öyle." Boğazımı temizledim ve suyuma uzandım, buz gibi soğuk sıvının dilimin üzerinde kaymasına odaklandım, şu anda gömülü anıların yüzeye çıkmasına izin vermek istemiyordum.

"Her neyse, burayı bırakmak onun için daha karmaşık. Birçok farklı nedenden dolayı buraya tutunuyor." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve para bunlardan biri değil."

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, onunla konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Martha McIntyre daha uzun oturdu ve . "Ne harika bir fikir. Sana telefon numarasını vereceğim."

* * *

Restorandan çıkarken rehberimde Lexi'nin numarası vardı ama benimle telefonda konuşacağını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir aramaya cevap verse bile, arayanın ben olduğumu anladığı anda telefonu kapatırdı. Bu nedenle, nerede yaşadığını bildiğim gerçeğinden yararlanmaya karar verdim. Kapıyı yüzüme çarpmak isterse, tamam ama gözlerimin içine bakabilirse onu samimiyetime ikna etmek için daha iyi bir şansım olacağını hissettim.

(Amacıma hizmet ettiğinde cazibemi kullanmaktan çekinmediğimi söylemiştim, değil mi?)

Ama bunun *onun* amacına da hizmet ettiğini düşünmeden edemedim. Kocasından büyükannesini bu tatil köyünün tapusunu kendisine vermesi için ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve vasiyeti bir şekilde atlatmayı başarsa bile, arkasında ciddi bir para olmadan burası hızla batacağı. En iyi seçeneği, satış fiyatından payına düşeni alıp yeni bir yerde her şeye yeniden başlamak. Geçmişte yaşayamazdınız. İlerlemeye devam etmeliydiniz.

Lexi'nin apartman kompleksine doğru yol almak biraz zamanımı aldı. Kabaca nerede olduğunu biliyordum ama geçen gece otoyoldan yaklaştığımız için Snowberry Lodge'a yakınlığını fark etmemiştim.

Ayrıca aklımda başka şeyler de vardı, onu soymak gibi. Bacaklarının bana sarıldığını hissetmek. Dilimi elbisesinin beyaz kumaşının arasından fırlayan o küçük, şımarık meme uçlarının üzerine koymak.

Hay sikeyim. Sürücü koltuğunda kayarak pantolonumun ağını düzelttim.

Pansiyonun çevresindeki servis yolunu takip ederek dairesinin bulunduğunu düşündüğüm bölgeye doğru ilerlerken, Snowberry'nin hâlâ bir cazibesi *olduğunu* fark etmeden edemedim. Bölge çok güzeldi, biraz perişan olsa da arazisi bakımlıydı ve burada romantik bir şeyler vardı. Nostaljik bir şey. Belli bir tür insanın bir mega tatil köyü yerine buraya çekildiğini görebiliyordum. Tatlı ve huzurluydu.

Kendimi, ilginç kişiliğini koruyarak modernize etmek için yapacağım değişiklikleri düşünürken buldum. Yeniden markalaşmanın hem şahsen hem de pazarlamada nasıl görüneceğini. Yatırımcılara bu fikri nasıl satacağımı. Konuşma noktalarının ne olacağı. Yeni bir meydan okumanın tohumu kök salmaya çalıştı ve ben bunu hemen savuşturdum.

Görevim Black Diamond Resorts için bu anlaşmayı tamamlamaktı. Hak ettiğim terfiyi almak. Zammı, köşe ofisi ve yıl sonu ikramiyesini almak. Dairemi, arabamı, belki saatimi yükseltmek. Tropik bir yerde beş yıldızlı bir tatil köyüne seyahat rezervasyonu yaptırmak. Güzel şeyleri severdim.

Ama kimse size hayatın ödülleriyle öylece vermedi. Onları kazanmak zorundaydınız. Oyunda iyiydim ve adil ve dürüst oynadığım için kendimle gurur duyuyordum.

Ama tamamen bencil değildim, geri vermeyi de seviyordum. Limonata Kampi'ndeki çalışmalarım benim için çok önemliydi. Kardeşlerim ve ben şanslıydık. Annemiz öldükten sonra babamız, diğer ailelerimiz ve bizi destekleyen sıkı sıkıya bağlı küçük bir kasaba topluluğumuz vardı. Ancak pek çok çocuk buna sahip değildi ya da ailelerinin danışmanlık için kaynakları yoktu.

Evlenmeyi ya da kendi çocuklarımın olmasını planlamıyordum ama o çocukların her yaz iki hafta boyunca gülüp eğlendiklerini, her şeyi unutup özgürce koşup eğlendiklerini gördüğümde, baba olma içgüdüsünü anladım. Birine bakmak. İyi hissettiriyordu.

Lexi'nin apartmanı görüldüğünde, arabayı tepeye doğru sürdüm ve üzerinde *MİSAFİR* yazan yerlerden birine çektim. Vizör aynasındaki yansıma kontrol ederek, saçımla biraz oynadım ve

dişlerimi ve çenemde bu sabahki tıraştan kalan çentikler olup olmadığını kontrol ettim. Sonra arabadan indim ve verandanın merdivenlerinden onun kapısına tırmandım.

Üzerinde Cead Mile Failte yazan bir hoş geldin paspası vardı ki bunun *Galce'de yüz bin hoş geldin* anlamına geldiğini biliyordum. Kapıyı çaldım ve İrlandalıların şansı için dua ettim.

İşe yaramadı. Kapıyı açtı, bana şöyle bir baktı ve tekrar kapattı.

Kapıyı bir kez daha çaldım. "Lexi, hadi. Konuşabilir miyiz?"

"Hayır! Buraya gelmeye cüret ettiğine bile inanamıyorum."

"Önce benim aramamı mı tercih edersin? Büyükannen bana numaranı verdi."

"Aman Tanrım. Bana yapmadığını söyle."

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp onu aradım. Birkaç kez çaldı.

"Cevap verecek misin, yoksa mesaj bırakayım mı?"

Telefonu o açtı. "etmeyin."

"Peki beni içeri alacak mısınız?" Bizi ayıran kalın ahşap kapıya baktım.

"Hayatın üzerine değil."

"Neden? Meşgul müsün?"

"Bir dakika içinde telefon numaramı değiştireceğim."

"Paspasınızda yüz bin hoş geldiniz yazıyor." "Yani?"

"Tek ihtiyacım olan bir tane."

"Sende bir tane vardı!" diye bağırdı. "Ve onu almak için beni kandırdın!"

"Hayır, yapmadım. Bak, Lexi. Kavgaya etmeyelim. Büyükannen seninle konuşmamı istedi."

"O zaman konuş."

"Yüz yüze konuşamaz mıyız?"

"Hayır. Sana güvenmiyorum." Durakladı. "Ya da kendime. Seni görmemem daha iyi."

Bu beni gülümsetti. "Peki, tamam. Telefonda konuşuruz. Oturmama izin ver." Kendimi onun ön kapısının yanındaki Adirondack sandalyeye bıraktım. "Güzel bir manzaranız var," dedim ona, binasının karşısındaki ormanı tarayarak.

"Önümüzdeki altmış saniye boyunca tadını çıkarın çünkü verandamda oturmanıza izin verilen süre bu kadar."

"Büyükannen senin mutlu olmanı istiyor," dedim.

"Tabii. *Onun* şartlarıyla."

"Senin onayın olmadan satışı gerçekleştirmek istemiyor." "Benim onayıma ihtiyacı yok."

"Hoşuna ." Durakladım. "Hoşuma *giderdi*."

Bir kahkaha attı. "Sana ne ki?"

"Burada kötü adam ben değilim Lexi. Her iki taraf için de iyi olacak bir anlaşma yapmaya çalışıyorum."

"Bu senin için sadece bir iş. Bu benim *hayatım*."

"Yeterince makul." Bir an düşündüm. "Dürüst olabilir miyim?"

"Oh, *işte şimdi* dürüst oldu."

"Rakamları gördüm Lexi. Bu tesis batıyor. Üzgünüm, çünkü buranın senin için ne anlama geldiğini biliyorum, ama bu doğru. Asıl soru şu: Elinde hiçbir şey olmadan mı gitmek istiyorsun yoksa yeni bir yerde yeniden başlamak için gerekli imkânlara sahip olarak mı?"

Hemen cevap vermedi ve umut nefesimi tutmama neden oldu. Kendine geliyor muydu?

Bir saniye sonra yanımdaki kapı açıldı ve verandaya çıktı. Kırmızı takım elbisesi ve ince topuklu ayakkabıları gitmiş, kot pantolonu ve beyaz atletiyi yalınayak duruyordu. Makyajı temizlenmişti ve saçları parmaklarımı geçirmek istediğim yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

"Merhaba," dedim ayağa kalkarak.

Ama buraya nezaket için gelmemişi. Gözleri ateşliydi ve hayal edebileceğiniz en vahşi fısıltıyla konuştu. "Buranın benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Tutku ve kararlılık vücudundan ısı dalgaları gibi yayılıyordu; ne kadar derinden önemseydiğini, hayata tutunmak için ne kadar çok mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Ailesini kaybetmiş ve bu kaybı tekrar yaşamak istemeyen dokuz yaşındaki kızı gördüm. Kollarımı ona dolama, onu sarma ve kaçınılmaz olandan koruma dürtüsü o kadar ani ve dayanılmazdı ki bir adım geri atmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim," dedim. "Haklısın. Bilmiyorum."

"Onu kurtarmak için ne kadar ileri gideceğimi de bilmiyorsun."

"Onu kurtaramazsın Lexi. Bir mucize olmadan olmaz. Ya da bir evlilik."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Oh, bunu da mı biliyorsun? sürpriz, büyükannemin miras planına burnunu sokmuşsun. Muhtemelen bunu benden önce biliyordun!"

"Burnumu sokmadım! Büyükkannen bugün öğle yemeğinde sen bir çocuk gibi hışımla çekip gittikten sonra bana anlattı." Harika, şimdi de isim takıyordum. Bu kadın beni oyundan o kadar uzaklaştırdı ki sahayı bile bulamadım.

"Zavallı büyükkannemi dolandırırken yüzüne bakmak zorunda kalmamak için ayrıldım."

"Dolandırıcılık yok Lexi. Büyükkannen milyonları alıp gidecek. Sen de alabilirsin - sadece anlaşmayı kabul et."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi sabit, gözleri sağındaki ağaçlara . Onların ötesinde dağın zirvesi görünüyordu.

"O parayla istediğin her şeyi yapabilirsin," diye kandırdım. "Bir iş kur, bir ev al, dünyayı gez, hepsini dağıt, ne istersen." Telefonumu cebime geri soktum ve onun güzel, inatçı yüzünü inceledim. Bir sonraki soruyu sorduğumda, cevabı gerçekten merak ediyordum. "Ne istiyorsun?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Ormanda kuşlar ötüyordu. Bir uçak gökyüzünde bir buhar izi çizdi. Rüzgar saçlarını karıştırdı. Sonunda gözlerimin içine baktı. "Evimi kurtarmak istiyorum."

Göğsümdeki çatlak genişledi. "Kurtaramazsın Lexi. Bunu söylemek bana zevk vermiyor çünkü senden hoşlanıyorum ama burayı kurtaramazsın."

"Oh hayır mı?" Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve göğsümü dürttü.

"İzle beni."

BEŞ

Devlin'in üzerine kapıyı kapattıktan birkaç dakika sonra WINNIE aradı.

"Eee? Nasıl geçti? Ejderhayı ince topuklu ayakkabılarınla mı öldürdün?"

"Yakınından bile geçemez." Sade bir simidin iki yarısını ekmek kızartma makinesine yerleştirdim. Restorandan çıktığımda hiç aç değildim ama Devlin'le kavga etmek bir şekilde iştahımı yerine getirmişti. "Ejderha az önce mükemmel bir durumda dairemden uzaklaştı."

"Senin evinde ne işi vardı?"

Bir elmayı durularken ona restoranda olanları anlattım.

"Hayır. Lanet olsun. Olamaz," dedi. "Köpekbalığı kayıp O'yu bulan *adamlar aynı kişi miydi?* Şansı nedir?"

"Sıfır!" Elmayı gereğinden fazla güç kullanarak dilimlere ayırdım. "Beni dolandırdığını böyle anladım."

"Ama neden? Bu ona ne kazandıracak?"

"Bilmiyorum." Elmalarımın üzerine tarçın ve şeker serptim. "Belki de aile hakkında bilgi alacağını düşündü."

"Size aileniz hakkında herhangi bir soru sordu mu?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Belki de bunu beni oyundan düşürmek için yapmıştır." "Seni nerede bulacağını nasıl bilebilirdi ki? Seni nerede bulacağını

Pazar gecesi The Broken Spoke'a gideceğinizi sosyal medyada falan paylaşmıştınız."

"Onun tarafını tutmayı bırak," diye inledim, tabağımı iki kişilik küçük mutfak masama taşıırken.

"Etmiyorum! Sadece bu adamı seninle böyle uğraşmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"O kötü biri," dedim bir sandalyeye bağdaş kurup otururken. "Onu bir de takım elbise içinde görmelisin. Sadece Lucifer'in kendisi bu kadar iyi görünebilir."

Güldü. "Yani hala onun seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İnanılmaz, dayanılmaz, insanlık dışı derecede ateşli." Bir dilim elmayı ısırđım ama dilimde tattığım şey onun viski aromalı öpücüğüydü. Bana karşı kara büyü kullandığının bir başka kanıtı. "Onu hafızamdan kovmak için bir rahibe ihtiyacım olacak."

"Peki neden bugün sen masadan kalktıktan sonra geldi?"

"Çünkü büyükannem - tatlı, sevimli, tehditkâr büyükannem - ona telefon numaramı verdi ve gelip benimle konuşmasını söyledi. Satmamız gerektiğine ikna olmuş ama benim onayım olmadan bunu yapmak istemiyor."

"Çok nazik."

"Öyle, ama ne kadar süreceğinden emin değilim. Bu kavgayı istemiyor."

"Başka bir çözüm daha var, biliyorsun."

"Neymiş o?"

"Sadece koş ve bir koca bul."

"Doğru!" Güldüm. "Çok kolay olacak! Sıkıntı içindeki kayak merkezim için kim benimle evlenmek istemez ki?"

"Kırmızı bayrakları olmayan uygun bekarlar böyle bir fırsat için sıraya girerler Lex. Tek yapman gereken birini seçmek."

"Keşke," diye mırıldandım, dişlerimi simide geçirirken. "Peki ne yapacaksın?"

Çiğnedim ve yutkundum ama yemek boğazıma takıldı. "Başka bir alıcı bulmalıyım, burayı bir alıcı." Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa umutsuz geliyordu. "Ve saat işliyor."

* * *

Masada geç saate kadar çalışmam gerekiyordu ama oraya giderken büyükannemin evine uğradım. Devlin'e telefon numaramı vermesinden memnun olmasam da, öğleden sonra onu bırakıp gittiğim için ona bir özür borçluydum. Olgun, mantıklı ve yetenekli olduğumu düşünmesini istiyordum ve kaçıp gitmem duygusal yönümün beni yönettiğine dair inancını pekiştirmişti.

Garaj yoluna döndüğümde, buraya taşındıktan sonra benim olan ikinci kattaki yatak odasının penceresine otomatik olarak baktım. Kalbim acıyordu; bu ev de yıkılacak mıydı? Yerine ne koyacaklardı? Su kaydırağı mı? Mini golf? Go-kart mı?

Arabadan indim ve yavaşça yola çıktım.

"Merhaba hayatım," diye seslendi büyükannem derin, etrafı çevrili verandadaki sallanan koltuktan. "Biraz çay içiyordum. Bir fincan ister misin?"

"Elbette," dedim, basamakları tırmanırken. "Ama sakın . Ben bakarım."

Mutfakta, çaydanlıktaki su hâlâ sıcaktı. Bir fincana biraz döktüm, Gran'in kutudaki çeşitli çay çeşitlerine göz attım ve limon ile zencefili seçtim. Çay poşetini suya batırarak dışarı çıktım ve onun yanındaki salıncağa oturdum.

"Daha iyi hissediyor musun canım?" diye sordu. "Evet. Seni bırakıp gittiğim için özür dilerim."

" değil." Çayını yudumladı. "Bay Buckley sizi aradı mı?" "Evet." "Ve?"

"Ben de ona sana söylediğimin aynısını söyledim. Vazgeçmeye hazır değilim."

İç çekti. "Belki seni ikna edebilir diye düşündüm. Çok ikna edicidir."

"*Kesinlikle* öyle."

Bana doğru baktı. "Duyduğuma göre daha önce tanışmışsınız." "Tanışmıştık. Ama bunu tartışmak istemiyorum." "Oldukça yakışıklı, değil mi?"

"Sanırım. Eğer o kaygan, takım elbiseli ve kravatlı tiplerden hoşlanıyorsanız."

"Eminim takım elbise ve kravatının dışında da gayet iyi görünüyordur." "Büyükanne!" Biraz gülmekten kendimi alamadım.

"Sadece bunu teyit edip edemeyeceğinizi merak ediyordum," dedi, sanki sorusu tamamen masummuş gibi.

"Yorum yok." Çayımdan bir yudum aldım. Başımızın üzerinde bir Kanada kaz sürüsü güneye doğru giderken gürültülü bir şekilde korna çalıyordu.

Bir süre sonra Büyükanne, "Quentin'le konuştum," dedi.

Donup kaldım. Quentin, Snowberry'nin uzun süredir muhasebecisiydi. "Ve?"

"Ve bana 1 Kasım'dan itibaren mevcut tüm rezervasyonları iptal etmemi tavsiye etti."

"Büyükanne, hayır!" Dik oturdum, çayım bardağın kenarından iş pantolonumun üzerine döküldü.

"O zaman kapatmak, çalışanlarımıza adil bir kıdem tazminatı paketi sunmamızı sağlayacaktır. Bizimle kalanlar bunu hak ediyor, Alexandra."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!"

"Sevgilim, keşke sana verebilseydim. Ama korkarım ay sonuna kadar gerekli parayı bulamazsan Quentin'in tavsiyesine uyacağım." Yüz ifadesi ciddiydi. "O zaman Black Diamond'ın teklifini kabul edeceğim. Umabileceğimizin en iyisi bu."

ALTI

devlin

Beklendiği gibi, Çarşamba sabahı Snowberry'nin anahtarları cebimde olmadan ofise döndüğümde patronum hiç mutlu olmadı.

"Ne oluyor Buckley?" Hotchkiss Properties'den Harvey B. Hotchkiss II masasının arkasından boncuk gözlerle bana baktı. "Bunun bir smaç olacağını söylemiştin."

"Öyle olmalıydı." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Biraz karışıklık oldu."

"Ne komplikasyonu?" Masasının üzerinde açık duran dosyaya baktı. "Şu anda mali tabloları bakıyorum ve satmaları gerektiği gün gibi ortada. Eğer müşterimize satmıyorlarsa, başkasına satıyorlardır."

"Başka kimseye satmıyorlar. Karmaşa sadece çiftliği kurtarmaya kararlı bir torun."

Parmak eklemlerini kırdı. "Ya Black Diamond teklifi yükseltirse?"

"Mesele para değil. Duygusal bir şey. O sadece git."

"Aman Tanrım." Harvey bana ters ters baktı ve tombul parmağını bana doğru çevirdi. "Bu senin lanet olası işin Buckley. İnsanları yapmak istemedikleri şeylere ikna ediyorsun."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Üzerinde mi çalışıyorsun?" Ağzına bir tomar sakız tıktırdı, sandalyesinden fırladı ve volta atmaya başladı. Ellili yaşlarının sonlarında, tuzlu ve biberli saç çizgisi ve kalın çeneleri olan iri yapılı bir adamdı. Alnı terden parlıyordu. "Kara Elmas'ın sabrı tükeniyor. Babam emeklilikten çıkıp beni kovmak üzere çünkü işe beceriksiz birini aldığımı düşünüyor. Karım McKenna'nın düğününe harcadığı onca parayla beni deli ediyor ve doktorum bırakmazsam öleceğimi söylediği için sigara bile içemiyorum."

"Özür dilerim Harvey. . Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Bu işi paketlemek ve üzerine lanet bir fiyonk bağlamak için iki hafta var, yoksa hesabı Bob Oliver'a vereceğim."

Ellerim yumruk oldu. Çünkü Bob Oliver'ı sikeyim.

Benden iki yaş küçüktü ve bir zamanlar ona akıl hocalığı yapmışım. O yeni adamdı, ben yükselen yıldızdım. Benden tavsiye istedi, ben de verdim. Zaman verdim. Çaba gösterdim. Sikimi verdim ve bunları benim için gerçekten önemli olan insanlara ayırma eğilimindeyim.

Ama altı ay içinde Bob nefret ettiğim her şeye sahip olduğunu kanıtladı.

Bir yalancı. Bir hilekar. Arkadan bıçaklayan.

Araştırmamı çalmıştı. Fikirlerimi çaldı. Çalışmamı kendisininmiş gibi göstermiş. Hataları için beni suçladı. Müşterilerimi benden çalmak için karanlık, el altından taktikler kullanmıştı ve şimdi patronun kızı McKenna Hotchkiss ile nişanlıydı.

Eski kız arkadaşım.

Geçen sene şirketin Noel partisinde becerdiği kişi.

Martha McIntyre'a öğle yemeğinde boş vaatlerde bulunduğunu düşünmek beni hasta ediyordu. Ya da Lexi ile aynı odada olduğunu düşünmek kanımı kaynatıyordu. Ona yalan söylediğini. Ona sahte umutlar vermek.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bob Oliver'ın bunun yakınında olmasını istemiyorum," dedim.

"Bob işleri halleder."

"Bu işi halledebilirim."

"İki hafta, Buckley." Hotchkiss'in ifadesi tehditkârdı. "Ya da terfiye veda edersin."

Harvey'nin ofisinden çıkarken neredeyse kapının hemen dışında durmuş bir paket mikrodalga patlamış mısır yiyen Bob'a çarpacaktım. Bana küçük kız kardeşim Mabel'ın Ken bebeklerinden birini hatırlatıyordu, sarışın ve plastik, sürekli kendini beğenmiş bir ifadesi ve samimiyetsiz gözleri vardı. "Nasıl geçti?" diye sordu, ağzına bir avuç patlamış mısır tıktırarak.

Ona en az üç santim yaklaşmışım ve kaşlarımı çatarak yüzüne bakarken bunu sonuna kadar kullandım. "Hesaplarımdan uzak dur."

Gülümsedi ve çantayı bana doğru eğdi. "Acıkmış görünüyorsun. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Siktir git." Omuzlarımla yanından geçerek koridorda ilerledim ve ofisime girdim. Kapıyı kapattıktan sonra masama oturdum ve Lexi'yi aradım.

Beklediğim gibi, doğrudan sesli mesaja düştü. "Selam Lexi, ben Devlin. Dün yaşananlar için gerçekten üzgünüm ve konuşmaya devam etmek istiyorum. Eğer istersen oraya gelmekten mutluluk duyarım.

Yüz yüze konuşabiliriz ya da beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Umarım iyi bir gün geçiriyorsunuzdur."

Beni geri aramadı.

Ona sakinleşmesi için birkaç gün verdim ve tekrar denedim. Başka bir mesaj bıraktım. "Merhaba Lexi. Ben Devlin Buckley. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de en kötüsünü düşünürdüm. Ama Camp Lemonade tişörtüm üzerine yemin ederim ki o gece The Broken Spoke'ta kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni odanın karşısında gördüm ve güzel olduğunu düşündüm, bu yüzden seninle konuşmak istedim. Gerçek bu. Beni daha iyi tanısaydın -belki o gece biraz daha konuşmuş olsaydık- istediğimi elde etmek için yalan söylemeye inanmadığımı bilirdin. Hilekârları sevmem. Ben her zaman adil oynarım. Bu yüzden büyükannene masada yalan vaatlerde bulunmadım. Ona karşı dürüst olmak istiyorum. Ve sana karşı da." Burnumun kenarını sıkarak kafatasımın arkasındaki ağrıyı dindirmeye çalıştım. "Tek istediğim her şeyi konuşmak. Lütfen beni ara."

Hiçbir şey.

Pazar günü doğum günümdü. Erken kalktım, Dalton Street'teki dairemde Public Garden ve Boston Common'a kadar koştum, parkurlarda beş mil koştum ve eve döndüm. Hızlı bir duşun ardından giyindim ve tezgahın başında durup e-postalarımı kontrol ederken, haberleri tararken ve ailemden ve arkadaşlarımdan gelen doğum günümü kutlayan mesajlara cevap verirken bir fincan kahve içtim.

Babamdan, en büyük kardeşim Austin'den ve onun iki çocuğundan (iPad'lerinden bana mesaj atmaya bayılırlardı) ve William and Mary'de yüksek lisans yapan kız kardeşim Mabel'dan birer tane vardı. Kardeşim Dash Los Angeles'ta aktörlük yapıyordu ve muhtemelen henüz uyanmamıştı ve kardeşim Xander da muhtemelen unutmuştu, çünkü çok fazla işi vardı. Donanmada SEAL olarak görev yaptıktan sonra birkaç yıl özel güvenlikte çalışmıştı ve şimdi memleketinde bir bar açıyordu. Ancak eski bir arkadaşı onu Cherry Tree Limanı'ndan çok da uzak olmayan bir kulübede kalan country müzik yıldızı kız kardeşinin güvenliğini sağlaması için kandırdığında dikkati dağılmıştı. Hafta sonu da Broken Spoke'a gitmişlerdi ve her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da aralarında bir şeyler olduğu belliydi.

Saat ona çeyrek kala öğle yemeğimi hazırladım, başıma bir Red Sox şapkası geçirdim ve bugünkü Limonata Kampı gezisi için buluşma noktasına doğru yola çıktım

-Charles Nehri Bisiklet Parkurlarına bir gezi, burada bir rehber bizi yürüyüşe çıkaracak ve ardından piknik yapacaktık.

Çocuklar doğum günüm olduğunu duyduklarında, otobüste yüksek sesle, akortsuz bir şekilde "Happy Birthday" şarkısını söylediler ve yaşımı tahmin ederek eğlendiler - on dokuzdan elli beşe kadar sayılar duydum. Yürüyüşten sonra çocuklar benimle yarışmak istediler ve her birine beni "yenme" şansı vererek yirmi yedi farklı ayak yarışı koşmuş olmalıyım.

Şehre dönerken otobüste Lexi'ye mesaj yazıyordum ki Sara adında küçük bir kız yanıma geldi ve yanımdaki boş koltuğu işaret etti. "Buraya oturabilir miyim?"

"Elbette," dedim ona gülümseyerek. Belki sekiz ya da dokuz yaşındaydı, iki sarı örgüsü ve büyük kahverengi gözleri olan, beni sırtında gezdirmeyi seven sevimli bir şeydi. Babasını iki yıl önce kaybetmişti.

Koltuğa tırmandı ve kapalı yumruğunu uzattı. "Sana bir doğum günü hediyem var."

"Öyle mi?" Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Ne oldu?"

Elini ters çevirerek avucunu açtı ve üzerinde KORKUSUZ yazan renkli boncuklu bir bileklik ortaya çıktı. On beş tanesi kolundan yukarı doğru çıkıyordu. "Bu bir dostluk bileziği. Bana ait ama senin de almanı istiyorum."

Dokunmuştum, bileğime geçirdim. Zar zor oturuyordu ve gülünç görünüyordu ama göstermek için kolumu uzattım. "Nasıl görünüyor?"

Sırıttı. "Harika. *Korkusuz* yazıyor çünkü bu benim en sevdiğim Taylor Swift şarkılarından biri."

"Ne hakkında?"

Bir an düşündü. "Güzel bir elbiseyle fırtınada dans etmekten korkmamakla ilgili."

Başımı salladım. "Bunu unutmayacağım."

Kucağımdaki telefonumu fark etti. "Ne yapıyorsun? Oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır, birine mesaj gönderiyorum."

"Kız arkadaşına mı?"

"Hayır. Kız arkadaşım yok. Aslında bu kişi şu anda benden hiç hoşlanmıyor." Durakladım. "Ama inan bana, bir hafta önce benden *gayet hoşlanıyordu*."

"Neden artık senden hoşlanmıyor?"

"Karmaşık bir durum."

"Yetişkinler hep böyle der. Ama eminim o kadar da karmaşık değildir."

Şaşkınlıkla güldüm. "Haklısın. Öyle değil. Benden hoşlanmıyor çünkü bana güvenmiyor. İyi bir insan olduğumu düşünmüyor."

"Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Bilerek değil," diye geçiştirdim.

"Yine de üzgün olduğunu söyle."

"Bunu denedim. Bana inanmıyor."

"*Bana* inanacak mı?"

Ona baktım. "Olabilir. Denemek ister misin?"

"Elbette." Sırtarak telefonumu aldı. "Adı ne?" "Lexi.

Alexandra'nın kısaltması. L-E-X-I."

Yazmaya konsantre dilinin ucu dişlerinin arasında belirdi. "Devlin nasıl heceleniyor?"

"D-E-V-L-I-N."

Bir süre sonra, "Sırtta nasıl heceleniyor?" diye sordu.

Onun için heceledim. İşi bitince telefonu bana geri verdi.

Sevgili Lexi, benim adım Sara. Sekiz yaşımdayım. Devlin benim arkadaşım. O çok iyi biri. Bizi sırtında gezdiriyor. Otobüste onun yanında oturuyorum. Yaptığı şey için üzgün. Lütfen inan.

Ben. dan

"Vay canına," dedim, göğsümde bir sıcaklık yayılıyordu. "Bu harika bir şey.

Teşekkür ederim."

"Bir değil." Önündeki koltuğu tekmeledi ve memnun görünüyordu. "Her şeyi doğru heceledim mi?"

"Kesinlikle yaptın. Çok etkilendim."

Yanakları pembeleşti. "Gönderecek misin?"

"Evet. Ve eğer bundan sonra benden hoşlanmazsa, dünyada adalet yok demektir."

Sara sırttı ve ben de gönder tuşuna bastım. İki dakika sonra bir cevap geldi.

Gerçekten bir Sara var mı

Evet. Merhaba diyor

Çünkü eğer , bu sizin için bile düşük

Sara'ya döndüm. "Senin gerçek olup olmadığını bilmek istiyor. Selfie?" Sara ellerini çırpı. "Evet!"

Fotoğrafını çektim ve Lexi'ye gönderdim.

Çok sevimli. Şu gülüşe bak

Teşekkür . Ama çocuğu gördün mü

ONU KASTETTIĞİMİ BİLİYORSUN

Sanırım

Sonra konuşabilir miyiz? Limonata Kampı gezisinden otobüsle
dönüyorum ama eve döndüğümde seni arayabilirim

Söyleyecek yeni bir şeyim
yok

Belki de sadece sesini seviyorumdur

Sen aşağılıksın

"Eee?" Sara sordu. "Yine senden hoşlanıyor mu?"

"Hayır," dedim. "Ama kesinlikle ısınıyor. Yardımın için teşekkürler.
Yakında seni dondurma yemeye götüreceğime söz veriyorum."

Serçe parmağını kaldırdı. "Serçe parmağı sözü mü?"

Serçe parmağımı onunkine kenetledim. "Serçe
parmağı sözü." "Serçe parmağına verdiğin sözü
bozamazsın, biliyorsun." "Serçe parmağıma
verdiğim sözü asla bozmam."

Mutlu bir şekilde sırttı ve eve dönüş yolunda yanımda oturmaya devam
etti, önündeki koltuğu tekmeledi ve bana arkadaşlık bileziklerinin her birini
anlattı. Bir ara uyuyakaldı, başı omzuma düştü.

İçimde bir yerlerde babalık içgüdüğü yeniden mırıldandı ve yanımda
onun gibi küçük bir kızın olmasının güzel olacağını düşündüm. Eğer farklı
olsaydım.

Eğer her şey farklı olsaydı.

* * *

Birkaç arkadaşım ile akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya
hazırlanırken kardeşim Xander aradı.

"Alo?"

"Hey, kardeşim. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler. Barda işler nasıl gidiyor?" "İyi.

Önümüzdeki Cuma gecesi açılacak."

"Görmek için . Önümüzdeki ay tekrar gelebilirim."

"Büyükannenle yemek nasıl geçti? Sormaya fırsatım olmadı, şehirden çok çabuk ayrıldın. Milyonlarını kabul etmesi için onunla tatlı tatlı konuştun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Ah, tam olarak değil."

"Ne? Ben bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Bitmiş bir anlaşma olmalıydı. Ama öğle yemeğinde bize katılan torunumuz bir sorun yarattı." Tanrım, o şekle nasıl da tapmışım. Hâlâ her gece yatmadan önce onu düşünürdüm - genellikle aletim elimdeyken.

"Torun mu?" Durakladı. "Kaç yaşında?"

"Yirmili yaşların sonunda, belki. Orada büyüdü ve orada çalışıyor ve satmaya tamamen karşı. İş tersine çevirmeye yardımcı olacak yatırımcılar bulabileceğine dair saçma bir fikri var. Teklifim alabileceği her şeyden çok daha yüksekti ama mantığını dinlemeyi reddediyor."

"Yani gerçekten satamayacağınız insanlar mı var?"

"*Bir tane* var," dedim savunmaya geçerek. "Ve bunun tek nedeni benim hakkımda yanlış düşüncelere sahip olması."

"Belki de Fransız soğan çorbası için büyükannesini kandırmaya çalıştığını fark etmiştir."

"Hayır, masaya benim karakterim hakkında önyargılı fikirlerle geldi. Başından beri bana karşı önyargılı ve taraflıydı."

"Neden?"

Nefes verdim. "Çünkü daha önce tanışmıştık." "Nerede?"

"The Broken Spoke'a gittiğimiz gece birlikte ayrıldığım o muhteşem esmeri hatırlıyor musun?"

Xander gülmeye başladı. "O torun muydu?"

"O zaman bunu bilmiyordum, tamam mı? Çok fazla kişisel detaya girmedik, sadece iyi vakit geçirdik. Ama ne söylersem söyleyeyim, bana inanmıyor. Kötü amaçlar için onu aradığıma ve onunla yattığıma ikna olmuş durumda."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi her fırsatta bana karşı çalışmasına rağmen bu anlaşmayı nasıl gerçekleştireceğimi bulmalıyım. Patronum daha azını kabul etmeyecektir."

"Bunu gerçekleştiremezsen kovulacak mısın?"

"Kovulmayabilirim ama istediğim terfi yerine muhtemelen Bumfuck, Nowhere'de satış müdürlüğüne düşerim."

"Dayan . Eminim bir yolunu bulacaksın."

Genelde ben de kendimden emindim ama her geçen gün kendime olan güvenim azalıyordu.

Bu gece tekrar deneyeceğim.

* * *

Akşam yemeğinden eve döndüğümde Sara'nın benim için yaptığı bileziği mutfak tezgahımın üzerinde gördüm. Beni gülümsetti ve iyi şans getirmesi için bileziğime taktım. Sonra Lexi'ye mesaj attım.

Bugün benim doğum günüm

Aferin sana

Sara bana bir hediye yaptı. Görmek ister misin

Sadece Sara kulağa hoş geldiği için

Bileziğimin fotoğrafını çektim ve ona gönderdim.

Arkadaşlık bileziği. Çok şirin

Ondan senin için nasıl yapılacağını öğretmesini isteyebilirim

Hiç zahmet etme. Sen ve ben arkadaş değiliz

Bir gecelik , değil mi

O zamanlar genç ve aptaldım

Kayıp O'nu bile buldum

Hatırlatmayın bana

Neden olmasın? İyi vakit geçirdik. Son zamanlarda geçirdiğim en iyi zaman.

O sırada

Fark etmez, Devlin. Düşündüğüm gibi bir alçak olmasan bile, bu hayatımın en büyük kavgasının karşı taraflarında olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Yanlışıyla düşmanımınla yatmış olabilirim ama ona mutlu yıllar dilemek zorunda değilim

Ben senin düşmanın değilim Lexi. Sana yardım etmek istiyorum

Yapamazsın. Kimsenin yapabileceğinden emin değilim

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde pes ettim ve yatmaya hazırlandım, arkadaşlık bileziğimi komodindeki telefonumun yanına koydum, kot pantolonumu ve gömleğimi yumuşak gri eşofmanlarla değiştirdim ve dişlerimi fırçaladım. O kadar inatçıydı ki

-Ve sinir bozucu bir şekilde cazibeme karşı bağışıklığı vardı. Ama çarşıların arasına girip alarmımı kurmak için telefonumu elime aldığımda bir mesaj daha göndermişti.

İyi. Mutlu yıllar

Beni gülümsetti.

Onun azmine hayranlık duyuyordum, gerçekten, ailesine olan sadakatine ve görev bilincine de. Sorun şu ki, tüm bunlar benim bu anlaşılmayı kabul ettirme ya da Bob Oliver denen adi herifin kazanmamla birlikte çekip gitmesini izleme ihtiyacımla doğrudan çatışyordu. Ve o nezaketle kazanmayacaktı. Böbürlenecek, övünecek ve son golü attığını ne bana ne de başkasına unutturacaktı. Tıpkı kız arkadaşımı becerdikten sonra o kadar uğraşmasına bile gerek kalmadığını yaydığı gibi.

McKenna olayın olduğu gece sarhoşken itiraf etmiş, partiden eve dönerken gerçeği ağzından kaçırmış ve ilgi çekmek için başka bir yere gitmek zorunda kalmasının benim hatam olduğunu söylemişti. Onu hafife aldığımı ve sahip olduğum iyi şeyin farkında olmadığımı iddia etti. Parmağına bir yüzük takmamı beklemekten bıkmıştı. Zaten iki yıl olmuştu, neyi bekliyordum ki? Onun için fazla iyi olduğumu mu düşünüyordum? Daha iyi birini bulacağımı mı düşünüyordum? Savaşmayı reddettim, sakince ona aramızdaki ilişkinin bittiğini ve muhtemelen bir süredir öyle olduğunu söyledim. Ertesi gün, gözyaşları içinde kapıma geldi, onu geri almam için yalvardı ve beni sevdiğinde ısrar etti, ama sözleri bana boş geliyordu - aşkın ne tam olarak emin değildim, ama orada

bunun olmasına imkan yoktu.

Sevgililer Günü'nde parmağında, insanlara kız arkadaşımı nasıl çaldığını anlatmaktan hoşlanan Bob Oliver'dan bir taş vardı.

Her neyse. O ikisi birbirini hak ediyordu.

Ama hesabımı çalmasına izin verirsem lanetlenirim. İtibarım tehlikeydi. Terfim. Gururum. Bunu kazanmak zorundaydım ve bunu yapmak için Lexi'ye ihtiyacım vardı.

Ben olsam ona birkaç gün verirdim, sonra tekrar denerdim.

* * *

Bir hafta daha Lexi'den ses çıkmayınca, Michigan'a geri dönüp onunla yüz yüze görüşmeye karar verdim. Sadece iki günüm kalmıştı ve Bob Oliver ne zaman koridorda yanımdan geçse ya da konferans masasında karşıma otursa, zaferin tadını almış gibi sırtıttığını görebiliyordum, daha da tatlı çünkü iki kaşık başarısızlığım ve utancımın servis edilecekti.

Bir hamle yapmalıydım. Risk almalıydım.

Ertesi Pazartesi sabahı Harvey'nin ofisine giderek McIntyre ailesiyle tekrar görüşmek üzere uçacağımı bildirdim.

"etmeyin," dedi. "Hesaptan düştün."

"Ne? Bana iki hafta verdin, Harvey! Bu çarşambaya kadar vaktim var demek."

"Kara Elmas beklemekten yoruldu." Bir çekmece açtı ve içini karıştırdı. "İşlerini başka bir yere taşımakla tehdit ediyorlar ve anlaşmayı *hemen* yapabilecek bir adama ihtiyacım var. İş Bob'a devrediyorum."

Kan basıncım yükseldi. "Yapma bunu, Harvey. Bu anlaşma üzerinde çok çalıştım. Zaman ve emek harcadım ve sonuna kadar gitme şansını hak ediyorum."

"Şansın vardı Buckley. Ama yapamadın." Çekmeceyi kapattı ve başka bir çekmece açtı. "Lanet olsun, sakızım nerede?"

"Size söyledim, satmak istemeyen bir aile üyesi var. Onu ikna etmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Kabul et Buckley, kapatamadın. Şimdi lanet bir bebek gibi sızlanmayı bırak ve müşteri dosyalarını Bob'a gönder. Bir saat içinde onları bekliyor." Kendi kendine mırıldanarak ikinci çekmecenin içindekileri karıştırdı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır."

Harvey yiyecek aramayı bıraktı ve bana baktı. "Ne dedin?"

"Beni duydun. Bob'a bir bok göndermeyeceğim. Bu *benim* işim."

Patronumun yüzü karardı. Çekmecedan bir sigara aldı, kibritle yaktı ve derin bir nefes çekti. "Yaptığın iş, seni yapman için tuttuğum *işin* bir parçası. Anladın mı? *Benim* için çalışıyorsun. *Bana aitsin*."

"Artık değil," dedim biraz daha dik durarak.

"Ha?"

"İstifa ediyorum. Yıllardır bu şirket için canımı dişime takarak çalışıyorum ve siz bana iki gün daha veremiyor musunuz? Terfiyi de sikeyim, işi de sikeyim."

Sen. Ben çıkıyorum." O başka bir şey söyleyemeden, ofisinden hışımla çıktım ve tabii ki kapıda pusuya yatmış olan Bob'a çarptım.

"Hey," dedi yüzünde o kendini beğenmiş sırıtışıyla. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin."

"Yolumdan çekilmelisin."

"Sorun değil." Omuz silkti. "Zaten aynı yönde ilerlemiyoruz. Sen aşağı iniyorsun, ben yukarı çıkıyorum."

Yumruk yumruğa kavga edecek bir tip değildim ve yıllardır yumruk atmamıştım - Bob kız arkadaşım ile yattıktan sonra bile - ama o kendinden memnun sırıtış öfkemi alevlendirdi ve yumruğumu geriye doğru kaldırıp yüzüne indirmekten büyük zevk aldım.

Darbe onu şaşırttı ve geriye, kışının üzerine düşürdü. Kanlı dudağına dokundu ve bana ters ters baktı. "Bunun için kovulacaksın, pislik herif."

"Bunu hak etmiştin," diye öfkelen dim. "Ve ben çoktan bıraktım."

* * *

Kırk beş dakika sonra binadan çıkarıldım.

Üç saat içinde çantamı hazırlamış ve havaalanına doğru yola çıkmıştım. Beş saat içinde Michigan'a giden bir uçaktaydım.

O gece saat dokuzda, kiralık arabamla Lexi'nin dairesine gidiyordum. Tüm bu süre boyunca kafamda bir plan şekilleniyordu.

İyi bir plandı. Belki biraz aşırı ama işe yarayacaktı. Lexi'ye ihtiyacı olanı (evini elinde tutma şansı) ve bana da istediğimi (Bob Oliver'ı sikip atma şansı) verecekti.

Sadece benimle evlenmesini sağlamalıydım.

YEDİ

Kapının alındığını duyduğumda zaten pijamalarımı , kanepeme kıvrılmış, kucağında bir bardak Hudsonville Extra Indulgent Cookie Dough dondurma ile *The Bear*'ı izliyordum.

Ne oluyor be? Pazartesi akşamı saat dokuzda burada kim vardı?

Sinirlenerek bölümü durdurdum ve dondurma kutusunu içine kaşık koyarak sehpanın üzerine bıraktım. Bir kız stresli şeflerin ve şeker yüklü süt ürünlerinin tadını huzur içinde çıkaramaz mıydı? Geçtiğimiz hafta yaşadığım onca hayal kırıklığından sonra bunu hak ettiğime emindim. Snowberry'ye hayırsever bir alıcı bulmak için onlarca e-posta ve telefon görüşmesi yaptım ama hiçbirisi sonuç vermedi. Tek bir tatil köyü şirketi ya da emlak geliştiricisi bile restorasyonla ilgilenmiyordu. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu -eğer birileri telefonlarıma geri dönerse- Snowberry olmadan arazi daha değerliydi.

Kalbim ama yine de pes etmeye hazır değildim. Büyükanнем bana ay sonuna kadar süre vermişti ve bu da hala neredeyse iki tam haftam olduğu anlamına geliyordu. İki hafta içinde mucizeler gerçekleşebilirdi, değil mi?

Kapı tekrar alındı, yüksek sesle ve çılgınca.

"Geliyorum," dedim yüksek sesle, çıplak ayaklarımla kapıya doğru koşarken. Muhtemelen Tabitha dolabımdan bir şey ödünç almak istiyordu. Gece dışarı çıkmadan önce eşyalarımı karıştırmak için sık sık aniden ortaya çıkar ve bu sırada tüm kıyafetlerimin ona büyük geldiğinden yakınırdı.

Ama ön kapıyı açtığımda, orada duran kuzenim değildi.

"Devlin?" Şaşkınlıkla ona baktım. Aynı adam gibi görünmüyordu. Takım elbise ve kravat yoktu, elbise ayakkabıları yoktu, yeni tıraş olmuş ve düzgün saçları yoktu. Onun yerine kot pantolon, spor ayakkabı ve Camp Lemonade tişörtü giymişti. Saçları dağınıktı. Kirli sakalı saat beş gölgesinin çok ötesindeydi. Ve saatinin üzerine, kalın erkeksi bileğinde gülünç görünen renkli boncuklu bir bilezik takmıştı.

Ama o gözler. Lanet , ruhumu bedenimden emebilirlerdi. "Güzel gömlek," dedim.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Burada ne yapıyorsun?" Onun cazibesine kapılmayacaktım. "Sana zaten söyledim, Black Diamond'a satış konusunda fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Black Diamond'a satmanı istemiyorum." Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Satmanı hiç istemiyorum."

Serin bir sonbahar gecesi rüzgârı esti ve meme uçlarım büzüldü. Sütyen giymediğimi fark ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen neden bahsediyorsun? Sen de en az benim kadar biliyorsun ki bu tatil köyüne para akışı olmazsa batacak."

"Başka bir yol daha var," dedi endişeyle.

"Neyin başka bir yolu?"

"Çocukluk anılarını kurtarmanın bir başka yolu. Snowberry'yi miras almanın ve onu tersine çevirmenin bir yolu."

Başımı eğip gözlerimi kısarak ona baktım. "Mantıklı konuşmuyorsun Devlin.

Bu nasıl bir yol?"

"Benimle evlenirsin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bunu birlikte yapacağız." Çenem açıldı, kollarım iki yanıma düştü.

"Ne?!" "Eğer evlenirsek, mirası hemen alabilirsin."

"Sen delisin!"

"Ben değilim. Bu çok mantıklı." Soğuk bir rüzgâr daha saçlarını karıştırdı ve arkamdan oturma odama baktı. "İçeri gelebilir miyim, konuşabilir miyiz?"

"Hayır!"

"Hadi ama, üşümüştün." Gözleri göğsüme kayd ve hızla kollarımı tekrar kendime sardım. "Tüylerin diken diken olmuş Lexi. Beni içeri al. Sadece konuşmak istiyorum."

"Peki." Geri çekilip içeri girmesine izin verdim ve kapıyı arkasından kapattım. "Ama seninle evlenmeyi kabul etmemin imkanı yok."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Döndüm ve ellerimi kalçalarımın koydum. "Birincisi, bu bir aldatmaca. Yasal olamaz."

"Bu tamamen yasal. İkimiz de bekar yetişkinleriz."

"İki, büyükannem yemekte olanlardan sonra seninle benim aniden birbirimize aşık olduğumuza asla inanmayacak."

"Büyükanne neye inanmak istiyorsa ona inanacaktır."

Ona ters ters baktım. "Üç, seni sevmeyi bırak, senden hoşlanmıyorum bile. Neden seninle evleneyim ki?"

"Çünkü Snowberry'yi seviyorsun. Ve gitmesine izin veremezsin."

Kapı kapalı olmasına rağmen tenimi bir ürperti daha kapladı. "Bu, onu almak için seninle evleneceğim anlamına gelmiyor." Yanından geçip masadaki dondurmayı aldım ve mutfığa gittim. "Evlilik senin için sadece başka bir iş anlaşması olabilir ama benim için bir anlamı var. Hayatımın aşkıyla evlenmek istiyorum. Birinin hayatının aşkı *olmak* istiyorum."

Devlin beni takip etti. "Sonsuza kadar evli kalmak zorunda değiliz. Sadece Gran'in mülkü sana devretmesine ve tadilata başlamasına yetecek kadar bir süre."

Kaşığımı lavaboya bırakarak dondurucuyu açtım ve dondurma kutusunu içine soktum. "Bu da başka bir şey. Büyükannemi mirası bana erken bırakmaya ikna etsek bile bu para sorununu çözmez. Yenilemek için milyonlarca dolara ihtiyacım var."

"Onu bana bırak. Parayı bulabilirim."

"Nasıl?"

"Tanıdığım insanlar var."

Dondurucuyu kapattım ve rahatça ocağa yaslanan ona baktım. Kendine güveni güven verici ama bir o kadar da rahatsız ediciydi. "Senin için bu kadar kolay mı? Parmaklarını şıklatıp milyonlarca dolar kazanabiliyor musun?"

"Belki *o kadar* kolay olmayabilir," diye izin verdi. "Ama yapılabileceğini düşünüyorum. Ben bu mücadeleye hazırım."

"Elbette öylesin," dedim, *bana on beş dakika veren* sözleri hatırlayarak. "Meydan okumaktan daha çok sevdiğin bir şey yok."

Omuz silkti. "Elimde değil, rekabetçiyim. Her zaman birbirini geçmeye çalışan üç erkek kardeşle büyüdüm. En büyük ya da en güçlü ben değildim, bu yüzden düzenli olarak dayak yiyordum - ta ki en hızlı olduğumu fark edip onlardan daha hızlı koşmayı öğrenene kadar."

"Aileden bahsetmişken, seninkiler bu konuda ne diyecek, ha? Bir gece The Broken Spoke'ta tanıştığın yerel bir kayak eğitmenine sıırıslıklam aşık olduğuna inanacaklar mı?"

"Onlara mutlu olduğumu söylersem, benim için mutlu olurlar. Benim ailem böyledir."

Başımı salladım. "Bu seni kötü hissettirmeyecek mi? Onlara yalan söylemek?"

İlk kez tereddüt etti, kendinden biraz daha az emin görünüyordu. "Evet. Onlara yalan söylemek beni kötü hissettirir. Dürüstlük benim için önemlidir. Ama bu durumda, yalan kimseye zarar vermiyor ve sonuçların araçları haklı çıkaracağına inanıyorum."

"Sonlardan bahsetmişken, bundan ne çıkarıyorsun?" Kuyruk sokumumu karşısındaki tezgâhın kenarına dayadım. "Bunu benim için yapmana imkân yok."

"Bunu Black Diamond'a satış diye yapıyorum." "Black Diamond'ın senin müşterin olduğunu sanıyordum."

"Artık değil. İşimden ayrıldım." Gözlerimi kııptım.

"Ne yaptın?"

"İşimden ayrıldım."

"Neden?"

"Puşt patronum Black Diamond hesabını, çeşitli nedenlerle tahammül edemediğim ve kazanmayı hak etmeyen sık kafalı müstakbel damadına verdi."

Onu inceledim. Kurnaz bir konuşmacıydı ama bir şeyleri atladığını söyleyebilirdim. "Sebepler neler?"

"Sebepleri boş ver." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, tişörtünün kolları pazularını sıktı.

"Oh, *seninle evlenmemi* istiyorsun ve bana neden bir iş rakibini kızdırmak için bu kadar ileri gittiğini söylemiyorsun?"

Omuz silkti. "Evet."

"Bunlar işle ilgili nedenler mi? Yoksa kişisel nedenler mi?" "İkisi de."

"Yani bu senin için *bir intikam* mı?"

"Belki."

Nefes verdim. "Bu bana doğru gelmiyor, Devlin. Evet, Snowberry'yi kurtarmak istiyorum ama bunu yapmak için sevmediğim, hatta hoşlanmadığım bir adamla evlenmek zorunda kalmak gerçek bir ataerkil saçmalık gibi geliyor."

"Öyle. Katılıyorum." Avuçlarını havaya kaldırdı. "Bu *vasiyet* işinin hiçbirisi senin için adil değil. Büyükannen bana bundan bahsettiği anda bunu düşünmüştüm."

Bu beni şaşırttı ve ona karşı biraz daha sıcak hissetmeme neden oldu, ama ... *evlilik*? koca olarak birlikte yaşamak mı? Yüzük takmak.

Değer verdiğimiz insanların önünde? Her şeyin sahte olduğunu bile bile birbirimizi sonsuza dek sevip onurlandıracağımıza söz vermek? Bu adamın söylediklerinde ciddi olduğuna ve Snowberry'yi döndürmeme gerçekten yardım edeceğine güvenmek mi? Ya her şeye rağmen sadece bir köpekbalığysa?

Yani, Devlin Buckley kimdi?

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Devlin," dedim parmaklarımı birbirine geçirerek. "Seni tanımıyorum bile. Ya bunların hepsi bir aldatmacaysa? Ya kamp danışmanı tişörtün ve arkadaşlık bilekliğiyle olduğun kişi değilsen? Ya bu da kapatmak istediğin başka bir anlaşmaysa ve sonunda her şeyi kaybedeceksem?"

"Bana güvenmek zorundasın Lexi," dedi. "Zor olduğunu biliyorum. Ama sen bana güvenmek zorundasın."

"Daha önce de yanmıştım. Birini tanıdığımı sandım, sözlerine inandım ve-"

"Sana yalan söylemeyeceğim."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Bütün bunlar yalan!"

"Sadece sen ve ben olduğumuzda, sana yalan söylemeyeceğim. Yemin ederim." Öne çıktı ve ellerimi tuttu. Mavi gözleri samimiyetle dolup taşıyordu. "Kandırmamız gereken diğer herkes."

Yutkundum. "Ne zaman başlıyor?" "Yarın. Vegas'a uçacağız."

"Yarın!" Ellerimi geri çektim. "Bu kadar çabuk mu?"

"Çok fazla zamanımız yok," dedi. "Black Diamond sabırsızlanıyor. Hesabı devralan adam tatlı dilli bir kabadayı ve istediğini elde etmek için insanları yanlış yönlendirmekten çekinmiyor. Büyükkannenizi dakikalar içinde dolandırabilir."

"Büyükkannem bana başka bir alıcı bulmam için sadece ay sonuna kadar süre verdi," diye itiraf ettim. Karnım zil çalıyordu ve iki elimi karnımın üzerine koydum. "Hiçbir yere varamadım."

"Sana yardım edeyim," dedi aceleyle. "Yarın çalışmak zorunda mısınız?"

"Hayır. Bu hafta Salı ve Çarşamba izinliyim. Kuzenim Tabitha şehir dışına çıkabilsin diye hafta sonu çift vardiya çalıştım, o yüzden bana borçlu."

"Mükemmel. Seni sabah altıda alırım."

Onun spor ayakkabılarıyla ayak parmağıma kadar uzanan çıplak ayaklarına baktım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Onu geri çevirebilirdim ve dua etmeye devam edebilirdim.

Mucize. Ya da ona bir şans verebilirdim. Karısı olur ve kaderimi onun ellerine bırakırım.

Hayatımın aşkı değildi ama şu anda tek umudum oydu. "Tamam. Hazır olacağım." Tekrar gözlerinin içine baktım. "Neredesin?"

Bu gece kalıyor musun?"

"Babamın evi sanırım. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta."

"Oraya kadar gidip buraya bu kadar erken dönmen çok saçma. Sadece burada kal."

Kara kaşları kalktı. "Burada mı? Gerçekten mi?" "Kanepede," diye açıkladım.

"Yatağımda *değil*."

"Kanepe iyi. Kanepede yatabilirim." Başını öne eğdi. "Kalmamı istediğine emin misin?"

"Hayır, kalmanı istediğimden emin değilim! Şu anda hiçbir şeyden emin değilim!" Ellerimi saçlarımda birleştirdim. "Sana güvenmek hayatımın en büyük hatası olabilir."

"Ya da tüm hayallerinizi gerçeğe dönüştürebilir."

"Biliyorum, ama Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ve hayatta korktuğum pek fazla şey yok ama bu iş ters giderse her şeyimi kaybedebilirim."

"İşte." Bileğindeki bileziği çıkardı ve benimkine taktı. "Bak, üzerinde *korkusuz* yazıyor. Gücünü hatırlatacak küçük bir şeye ihtiyacın olduğunda ona bak."

"Teşekkürler." Yere baktım. "Bunu bana vermen Sara için sorun olur mu?"

"Sanırım bununla bir sorunu olmaz. Ama kendinizi daha iyi hissedecekseniz, ona bir sorayım."

"Tamam." Gözlerine baktım ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bu adamın *kocam* olacağını fark ettim. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğime inanamıyorum. Beni nasıl bu kadar çabuk ikna ettin?"

Omuzlarını kaldırmasıyla birlikte o sırıtış belirdi. "Bu bir hediye."

* * *

Devlin çantasını almak için arabaya giderken ben de fazladan bir yastık ve battaniye alıp kanepeye yerleştirdim. Bir dakika sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitleti.

"Ben bir dakikalığına banyoya gideceğim, sonra kullanabilirsin," dedim.
"Koridordaki dolapta fazladan havlu var."

"Teşekkür ederim." Çantasını kanepenin yanına bıraktı ve çıplak göğsünü ve yırtık karın kaslarını ortaya çıkaran tişörtünü çıkardı.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Hey!"

"Hey, ne?" Gömleği bir kenara fırlattı.

"Açıkta soyunmak yok!"

"Kıyafetlerimle uyumamı mı istiyorsun?" Kemerini çözdü.

"Tamam, bazı temel kurallar koymamız gerekecek," dedim çıplak tenine bakmaktan kendimi alamayarak. "Tüm giysilerin çıkarılması kapalı bir kapının ardında yapılmalıdır."

Parmakları fermuarının etrafında geziniyordu. "Yani şu anda pantolonumu çıkarmamalı mıyım?"

Ellerimi kalçalarıma koydum. "İşte senin sorunun bu." "Ne, komik olmam mı?"

"Hayır. Sana güvenilemeyeceğini." Arkamı döndüm ve koridordan banyoya doğru yürüdüm.

"İyi geceler karıcığım!" diye seslendi.

"Ben senin karın değilim!" Arkamdan kapıyı çarparak geri döndüm. Sonra kendimi lavaboya dayadım ve aynada kızarmış yüzüme baktım. Körükledim. Üzerine soğuk su sıçrattım.

Siktir, çok ateşliydi.

Ama eğer birlikte iş yapacaksak -ki bu evlilik bir iş anlaşması olacaktı- işleri profesyonel tutmalıydık.

Seks olamazdı.

Dişlerimi fırçaladım, koridoru geçtim ve yorganın altına girdim.

Seks sadece yargıyı bulandırır, dedim kendime. Seks suları bulandırır. Seks sadece elimizdeki hedefe odaklanmamızı zorlaştırır.

El. Parmaklar. Bilek, kol, dar bir tişörtün içindeki pazular. Omuzlar üstümdeki karanlıkta, tam burada, bu odada.

Meme uçlarım pamuklu atletimin altında karıncalandı ve başparmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Gözlerimi kapatarak tenimdeki dudaklarını hatırladım.

Ellerimi yorganın altından çektim ve bir asker gibi kaskatı kesilerek kollarımı yorganın üzerinde yanlarıma bastırdım. Kendime dokunmayacak ve onun hakkında fanteziler kurmayacaktım. Yapmayacaktım.

Ama oturma odamda onu düşünmeden edemiyordum. Nerede yaşayacağımızı bile konuşmamıştık. Buraya mı taşınacaktı? Burası çok küçüktü. Sadece bir yatak odası vardı.

Sadece bir yatak vardı.

Yutkundum. Bu iş zorlaşabilirdi.

* * *

Bütün gece kafamın içinde Devlin'in sesini duydum. *Evlen benimle. Bunu birlikte yapalım.*

Bir o yana bir bu yana dönüp uyumaya çalıştım ama bu planın çılgınlığı, Vegas'a kaçıp evlenme cüreti adrenalinimi yükseltmeye başladı ve uzun süre uyanık kaldım.

Snowberry'yi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettiğimde, bunun beyaz bir elbise ve 'ölüm bizi ayırana kadar'ı içereceğini hayal etmemiştim.

Bunu başarabilir miyiz? Yarın Bayan Alexandra Buckley olursam, Gran bana gerçekten sahip olur mu? İnsanları birbirimize aşık olduğumuza inandırabilir miydik? İnsanlar evliliğin geçici bir düzmece olduğunu anlarsa ne olur?

Yan yatarak yastığımı ters çevirdim ve yanağımı serin pamuğun üzerine koydum. Ama gözlerim kapanmayı reddetti. Ay ışığı yatak odamın camının kenarlarından içeri süzüldü ve komodininin üzerindeki arkadaşlık bileziğini gördüm. Ona uzandım ve tekrar bileğime taktım. Bunu yapan kız Sara'yı merak ettim. Hikâyesi neydi? Devlin'e bu hediyeği neden vermişti. Limonata Kampı gezisinde olduğuna göre, bir ebeveynini kaybettiğini varsayıyordum. Devlin onun için bir çeşit vekil baba mıydı?

Üzerinde *korkusuz* yazan boncuklarla oynarken kendi babamı hatırladım. Bana kayak yapmayı, dikkatli ama kendinden emin olmayı öğretmişti. İlk çift kara elmas yamacımı fethettiğim gün, zirvede yanımda durmuş, yeteneğime ve eğitimime güvenmem için beni cesaretlendirmişti. Beni risk almaya teşvik ediyordu. "Ama ya düşersen?" diye sormuştum, soğuk rüzgarda sesim ürkek çıkmıştı. Demon Dive adı verilen pist dikti ve mogullarla kaplıydı. Deneyimli kayakçılar bile buraya saygıyla yaklaşırdı.

"Düşersen, tekrar kalkarsın. Sana yardım etmek için hemen orada olacağım," diye söz verdi. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

"Hayat ya cesur bir maceradır ya da hiçbir şey, Ateşböceği. Seninki ne olacak?"

Kalbim hızla atıyor, kan pompalıyor, yokuşun tepesinden aşağıya doğru itiyordum. Bir uçurumdan atlamışım gibi hissettim, açığı çok fazlaydı. Bir anda kontrolden çıktım, çok hızlı gidiyordum, kollarım sallanıyordu, dalgalı sulardaki bir sürat teknesi gibi bataklıkların üzerinde zıplıyordum. Sonra babamın arkamdan bağırdığını duydum, sözleri net değildi ama sesi güven vericiydi. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim. Dengemi korumaya kararlıydim, bacak kaslarımı esnetip kayaklarımı birbirine yaklaştırdım, bana öğretildiği gibi dönüşlerde ilerledim, ritmimi buldum, dengemi korumama yardımcı olması için sırkaları diktim. Kayaklarımı ve sırkalarımı kaybedip yüzüstü kara çakılmadan önce dibe kadar gelmeyi başardım.

Ama yapmıştım.

Yıllar sonra bu kelimeleri sırtımın üst kısmına dövme olarak yaptırmıştım, altında da bir ateş böceği resmi vardı.

Hayat ya cesur bir maceradır ya da şeydir.

Benimki ne olacaktı?

* * *

Alarmım beni beş buçukta uyandırdı ve çok halsizdim. Ama ertelemeye basmak yerine alarmı kapattım ve yataktan çıktım. Kapımı biraz aralayıp koridorun karşısına baktım. Banyo kapısı açıktı.

Kollarımı kendime dolayarak parmak uçlarımla koridordan aşağı indim ve oturma odasına bir göz attım.

Devlin yok. Kullandığı yastık kanepenin bir ucundaydı, battaniye de onun üzerine katlanmıştı. Hah. Pencereye gittim ve arabasının yerinde olmadığını fark ettim. Fikrini mi değiştirmişti? Bir veda bile etmeden mi gitmişti?

Sonra sehpanın üzerindeki notu gördüm.

Kahve içmeye gittim, karım. Yakında dönerim.

Biraz gülerek başımı salladım. "Ben senin karın değilim," diye mırıldandım. "En azından henüz değilim."

Ama bugün benim düğün günümdü.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, öyle olacaktım.

* * *

Yarım saat sonra odamdan kot pantolon ve pembe bir tişört giyerek çıktım, arkamda küçük bir tekerlekli çanta sürüklüyordum. Kanepede oturmuş telefonuna bakıyordu ama beni görünce hızla ayağa kalktı. Onu görünce karnımda kelekler uçuşmaya başladı. Kot pantolon ve kısa kollu siyah bir gömlek giymişti, saçları taralıydı, çenesi yeni tıraş edilmişti. Çırpınan kanatları susturmak istercesine bir elimi karnımın üzerine koydum.

Orada işleri yoktu. "İyi misin?"

diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Sadece biraz gerginim."

". Her şey girecek." Uzandı ve tekerlekli çantamın sapını . "Bunu ben alırım. Benimki zaten arabada."

Çantamı aldım ve kapının arkamdan kilitlendiğinden emin olarak onu takip ettim. Sabahın erken saatlerinde hava serindi ve Devlin bavullarımı onunkilerin yanına, beyaz bir SUV'un arkasına yerleştirirken titredim.

"Üşüdün mü?" diye sordu çıplak kollarıma bakarak.

"Biraz. Ama üzerimde hırka var."

"Burada bir sweatshirt var." Çantasının fermuarını açtı, içine uzandı ve lacivert bir kazak çıkardı. "İstersen senin olsun."

"Teşekkürler." Çantamı ön koltuğun zeminine fırlatarak kazağı başımın üzerine çektim. Elbette üzerimde kocaman duruyordu, kolları genişti ve etek ucu uyluğumun ortasına geliyordu. Üzerinde Two Buckleys Home Improvement yazıyordu. "Bu ne?" diye sordum. Logoyu göstererek sordum.

"Bu benim ailemin işi," dedi. "Büyükbabam ve babası başlattı, babam ve amcam devraldı. Amcam öldüğünde kardeşim Austin işe başladı, ancak yakında kendi şirketini kurmak üzere ayrılacak. Geri kazanılmış ahşaptan mobilya yapıyor."

"Demek aileniz çok becerikli," dedim. "Siz

öyle misiniz?" "Ellerimi iyi kullanırım. Bu

sayılır mı?"

Gözlerimiz buluştu. Ağzını bir tarafa bağladı ve sinir uçları boyunca sıcak bir akım gönderdi. "Sanırım öyle," dedim yavaşça.

Bana gülümsemesinin tüm gücünü gösterdi ve yolcu kapısını açtı. "Atla bakalım."

Hemen kahve kokusunu aldım ve orta konsolun tutucularındaki karton bardakları gördüm. Devlin direksiyona geçti, güneş gözlüklerini taktı ve motoru çalıştırdı. "Öndeki senin için. İki paket yarım ve yarım, bir şeker."

Önümdeki fincanı aldım ve kapağındaki açıklıktan süzülen cennet kokusunu içime çektim. "Teşekkür ederim. Ama kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Sakin ol, seni tren raylarına bağlamak ve kayak merkezini bana satmaya zorlamak için Broken Spoke'a kadar takip etmeden önce senin hakkında hazırladığım dosyada vardı."

Ona yan gözle baktım. "Çok komik."

"Geçen hafta öğle yemeğinde masanın üzerinde bir fincan kahve unutmuşsun. Bazı şeyleri fark ederim." Otoparktan çıktı ve Snowberry'den uzaklaşan yola saptı. "Eğer bilmek istersen, kahvemi sade içerim."

Bir yudum aldım. Acı ve kremesi tatlının mükemmel dengesi idi ve elimdeki fincanın ve vücudumdaki kazağının sıcaklığı beni biraz rahatlattı. "Peki planın nedir, üstat?"

"Vegas'a iki bilet ve Bellagio'da bir oda ayırttım." "Sadece bir tane mi?"

"Yeni evlilerin ayrı odalar tutmasının biraz tuhaf görünebileceğini düşündüm."

Bir yudum daha aldım. "İki yatak olsa iyi olur."

"Bir kanepesi var. Emin oldum." Kahvesine uzandı. "Ama -ve sadece bunu söylüyorum- eğer herhangi bir zamanda işle eğlenceyi karıştırmak istersen, ben varım."

"Hiç şansın yok," dedim. "Bu evlilik tamamen göstermelik. Bir numaralı kural *seks yok*."

"Bir numaralı kuralın açıkta soyunmak olmadığını sanıyordum."

"O zaman iki numaralı kural seks yok."

"Üç numaralı kural var mı?"

Bir an düşündüm. "Evet. Üzerinde anlaşmaya varılmış bir son nokta olmalı. Bir bitiş çizgisi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ikimiz de bu işe açıkça belirlenmiş hedeflerle giriyoruz. Ben Snowberry'yi istiyorum, sen de Black Diamond'a satışın engellediğinde alacağın intikamı istiyorsun. O yüzden hemen şimdi anlaşalım, yatırım sağlandığında, iş başladığında ve Snowberry benim olduğunda evlilik bitecek." Ona doğru baktım. "Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Nefes verdi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ama büyükannenin en azından sana vekâlet verdiğini varsayıyorum."

Evli olduğumuzu kanıtladıktan sonra, sanırım bir ay içinde parayı alabilirim. En fazla iki. Çalışmalar Kasım'da başlayabilir. Ama tadilat çok kapsamlı olduğu için bu sezon için kapatmamız gerekecek. Gelecek kayak sezonunda yeni bir başlangıç yaparız."

"Bir sezon için kepenk kapatmak, sonsuza dek kapatmaktan iyidir." *Biz* demesi hoşuma *gitti*. "Zaten çok fazla rezervasyon yok. Ben daha çok uzun süredir sadık olan personel için endişeleniyorum."

"Onların icabına bakılacağından emin olacağız. Muhasebeciyle birlikte çalışıp bir plan yapacağım."

"Teşekkür ederim. Yani bir yıllık evlilikten bahsediyor gibiyiz?"

"Sanırım bu, büyükannemi mirası sana bırakmaya ne kadar kolay ikna edebileceğimize bağlı, ama içimden bir ses bunun o kadar da zor olmayacağını söylüyor. O gün öğle yemeğinde bana hemen hemen her şeyi senin almanı istediğini söyledi; tek ihtiyacın olan bir eştı."

"Yani belki bir yıldan bile az."

"Sanırım altı ay yeterli olur."

"Tamam o zaman. Seninle evleneceğim." Uzandım ve kahve fincanımı onunkine dokundurdum. "Tebrikler, anlaşmayı yaptınız."

"Hep öyle yaparım." Yine dosdoğru önüne baktı, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Karım."

SEKİZ

devlin

Tanrım, kazağımın içinde çok tatlı görünüyordu.

Ve çok da güzel kokuyordu. Parfümünün tatlı vanilya kokusu sade kahvemın acı aromasına karıştı ve fincanımdan bir yudum aldığımda onun tadını alabildiğime yemin ettim.

Hayır. Oraya gidemezdim.

Bugün mesele onu soymak değildi, mesele bana güvenmesini sağlamaktı. Bana inanmasını. Ona sandığı gibi bir dolandırıcı olmadığımı göstermek ve onu benim oyun kitabımı kullanarak Snowberry Lodge için teklif vermeye ikna etmektı. Bunu düşündükçe, Black Diamond'ın eline geçmemesi için daha da kararlı hale geliyordum. Geceler boyu mali tabloları inceledim, diğer tatil köylerinde yapılan benzer tadilatlara baktım, bu bölgenin kış turizmi istatistiklerini inceledim.

Yani, Lexi'nin koridorun sonunda çıplak uyuyup uyumadığını merak etmediğim zamanlar.

Kirli düşünceler bir yana, Snowberry'nin ayakta *kalabileceği* sonucuna varmıştım. Ciddi bir çalışmaya ihtiyacı vardı, ancak çocuklu ailelere hitap eden dev kurumsal tatil köylerine bir alternatif sunma fırsatı vardı. Romantik kaçamaklar, kız kıza geziler, erkek erkeğe hafta sonları arayan yetişkinlere hitap edebilirdik. Lexi'nin bu konuda bana karşı çıkacağını hissediyordum ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

Önce düğümü atmamız gerekiyordu.

Sonra herkesi bunun gerçek olduğuna ikna etmek zorunda kaldık.

"Öyleyse konuşalım," dedim. "Biri sorarsa diye söylüyorum, bana bu kadar çabuk aşık olmana ne sebep oldu?"

"Çaresizlik."

"ama," diye dürttüm. "Benimle ilgili çekici bir şeyler bulmalısın."

Derin bir iç çekti. "İyi. Güzel bir yüzün var."

"Bu mı? Daha spesifik olmaya çalış." Onunla dalga geçiyordum ama o gerçekten soruya cevap verdi.

"İlk tanıştığımızda, gözlerin bende yüzmeye gitme isteği uyandırdı."

"Yüzmek mi?"

"Okyanusa benziyorlardı," dedi omuz silkerek. "Teşekkür."

Ona şöyle bir baktım. "Bu gerçekten çok tatlı."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Tüm alacağın bu. Tatlı varilimin dibine ulaştın."

Gülerek sinyal verdim ve otoyola çıktım. "Odanın diğer ucundan sana şöyle bir baktım ve *işte bu* kız tam bana göre dedim."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Kardeşlerim bu konuda beni destekleyecektir."

"Tamam, ama soru tanıştığımız gece hakkında olmayacak. Üç haftadan kısa bir süre içinde uzun mesafeden aşık olmayı nasıl başardığımızla ilgili olacak. Birbirimizden beş eyalet uzakta yaşıyoruz."

"Daha çok iki eyalet ve Kanada'nın bir parçası gibi," diye karşı çıktım. Bacağıma bir tokat attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Evet." Onu kızdırdığım için kıkırdayarak -bu çok kolaydı- bir an düşündüm. "Sanırım olan şey, ileri geri pazarlık ederken birbirimizi tanımaya başlamamızdı. Sürekli konuşmaya başladık. Mesajlaştık. FaceTiming. Sonra gizlice seni ziyarete geldim ve ruh ikizi olduğumuzu fark ettik, falan filan."

"Ruh eşleri, *falan filan*? Bu yeterli değil. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var." Kahve fincanını yerine koydu, çantasına uzandı ve telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şey arıyorum," dedi, yazmaya başladı, sonra kaydırды. "Aha! İşte . Aşık olduğun kişiye sormak için ilginç sorular."

"*Aşık* mı? Bu gençler için mi?"

"Bir numara. En son el ele tutuştun?" Güldüm. "*El ele tutuşmak* mı?"

"Sadece soruya cevap verin, lütfen."

"Muhtemelen Sara. Ya da Limonata Kampı'ndaki diğer çocuklardan biri."

"Romantik olarak," diye bastırdı.

"Sanırım eski kız arkadaşım McKenna. Gerçi herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmayı pek ."

"Kayıtlara geçsin diye

söylüyorum, onları

seviyorum." "Tabii ki

seviyorsun."

"McKenna ile ne zaman ayrıldınız?"

"Geçen Aralık."

"Ne zamandır ?" "Birkaç yıldır,
ara sıra."

"Neden kalıcı olarak ayrılmaya karar verdin?"

Bob Oliver'ın sohbete dahil olup keyfimi kaçırmamasına izin vermek istemeyerek kahve fincanımı kaldırdım. "Birbirimiz için yanlış kişilerdik. Farklı şeyler istiyorduk."

"Ne *gibi*?"

"O evlenmek istiyordu. Ben daha çok kariyerime odaklanmıştım." Ona hüznü bir bakış attım. "Seninle tanışana kadar, kedicik."

Yüzünü köpek bokuna basmış gibi buruşturdu. "Hayır." "Bebek suratı mı?"

"Tekrar dene."

"Boo thang?"

"Daha sıkı
dene."

"Eski top ve zincir mi?"

Güldü. "Dene ve ne olacağını gör. Sana nasıl hitap edeyim?"

"Baba, tabii ki."

Kadın homurdandı. "Rüyada görürsün."

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Hep evlenmek ister miydin?" "Evet. Hatta bir keresinde nişanlanmıştım."

Büyükannesinin o çayı çoktan döktüğünden bahsetmemeye karar verdim. "Ne oldu?"

"Snowberry'de operasyon müdürüydü. Ama geçen yıl batıdaki büyük bir tatil köyünden teklif aldı ve o da kabul etti."

"Zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Ama artık aştım. Ya da en azından onu aştım." Yolcu penceresinden dışarı bakarken bir dakika sessiz kaldı. "Bu benim hatamdı. Hızlı düşünüyorum ve yanlış insanları seçiyorum."

"Nasıl yani?"

"Her zaman terk edenleri seçiyor gibiyim." Sesi daha da kısıldı. "Bir dahaki sefere aşık olduğumda kalıcı birine ihtiyacım var." Bana baktı.

"McKenna'yı sevdin mi?"

"Tam olarak emin
değilim." "Bu ne
anlama geliyor?"

"Birini önemsemeye istekli olduğum ve bunu yapabildiğim ölçüde onu önemsemediğim anlamına geliyor. Belki aşktı, belki de değildi."

Homurdandı. "Eğer ona bunu söylediyse, neden gittiğini anlayabiliyorum." "Ona bunu söylemedim ve *o da* gitmedi.

Sıradaki soru."

İç geçirerek tekrar telefonuna baktı. "Romantik bir kaçamak için dağlar mı yoksa sahil mi?"

"Sahili seviyorum."

"Dağları severim. En sevdiğin mevsim?"

"Yaz. Kesinlikle yaz. Sen?"

"Kış."

"Tabii ki kış." Acı acı sııttım. "Şimdiye kadar birbirimiz için mükemmeliz."

"Hadi ama. Kar çok güzel," diye heyecanla ekledi, "ve dağda bir gün geçirdikten sonra ateşin önünde bir battaniyenin altına kıvrılıp bir fincan sıcak çikolata içmekten daha iyi bir şey yok." Derin bir nefes aldı, sanki yanan odunların ya da fincanın içindeki kakaonun kokusunu alabiliyordu.

"Son kısım kulağa hoş geliyor."

Tekrar telefonuna baktı. "Güven sorunun var mı?" "Pek değil.

İnsanlara güvenmeme eğilimindeyim, bu yüzden asla bir sorun olmuyor." "Ben de herkese güvenme eğilimindeyim, bu da başımı belaya sokuyor."

"*Bana* güvenmiyorsun," diye .

"Tanıştığımızda öyleydim. Hatırlarsan, seni on dakika kadar tanıdıktan sonra Broken Spoke'tan ayrılmış ve seninle birlikte otoparka gitmiştim."

"Bu doğru," diye kabul ettim. "İyi bir adam olduğum için şanslısın."

Telefonunu kucağına koyup koltuğunda kayarak bana baktı. "Bana gerçeği söyle. O gece kim olduğumu biliyor muydun, bilmiyor muydun?"

"Ben , Lexi." Ona baktım. "Hayatım üzerine yemin ederim, yapmadım."

"İki gün sonra beni yemek masasında gördüğünde neden şaşırmadın?"

"Çünkü iyi bir poker suratım var. Yaşamak için yüksek riskli anlaşmalar yaptığınızda işe yarıyor."

"Bu bana her şeyin bir tuzak olduğunu hissettirdi."

"Bunun için özür dilerim. Bir an durup düşünmek adına içgüdüsel tepkilerimi bastırmaya alışkınım. Ve hiçbir şeyin ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum."

"Tanrım, senin işini *asla yapamazdım*," dedi. "*Her şeyin* ortaya çıkmasına izin veriyorum. Elimde değil."

"Gerçek şu ki, seni masada gördüğümde içim içime sığmıyordu," diye itiraf ettim. "Ama durumu nasıl ele almak istediğinden emin değildim, o yüzden belli etmedim."

"Kesinlikle . Bu yüzden senin sadece bir olduğunu düşündüm."

"Değilim. Söz veriyorum. Sıradaki soru."

Ekranını tekrar kontrol etti ve güldü. "İnsanların saçınla oynamasından hoşlanıyor musun?"

"Sanırım bundan hoşlanmıyorum. Ama oynayacak bir şey arıyorsanız, başka önerilerim de var."

"Eminim öyledir," dedi sertçe. "Ama sanırım bu sorunun sizi neyin rahatlatığı ile ilgili olması gerekiyor, neyin tahrik ettiği ile değil."

"Oh. Bu farklı." "Peki

seni ne rahatlatır?"

Tereddüt ettim. "Sır tutabilir misin?" "Öyle

umsan iyi olur."

"Ben ciddiym. Bu ortaya çıkmamalı. Bir alfa erkeği olarak itibarımı zedeleyecek."

Kıs kıs güldü. "Anlat bana."

Bir parmağımı alt dudağımın altına sürttüm, sanki ona güvenebileceğimden şüpheliymişim gibi.

"Devlin. *Anlat* bana." Omzuma bir tokat attı.

"Tamam. Ara sıra köpük banyosu yapmayı severim."

Bir kahkaha patlattı. "Köpük banyosunu sever misin?"

"Evet. Ama *erkeksi* bir köpük banyosu. Erkek gibi kokan köpüklerle. O meyveli, çiçekli kız saçmalıklarından değil."

"Erkek baloncuklarının nasıl koktuğunu bilmek istediğimden emin değilim." "Burbon ve sedir," dedim ona. "Biraz da kişniş." "Bu çok spesifik."

"Bu benim duş jelimin kokusu ve şanslısınız ki yanıma biraz almıştım. . Odamızda büyük bir küvet var." "Belki

denerim. *Yalnız*, tabii ki."

"Tabii ki yalnız. Bu gece mükemmel bir beyefendi olacağım Lexi. Sana söz veriyorum. Küveti alabilirsin, yatağı alabilirsin, uzaktan kumandayı alabilirsin."

"*Ayı'yı* izlemek zorunda kalabilirsin," diye uyardı.

Sırıttım. "O diziye bayılıyorum. Bırak gitsin."

Onun kahkahası benim yeni favori sesimdi.

Birinci sınıf bilet ayırtmışım ve Lexi bundan çok etkilendi. "Demek yüzde birlik kesim böyle seyahat ediyor," dedi, biz bulutların üzerinde süzülürken cam kenarındaki geniş koltuğunda rahatlayarak. "Güzelmiş."

"Nişanlım için her şeyin en iyisi."

Beni görmezden gelerek yanımda beliren ve ne içmek istediğimizi soran uçuş görevlisine gülümsedi. "Sadece su, lütfen."

"Ne?" Lexi'ye tiksiniş bir bakış attım ve uçuş görevlisinin gözleriyle karşılaştım. İsim etiketinde Donna yazıyordu. "Onu dinleme, Donna. Bugün kaçıyoruz, o yüzden şampanya içeceğiz."

Donna'nın nefesi kesildi. "Bu çok heyecan verici! Tebrikler!"

"Teşekkür ." Kolumu Lexi'ye doladım. "Daha mutlu olamazdık." "Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu.

"Sonsuza dek," dedi Lexi, aynı anda ben de "Daha yeni tanıştık," dedim.

"Demek istediği, yıllardır birlikte olmamıza rağmen sanki yeni tanışmışız gibi hissettiğimiz," dedi Lexi, bana şeytani bir bakış fırlatarak. "Değil mi sevgilim?"

"Kesinlikle," dedim. "Bu kadar çılgınca aşık olduğunuzda zaman uçup gidiyor." "Birbirinizle nerede tanıştınız?" diye sordu Donna.

"İş," diye yanıtladı Lexi, tam ben "Okul," derken.

Güldüm. "Onun için iş, benim için okuldu. Görüyorsunuz, o benim öğretmenimdi ve bana olan aşkı tamamen uygunsuz olsa da, bazı duygular inkar edilemez."

Zavallı kadının kafası tamamen karışmış görünüyordu. "O senin öğretmenin miydi?"

"Kayak hocası," diye açıkladı Lexi. "Ve berbattı, çok berbattı. Onunla çok fazla zaman geçirmek zorunda kaldım. Birçok özel ders aldım."

"Oh." Yüzündeki bulutlar dağıldı ve Donna gülümsedi. "Tebrik ederim. Bir fotoğraf ister misiniz? Kaçarken uçakta çekilmiş bir fotoğrafınız?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Lexi, ben de "İyi fikir," diye cevap verdim.

Telefonumdaki kamerayı açtım ve ona uzattım. "bakalım." "Gülümse," dedi ve fotoğrafı çekti. "Mükemmel. Bir öpücüğe ne dersin?" Lexi başını salladı. "Buna gerek yok."

"Şimdi, tatlım, utanma." Gözlerine baktım ve konuştum. "Bu sadece bir öpücük. Kurallara aykırı bile değil."

"Peki," diye fısıldadı. "Bir öpücük. Sonra kuralları değiştireceğiz."
Dudaklarımı onunkilere bastırdım, o da sıkı ve kapalı tuttu. Yine de vücudum sıcaklıkla karıncalandı.
"Tamamdır," dedi Donna ve telefonumu bana geri verdi. "Bir dakika içinde şampanyanızla birlikte döneceğim."
O gider gitmez Lexi bana döndü. "O da neydi öyle?"
"Bu bir antrenmandı," dedim kolumu kaldırarak. "Ve açıkçası ihtiyacımız vardı o."
"İhtiyacımız olan şey hikayemizi doğru bir şekilde anlatmak. Ve ben 'hayır' diyorum 'seks yok' şemsiyesi altında 'öpüşmek'.
İçimi çektim. "Bu işin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."
"Bunun eğlenceli olması gerekmiyor, bu bir iş." Yüzünü yelpazeledi.
"Tanrım, şimdiden çok gerginim. Rol yapma konusunda berbatız."
"Belki de hissettiğiniz her şeyin yüzünüze yansımaya izin vermemeye çalışın."
Gözleri kısıldı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"
"Hiçbir şey," dedim, şimdiden sözlerime pişman olmuştum.
"Hissettiklerini bu kadar kolay maskeleyebildiğin için benden çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Bu beni daha iyi bir *aktör* yapıyor."
Yanakları kızardı. "Yüzüm sizin için fazla dürüstse özür dilerim."
"." Uçuş görevlisi elinde iki bardak şampanya ile göründü. "Tekrar tebrikler. Çok güzel bir çiftsiniz."
"Teşekkür ederim," dedim. Şampanyayı kucağıma dökecekmiş gibi görünen Lexi'ye bir bardak uzattım. "Fondip."

* * *

Chicago'daki bir aktarmadan sonra saat üç civarında Las Vegas'a vardık. Gerçekten de bir kral yatağı ve bir mavi kadife kanepesi olan süitimize yerleşir yerleşmez evlilik ruhsatımızı almak üzere Clark County Clerk's ofisine doğru yola çıktık. Başvuruyu Rocky Dağları'nın yukarısında bir yerde internet üzerinden doldurmuştuk.

Elimizde evraklarla binadan çıktık ve kaldırımında durduk. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Artık evlenebiliriz."

"Ciddi misin? Bu kadar mı?" Bu kadar kolay olduğu için dehşete düşmüş gibiydi. "İşte bu " İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü'nün bulunduğu blokta bir aşağı bir yukarı baktım.

birkaç akıllı girişimcinin düğün şapelleri kurduğu bir yerde bulunuyordu. "Adam bu yerlerden birine girip bu işi halledebileceğimizi söyledi."

"Tamam. O zaman şimdi yapsak iyi olur."

"Gerçekten mi?" Onunla yüzleştım. "Şu anda hazır mısınız?" "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum." Kot pantolonunu ve atletini işaret ettim. Hava sıcaktı, bu yüzden benim Two Buckleys sweatshirt'ümü beline bağlamıştı. "Bununla mı evlenmek istiyorsun?"

"Bu benim gerçek düğünüm değil, Devlin. Ne giyeceğim umurumda değil. Bir gün, Snowberry Lodge'un merdivenlerinden inerken beyaz elbisem, büyükannemin duvağı ve ellerimde bir buket gülle o şeyi yapmayı umuyorum ama o gün bugün değil."

"Snowberry'de evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet." Bir eliyle gözlerini güneşten korudu ve bana baktı. "Lobideki şöminenin önünde. Annemle babam orada evlenmişti. Hep bunu hayal etmiştim."

Yavaşça başımı salladım. "Umarım bir gün bunu elde edersin." "Teşekkürler."

"Yüzükler," dedim, alınının üstündeki çıplak parmaklarına dikkat ederek. "Yüzüklere ihtiyacımız var."

Etrafına bakındı ve caddenin karşısını işaret etti. "Şurada bir rehinci dükkanı var."

Bakışlarını takip ettim. "İyi görünüyor. Hadi gidelim."

Yirmi dakika sonra, eski püskü kadife bir kutu içinde iki sade altın bantla dükkândan ayrıldık. Her birinin üzerinde *sevgili* yazıyordu.

"Bu biraz üzücü," dedi rehinci adamın nikâh için önerdiği şapele doğru ilerlerken. "Yani, bu yüzükler neden bir rehinci dükkanında? Ne olmuş böyle?"

Omuz silktim. "İnsanlar her zaman ayrılır."

"Ama yüzüklerin lanetli olduğunu falan mı düşünüyorsun?" Sesi o kadar endişeli geliyordu ki güldüm. "Ben ciddiym, Devlin." Önümde dönerek birkaç adım geriye doğru yürüdü. "Uzun bir evlilik planlamadığımızı biliyorum ama *şansa* ihtiyacımız var."

"Bugün kendimi çok şanslı hissediyorum," diyerek Viva Las Lovers Düğün Şapelinin kapısını açtım. "Hadi gel. Evlenelim ve sonra gidip hamburger falan yiyelim. Ben acıktım."

* * *

Yarım saatten kısa bir süre içinde şapelin kapısının dışındaki bekleme odasında isimlerimizin okunmasını bekledik. Klimanın sesi o kadar yükselmişti ki Lexi kazağımı tekrar giyecek kadar üşümüştü. Paketimizin bir parçası olan kırmızı karanfil yaka çiçeğini reddetmişim ama Lexi teklif edilen tek kırmızı gülü taşımaya karar vermişti. Ayrıca başına kısa bir duvak takmalarına da izin vermişti. Oldukça gülünç görünüyordu ama bunu ona söylemedim.

Gül için üzülüyormuş gibi ona baktı. "Muhtemelen bunu geri isteyecekler," diye fısıldadı. "Buzdolabına koy ve bir sonraki kıza ver."

"Fark etmez, değil mi?"

"Sanırım değil." Birden bana döndü, ela gözleri endişe doluydu, yüz ifadesi paniklemişti. "Doğru şeyi mi yapıyoruz, Devlin?"

"Gerekli olan şeyi yapıyoruz," dedim ona.

"Ama istediğim bir şeyi almak için büyükannemi kandırıyorum," diye endişelendi. "Ben kötü bir insanım."

"Sen kötü bir insan değilsin. Sadık ve özverilisin. Ve büyükanneni tanıdığım kadarıyla, eminim o da senin yerinde olsa aynı şeyi yapardı."

Kilisenin kapısı açıldı ve mutlu bir çift el ele, heyecandan kızarmış bir halde dışarı fırladı. Adam takım elbise giymişti. Kadın beyaz bir elbise giymiş, elinde gerçek bir buket taşıyordu ve saçlarına çiçekler ilştirilmişti. Öpüşmek için durdular, gözleri kapalıydı, vücutları sevinçle ısıldıyordu. Ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu ve gelinin yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Başardık," dedi.

El ele yanımdan geçtiler ve adam yeni karısı için kapıyı açık tuttu.

"Devlin Buckley ve Alexandra McIntyre?"

İrkilerek başımı çevirdim ve kilisenin kapısında elinde bir pano olan adamı gördüm. İsim etiketinde Pete yazıyordu. "Evet."

"Sıra sende," dedi. "Damat, sen benimle gel. Gelin, bir dakika içinde sana işaret verilecek. Sonra içeri girip koridorda yürüyeceksin."

"Aslında, birlikte içeri girebilir miyiz?" Lexi endişeyle sordu.

Pete omuz silkti. "Sen nasıl istersen. Bu senin düşünün."

Onu şapele kadar takip ettik; beyaz boyalı olmasına ve odanın ortasını bölen bir koşunun her iki yanında birkaç ahşap bank bulunmasına rağmen bu alan için pek doğru bir kelime gibi görünmüyordu. Elvis gibi giyinmiş bir nikâh memuru bizi ön tarafta bekliyordu; göğsü açık ve pelerinli, mücevherli, İspanyol paça beyaz bir tulum giymişti. Eğer kafasındaki peruk değilse, muhteşem favorileri vardı.

"Burada bekle," dedi Pete. "Ben geri dönüp play tuşuna basacağım. Senin şarkın çaldığında, sen git."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Lexi ve ben koridorun başında yan yana durmuş, bir düello gibi Elvis'le karşı karşıya gelmiştik. Göz ucuyla, iki eliyle tuttuğu gülün titremeye başladığını gördüm. Hemen kolumu onun koluna attım. "Hey," diye fısıldadım. "İyi misin?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Eğer fikrini değiştirmek istiyorsan, sorun değil. Hemen kapıdan çıkabilir ve bu konuyu bir daha asla konuşmayabiliriz."

Nefes aldı ve tekrar koridora döndü. Omuzlarını dikleştirdi. "Hayır. Hadi yapalım."

Odanın her köşesindeki hoparlörlerden Elvis Presley'in "It's Now or Never" şarkısı çalmaya başladı. Kolumu Lexi'nin koluna dolayarak koridorda birlikte oldukça hızlı bir şekilde yürüdük. Sahte Elvis muhtemelen evlenmek için *çok* hevesli olduğumuzu düşünüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi derin, tiz bir sesle. "Bugün burada kalplerinizi sonsuz sevgide birleştirmek için toplandık. Hazır mısınız?"

"Hazır," dedi Lexi.

"Hazır," diye yineledim.

Elvis'in dudağı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Sevgili sevgilim..."

DOKUZ

Aslında törenle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum.

Birbirimizle yüzleştik. Biri gülümü aldı. Biri fotoğrafımı çekti. El ele tutuştuk. Bazı kelimeleri tekrarladık. Oda aşırı derecede klimalıydı ve Devlin'in sweatshirt'ü üzerimdeyken bile üşüdüğümü hissettim. Sürekli titriyordum.

Uygun bir zamanda Devlin arka cebinden yüzük kutusunu çıkardı. Birini onun parmağına taktım. O da benimkine taktı.

Daha fazla kelime konuşuldu. Bazıları başını salladı. Bazıları kabul etti. Elvis'in şakalarına kibarca gülüyorlar. Kameranın tıkırtısı.

"Evet," dedi belki on dakika sonra. "Bu büyük Nevada eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Devlin'in dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi bekleyerek gözlerimi kapattım. Onun yerine, "Sorun yok, biz iyiyiz," dediğini duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Devlin bana göz kırptı. Göğsümde bir kahkaha yükseldi.

Ancak Elvis şaşırmış görünüyordu. "Yeni karını öpmek istemiyor musun?"

"Şey, isterdim ama kurallara aykırı. Yine de teşekkürler." Sırtarak beni elimden tuttu. "Hadi, karıcığım."

Koridorda adeta yarıştık ve kapının yanında duran şaşkın fotoğrafçının etrafından koşarak geçtik.

"Bekle!" diye seslendi. "Yeni evli' fotoğrafı istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler!" Başımdaki örtüyü açtım ve bir kenara attım.

Hava.

Lobiye daldık, çıkışa doğru koştuk ve sahile döküldük.

Ön merdivenlerde bir dakika durduk ve birbirimize baktık. Öpüşmedik, ağlamadık ve kesinlikle aşkımızı ilan etmedik.

Ama *evliydik*. Koca.

Eşim.

* * *

Yemekte biraz çakırkeyif oldum.

Belki de bütün gün yemek yemediğim içindi. Belki de yaptıklarımızı düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalıştığım içindi. Belki de her şeyin boşa gideceği korkusuyla savaştığım içindi, çünkü herkes bu planın farkına varacak ve büyükannem mirası almama izin vermeyecekti.

Ya da belki Devlin'e olan ilgimi uyuşturmak içindi.

Kocam.

Bunu düşünmek omurgamda gizli bir heyecan yarattı. Belki gerçek değildi ama doğrudu.

Ve bu gece bizim düğün gecemizdi.

Otelimizin içindeki et lokantasının karanlık bir köşesinde karşısına oturmuş, ikinci kadeh pinot noir'ımı bitirmiş ve onun ikinci kadeh viskisinden bir yudum almasını izliyordum. Neden bu kadar ateşli olmak zorundaydı ki? Birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları zihnime sağlam soltu saldırıyordu. Bir yudum daha içti ve elini bardağın etrafında tutarak bardağı yere bıraktı. Parmağındaki parlak altın kordon masamızdaki mum ışığını yansıtıyordu.

"Solak mısın?" Ben sordum.

"Evet."

"Senin hakkında bunu bilmiyordum."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Gözleri benimkilere kilitlendi. Karanlıkta safir renkleri donuklaşmıştı ama üzerimdeki etkisi azalmamıştı.

Bakışları altında ısındım ve kazağını çıkarmak istedim. İçime daha güzel bir şey giymek isterdim ama o kadar acıkmıştık ki ikimiz de odamıza çıkıp üstümüzü değiştirmek için zaman ayırmak istemedik.

Bizim tek odamız. Tek yataklı.

Boş şarap kadehimi elime aldım ve bir yudum daha almaya çalıştım.

"Sanırım bitti," dedi Devlin sırtarak. "Bir tane daha ister misin?"

"İstemem gerektiğinden emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Yaklaşmalarına karşı savunmasız kalabilirim," dedim cilveli bir şekilde, kırpiklerimi kırıştırarak.

Sırıtiş kayboldu. "Hiçbir ilerleme olmayacak Lexi. Sana daha önce de söyledim, bu gece tam bir centilmen olacağım. Endişelenecek bir şey yok. Eğer bir kadeh şarap daha istiyorsan, durma, sipariş et. Benimle güvendesin."

Onunla güvende. Bu sözler hoşuma gitti. Hatta onlara inanmıştım. Peki neden biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

"Sanırım daha fazla şaraba ihtiyacım yok," dedim, nazlı bakire rutinini bırakarak. "Hesabı zaten ödedik ve sabah baş ağrısıyla eve dönmek istemiyorum."

"Tamam." Viskisini bitirdi. "O zaman gidelim."

"Ev demişken, nerede?" Masamızdan kalkarken sordum. "Yani, nerede yaşayacağız?"

"Senin evinin muhtemelen en mantıklı yer olduğunu düşünüyordum. En azından şimdilik." Restorandan çıkarken beni takip etti ve bir elini kısa süreliğine belime koydu. "İkimiz için biraz küçük ama daha büyük bir yere taşınmak istemediğin sürece elimizdeki tek şey bu."

"Sitede iki yatak odalı daireler var," dedim ona. "Bunlardan herhangi birinin müsait olup olmadığına bakabilirim. Gerçi sadece altı aylığına ihtiyacımız olacaksa pek mantıklı olmayabilir."

"Birlikte yaşamasaydık da anlamsız olurdu."

Kumarhaneye doğru ilerlerken birkaç kadın açık açık Devlin'e bakıyor, o yanlarından geçerken başlarını çeviriyorlardı. Onları suçlamadım. Elini sırtımdan çekmemiş olmasını diledim.

"Hey, adımı değiştirmeli miyim?" Asansörlere ulaştığımızda sordum.

"Belki." Yukarı oklu düğmeye bastı. "Sadece kaçınmak için şüphe."

"Beni öpmek istemediğinde Elvis'in bir şeyler döndüğünden şüphelendiğine eminim," diye takıldım omzunu dürterek.

"Oh, seni öpmemi mi istedin? Çünkü yüzün farklı bir hikâye anlatıyordu." Asansör geldi ve Devlin önce benim binmeme izin verdi. Başka kimse girmedi ve o da bizim katın düğmesine bastı.

Kapılar kapandı. "Beni öpmeni *istediğimi* söylemiyorum, sadece-" Birden kendimi asansörün arka duvarına yaslanmış, iki koluyla kafeslenmiş buldum. Bana dokunmuyordu ama ağzı o kadar yakınımdaydı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Çünkü seni istiyorsan Lexi, söyle." Asansör mü bu kadar hızlı yükseliyordu? Yoksa nabzım mı?

Dudaklarımı yaladım.

"Bunu söylemek zorundasın Lexi. Aksi takdirde, kurallara bağlı kalacağım."

Her şeyden çok, *kuralların canı cehenneme* demek istiyordum. Başını tutup ağzını kendime çekmek istedim. Dilindeki viskiyi tatmak istedim.

Tüm bunları yüzümden okuyabildiğini biliyordum. Sadece benimle dalga geçmek için bunu yüksek sesle söylememi istiyordu. Bana patron olduğunu göstermek için. Ne kadar kontrollü olduğunu, beni alabileceğini ya da bırakabileceğini göstermek için.

Kapılar açıldı. "Çıkarın beni," dedim.

Hemen geri çekildi ve ben de derin bir nefes alarak asansörden koridora fırladım. Başım dönüyordu ama sadece şarap yüzünden değil. Odamıza kadar onun önünde yürüdüm, o kapıyı açarken kenara çekildim.

Kapıyı açık tuttu. "Seni eşikten geçirmemi ister misin?"

"Çok komik," dedim ve aceleyle içeri girdim. Hazırladığım gece çantasını kaptığım gibi banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

* * *

Bu sabah, bu yolculuk için hazırlandığımda, seks yapmama kuralının en iyisi olduğuna ikna olmuştum ve muhtemelen gece Lexi'nin çizgiyi edeceğine güvenmedim, çünkü uyumak için uzaktan bile çekici bir şeyim yoktu. Duştan sonra banyodan eski bir Sleeping Bear Dunes tişörtü ve etekleri yıpranmış pamuklu pijama şortuyla çıktım. İç çamaşırim hiç hoş değildi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Devlin bana bakmıyordu bile. Sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayarını açmış oturduğu kanepenin yanındaki lamba dışında oda karanlıktı. "Banyoda işin bitti mi?" diye sordu gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Evet. Hepsi senin." Büyük boy yatağın üzerindeki örtüleri geri çektim ve göz ucuyla çantasından birkaç şey almasını izledim.

O banyoda kayboldu ve ben de serin, gevrek çarşafların arasına girdim.

Duş . Onu çıplak hayal ettim, su o uzun, zayıf bacaklardan aşağı sırıyordu. Elleri sıcak, ıslak teninin üzerinde kayıyordu. Hâlâ yüzüğünü takıyor muydu? Benimkini parmağıma doladım. Yorganın altında vücudum uğuldamaya başladı.

Kahretsin, neden beni o asansörde öpmeyi ki? Neden bana onu istediğimi yüksek sesle itiraf ettirmek zorundaydı?

Hiç yorgun değildim ama banyonun kapısı açıldığında yan yatıp gözlerimi kapattım ve uyuma numarası yaptım. Vücut losyonunun kokusunu alabiliyordum; burbon ve sedir. Biraz da kişniş.

Kişnişin seksi olabileceğini hiç bilmezdim.

Tekrar kanepeye yerleşti ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyormuş gibi tıkırtılar duydum. Ne giydiğini merak ettim ve bakmaya karar verdim.

Gömleksiz. Bir çeşit eşofman altı. Islak saç. Ve gözlük. Gözlük takıyordu ve bunun beni neden bu kadar tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahrik ediyordu.

Beni bakarken yakaladı. "Lamba seni rahatsız mı ediyor? Kapatabilirim." Koltuğun arkasına uzanarak lambayı kapattı ve oda, tenini mavimsi bir ışıkla yıkayan ekranı dışında karanlığa gömüldü.

"Teşekkürler." İsteksizce gözlerimi tekrar kapattım. Daha fazla tıkırtı. "Ne yapıyorsun?"

"Pazar araştırması," dedi. "Bunu yarın eve dönerken konuşabiliriz." Gözlüklerini çıkardı ve ekranı kapattı. "Geç oldu. Biraz uyumalıyız."

Karanlıkta, onun kanepeye uzanmaya çalıştığını, uzun bacaklarını sonuna kadar uzatamadığını hayal ettim. Kanepe de o kadar derin değildi. Rahatlıktan çok görünüm içindi.

Sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. Bu çok aptalcaydı. Yatak çok büyüktü. Biz evliydik. İzin almadan bana dokunmayacağı belliydi.

Zaten ben de bunu vermeyi düşünüyordum. "Devlin," diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

"Yatakta uyuyabilirsin."

"Hayır, teşekkürler."

"Ne?" Öfkeyle ayağa fırladım. "Beni mi çeviriyorsun?"

"Kurallara saygı duyuyorum."

Gözlerimi kısıtım. "Tamam. Kanepede uyu. Umurumda değil." Tekrar arkama yaslanıp kaşlarımı çatarak karanlığa baktım.

"Yani, eğer seninle aynı yatakta yatmamı *istiyorsan* . ."

"Boş ver!"

"Dinle, kuralları koyan ben değilim. Seni dolandırıcı olmakla suçlayan da ben değilim. Ben sadece güvenilir olduğumu kanıtlamaya çalışan bir adamım ve açıkça sorulmadan seninle yatağa girmek bela aramak gibi görünüyor."

Yüksek sesle iç çektim, tanıştığımız gece bana yaşattığı orgazmlara karşı gururumu ayaklar altına aldım.

Adil bir dövüş değildi.

"Senden benimle aynı yatakta yatmanı istiyorum," dedim sessizce. "Ne dedin? Seni tam olarak duyamadım."

Dişlerimi sıktım ve daha yüksek sesle konuştum. "Senden benimle aynı yatakta yatmanı *istiyorum*."

"Bu daha iyi." Koltuktan kalktı ve uzak tarafa doğru yürüdü. "Pantolonum hakkında ne düşünüyorsun?"

"Pantolonun mu?"

"Evet. Birbirimizin önünde soyunmamakla ilgili bir kural hatırlıyor gibiyim.

Ama pantolonumun içinde uyumak istemiyorum. Gözlerini kapatabilir misin?"

"Çıkar gitsin," dedim sinirli bir şekilde. "Umurumda değil."

Ben izlemiyormuş gibi yaparken, kalbim çarpmıyormuş gibi yaparken, kadınlık organlarım beklentiyle karıncalanmıyormuş gibi yaparken onları çıkardı. Sonra yatağa tırmandı, yorganı beline kadar çekti.

Yüzümü ona dönerek yan döndüm. Yatağın ortasına biraz daha yaklaştım.

Olduğu yerde kaldı, sırt üstü yatıyordu.

Bu noktada fokur fokur kaynıyordum. "Oraya kadar gidecek misin?"

"İhtiyatlı görünüyor. Tabii başka bir kuralı çiğnemek istemiyorsanız." Nabzım hızlandı. "Aklındaki hangisiydi?"

"Eğer sana biraz daha yaklaşırsam, seni öpmek isteyeceğim ve bu da seks yasağı şemsiyesi altına girdiği için, sanırım bunu düşünüyordum."

Bir bacağımı uzattım. Ayak parmaklarım baldırını buldu. "Peki ya bu kuralı bozabileceğimizi söylesem?"

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, yani biraz aptalca görünüyor," dedim kolumu aramızda kalan birkaç santimlik boşlukta dolaştırarak. Gövdesini hissettiğimde, elimi karnının üzerinde gezdirdim. Kaslar avucumun altında gerildi. "Bunu zaten yaptık."

"Bu doğru," dedi. "Ve o zamanlar evli bile değildik."

"Aynen öyle." Kendimi onun yanına sıkıştırdım, elimi kalçasında aşağı kaydardım ve durdum. "Bekle, şimdiden çıplak mısın?"

"Pantolonumu çıkarırken beni izledin."

"Biliyorum ama karanlıktı. İç çamaşırı giydiğini sandım."

"Çıplak uyumayı severim." Birden beni sırtüstü çevirdi ve bileklerimi omuzlarımın üzerinde sabitledi. Aleti kalçama bastırdı, kalın ve sertti. "Açık konuşayım, tüm kurallar çöpe mi gitti?"

"Biri hariç hepsi."

"Peki hangisi?"

"Evliliğin bitiş tarihiyle ilgili olan. O kural kalacak." Bu konuda herhangi bir karışıklık olmasını istemedim.

"Yani, ailenin tatil köyünü kurtarıırken ve eski şirketimi mahvederken, birkaç ay boyunca karşılıksız seks yapabileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Pekala. Zor bir pazarlık yapıyorsun Alexandra McIntyre, ama sanırım bu şartları kabul edebilirim." Sırıttı. "Anlaşmayı yaptığınız için tebrikler."

"Buckley."

"Ha?"

"Alexandra Buckley. Biz evliyiz, unuttun mu?"

"Bu doğru." Dudaklarını kulağıma indirdi. "Ve umarım yorgun değilsindir, çünkü bütün gece karımı sikmeyi planlıyorum."

Tüm vücudum titredi. "Öyle mi?"

"Evet. Ama önce onu soyacağım, ellerimi teninin her santimine koyacağım ve dilimle boşalmasını sağlayacağım." Kulak mememi ağzına aldı. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa harika geliyor," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel. Çünkü ne derler bilirsin." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Mutlu eş, mutlu hayat."

O gece kocam hakkında bir şey öğrendim; yatakta ne kadar sabırlı olabileceğini.

Neredeyse beni delirtecekti.

Tişörtümü başımın üzerinden kaldırıp şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdikten sonra, Devlin bana dokunmak için acı verici derecede uzun bir zaman harcadı. Sadece elleriyle. Avuçlarını bacaklarımda, karnımın üzerinde, sırtımda gezdirdi. Parmakları köprücük kemiğimi, kalçamın kıvrımlarını, ayak parmaklarımdan her birini okşadı. Ellerinin altında titredim, kıvrandım, doğruldum ve gerildim. Vücudum onun dokunuşu için yanıyordu, vücudum erimişti. Bazen nefesini tenimde hissedebiliyordum ve dudaklarının temas etmesini umarak kıpırdamadan duruyordum.

En hassas noktalardan kaçındığını fark ettim ve usulca inledim. Göğüslerim onun elleri için acıyordu, meme uçları sertleşmiş ve karıncalanıyordu. İçimin derinliklerinde ona duyduğum ihtiyaç fırtına gibi esiyordu. Klitorisim onun dikkatini çekmek için çaresizce çırpınıyor ve mırıldanıyordu.

"Devlin." Adı dudaklarımda bir yalvarış

gibiydi. "Evet?"

"Seni istiyorum."

"Bana sahipsin." Kalçalarımdan arasına diz çökerek parmak uçlarını boğazımın dibindeki çukura bastırdı ve göğsümden aşağı bir çizgi çekti. "Bunu kanıtlamak için yüzüğü takıyorum."

"Ne demek istediğini biliyorsun." Sırtımı dikleştirdim, karşı koyamaması için dua ediyordum. Sabır benim güçlü yanımdı değil. "Beni becermeni istiyorum."

"Oraya varacağız. Mesele sadece varış noktası değil Lexi." Göğüs kafesimin dibine ulaştığında, bir göğsümü daire içine aldı, hassas ucuna geniş bir mesafe bıraktı, ama sonra yavaşça içe doğru döndü, ilmek ilmek onu çakıllı tepeye yaklaştırdı. Sonunda başparmağını göğsümün gezdirdiğinde, çarşafı pençeleyerek haykırdım. "Tanrım, çok güzelsin," dedi, tüy gibi hafif vuruşlarla, nazik çimdiklerle, yumuşak çekiştirmelerle, ben arzudan neredeyse aklımı kaçıran kadar benimle alay etti. Sonra hepsini diğer tarafta tekrarladı.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldadım. "Beklemekte iyi değilim."

Kısıp bir kıpırdamayla nihayet bir elini bacaklarımdan arasına götürdü ve beni usulca okşadı. "Hazzı ertelemenin faydalarını anlatmamı ister misin, karıcığım?"

"Hayır. Konuşmayı kesmeni istiyorum ve-oh!" Parmakları klitorisimi okşarken aynı anda eğildi ve ağrıyan bir meme ucunu ağzına aldı. Başını tuttum, parmaklarımı nemli saçlarına geçirdim ve kalçalarımı kaldırdım. İki parmağını içime soktu, ikimiz de bu his karşısında inledik. Elini geri çekerek ılık, ıslak parmak uçlarıyla beni ovdu, sert bir basınç ve sabit bir ritim kullandı. Vücudumun alt kısmındaki her kas gerildi.

"Tanrım," diye inledim. "Şimdiden çok yaklaştım." Aslında, çok dikkatli bir şekilde oluşturduğu gerilim kopmadan önce sadece on saniye daha dayandım ve vücudum rahatlamayla zonklarken haykırdım. Kaslarım tekrar gevşer gevşemez doğruldum ve sikine uzanmaya çalıştım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak bileğimi tuttu.

"Hayır. Henüz değil." "Neden?"

"Çünkü senin için özen ve itidal gerektiren planlarım var. Bana böyle dokunursan sabırsızlanabilirim."

"Sadece seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadım. "İzin ver."

Bileğimi parmaklarıyla kelepçeledi ama elimi sikine götürdü. Elimi sıcak, sert etinin etrafına sardım ve bileğimdeki tutuşuyla hareketi kontrol ederek yumruğumu yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdi. Nefes alış veriş ağır ve güçlüydü. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

"Nerede?"

"İşte." Diğer elini tuttum ve bacaklarımın arasına getirdim, parmaklarını benim üzerimde, onun benim yumruğumu onun üzerinde kullandığı gibi kullandım. Parmaklarını içime daldırdım ve sonra ağzıma götürdüm, parmak uçlarıyla dudaklarımı ovuşturdum. "Ve burada." Bir parmağını ağzıma aldım ve o da inledi. Aleti avucumun içinde daha da kalınlaştı.

"Siktir," diye homurdandı. "Lanet olsun, bu çok ateşli."

"Hadi, izin ver," diye ikna ettim, bu oyunda bir avantaj elde ettiğimi hissediyordum. Ne yapacağını görmek için başımı eğdim. Dilim dışarı fırladı ve tepesini yaladı. Elini bileğime sarmaya devam etmesine rağmen kıpırdamadı ve ben de parmaklarımı shaftının etrafında kıvırmaya devam ettim. "Seni tatmak istiyorum."

Boğazının arkasından kısık bir ses yükseldi ama dilimle onu tekrar okşadığımda beni durdurmadı. Ya da ucunu dudaklarımın arasına alıp nazikçe emdiğimde. Ya da yumruğumu tekrar şişmiş boyunda aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığımda. Aslında, ellerini saçlarımda gezdirdi.

Onu daha derine götürdüğümde, ağzımın elimi kabzasına kadar takip etmesine ve tekrar yukarı çıkmasına izin verdim. Ağzımla ereksiyonunu aşağı yukarı hareket ettirirken, dilimi sıcak, damarlı teninde gezdirirken ve onu kökünden sıkıca kavrarken yumrukları sıkılaştı. Nefes alışları hızlandı. Kalçaları esnemeye başladı. Dilimle arzusunun tuzlu-tatlı tadını aldım. Boştaki elimle bacaklarının arasına uzandım ve taşaklarını kavradım, orta parmağımı taşaklarının hemen ötesindeki hassas deriye sürttüm.

Birden başımı geriye doğru çekerek beni ona bakmaya zorladı.

"Karıcığım." Bir uyarı.

Yumuşak bir patlamayla dudaklarımdan fırlamasına izin verdim. "Sorun nedir?"

"Madde bir dakika içinde boğazına dizilecek. O yüzden bir lokma da benden yemek istemiyorsan biraz ara versen iyi olur."

"Belki de tam olarak istediğim şey bir ağız dolusu sensindir," diye mırıldandım, dilimle tepesini tekrar okşadım. "Belki de onu boğazımda hissetmek *isterim*. Belki de *seni benim* için boşaltma sırası *bende*."

"İşlerin planladığım gibi gitmemesinden genellikle hoşlanmam," dedi sesi gergin bir şekilde. "Ama sanırım bu seferlik bir istisna yapabilirim."

"Bana karşı çok iyisin." Gülerek, sikinin ucunu dudaklarımdan üzerinde gezdirirken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Kocacığım."

İnledi ve ben de yaptığım şeye devam ettim. Ve bir dakikadan kısa bir süre içinde dudaklarımdan arasına sertçe sokuluyor, ağzımı sıcak, tuzlu patlamalarla dolduruyordu. O kadar sertti ki saçlarımı sıkıca kavradığı gözlerim sulandı ve kafa derim acıdı ama uzun uzun inlemesinden, doruğa ulaşmasının gücünden devasa bir başarı hissi duydum. Bittiğinde ağzımdan çekildi ve ben de nefes nefese kalmadan önce yutkundum.

"Siktir. İyi misin?" diye sordu, elleri elimi tutarken serbest bıraktı.

Saç.

"Peki." Bileğimin tersiyle ağzımı sildim.

"Yüce . Bu inanılmazdı." Eliyle dudaklarıma dokundu.

Başparmak. "Ağzına bayılıyorum. Tanıştığımız gece ona bakmaktan kendimi alamadım. Ve çenendeki bu gamzeye." Hafifçe bastırdı.

"Gözlerine bir türlü alışamadım," diye fısıldadım. "Ya da çene hattına. Elmacık kemiklerine. Aslında tüm yüzüne."

"oturmalısın." "Ne?"

"Beni duydun." Sırt üstü döndü ve kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. "Biraz iyileşmeye ihtiyacım var. Yüzümü beğendin. Seni dilimle becermek istiyorum. Bu ikimiz için de bir kazanç Lexi."

Zekice, vücuduna doğru süründüm. "Emin misin? Ya nefes alamazsan?"

"O zaman ben mutlu öleceğim ve tüm servetim sana kalacak. Hâlâ kazanıyorum." Ellerini kalçalarımın altından geçirdi ve beni yukarı çekerek yüzüne yasladı. Sonra uzun, yavaş bir vuruşla merkezimi yaladı. "Şimdi şu yatak başlığına tutun ve bir gezintiye çık. Acele de etme. Yavaş ve sakın ol." Dilini içime daldırdı. "Sana doymak istiyorum."

Sinirlerimi bir kenara iterek ellerimi kadife yatak başlığına koydum, gözlerimi kapattım ve kalçalarımı tembel bir sallanma hareketiyle hareket ettirmeye başladım. Ritmimi, içimdeki alevi yeniden alevlendiren, diliyle çizdiği, çökmekte olan vuruşlarıyla eşleştirdi. Ama ne zaman daha hızlı hareket etmeye başlasam, kıcıma küçük bir tokat atıyordu. "Yavaşla, karıcığım."

Yavaşlamaya çalıştım ama dilini o kadar iyi kullanıyordu ki kendime engel olamadım. Hiç vakit kaybetmeden tekrar hızlandım ve kendime bir şaplak ve uyarı daha kazandım. "Devlin, lütfen," diye yalvardım. "Bırak geleyim. Şimdi tamam mı?"

"İzin isteyecek kadar iyi bir kızsın," dedi. "Bence bunun için bir ödülü hak ediyorsun." Avuç içleri kıcımın üzerinde hareket etti, klitorisimi emerken beni yüzüne doğru daha sıkı çekti. İçimde çakan arzu şimşekleri beni doğrudan uçurumun kenarına götürdü. Avuçlarını göğüslerime doğru kaydırды, büzülmüş uçları kısırdı ve ben tamamen açıldım, doruk noktası içimde roket gibi fırladı, sevgili yaşam için başlığa asıldım, her nefis nabızla ağladım.

Devlin beni sırtüstü yatırıp üzerime uzanmadan önce nefesimi toparlayacak zamanım bile olmamıştı. "Sakın. Hareket etme."

Endişelenmesine gerek yoktu, tek istediğim onun içimde olmasıydı. On saniye içinde geri döndü, bir prezervatif paketini yırtarak açtı ve sikine sardı. Vücudum neredeyse ihtiyaçtan titriyordu. Daha önce hiç böyle bir arzu yaşamamıştım. Her sinir ucu yanıyordu. Her kasım çığlık atıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı isteseydi, yapardım.

Ama zorunda değildim.

Kendini açık bacaklarımın arasına yerleştirdi. O girerken ikimiz de inledik ve yemin ederim, sanki önceki orgazmım tam olarak

Kaldığı yerden devam etti, çünkü uzun, sert sikinin sadece birkaç vuruşuyla göbeğim tekrar sıkılaşıyordu.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Devlin'in sesinde panik vardı, kontrol yoktu. Bu hazzı ertelemek mümkün değildi. Kafesten çıkarılmış aç bir aslan gibi hareket etti. "Ve sen çok sıcak ve ıslaksın. Sikimi çok derine alıyorsun. Çok sert."

"İstiyorum," diye homurdandım, tırnaklarımla kışını tırmaladım, onu kendime çektim, o bana sürtünürken onu orada tuttum. ". Durma..." O noktada daha fazla konuşamadım çünkü mide kaslarım o kadar sert kasıldı ki nefesim kesildi. Tekrar tekrar derinlere daldı ve vücudum her bir hamlede onu daha sıkı kavradı.

Sonra kendimi kaybettim, doruk noktası bir kasırga gücüyle içimi yırttı, yüzüm boynuna gömüldü, ağzım sessiz sancılar içinde açıldı. Kaskatı kesilip içime gömülmeden önce birkaç derin ve sert hamle daha yaptı. Tam benim orgazmım azalırken, onunki gevşedi ve içimdeki her bir zonklamayı hissedebildim.

Denize düşmüş bir kadın gibi ona yapıştım. Belki de öyleydim.

ON

devlin

Ertesi sabah yorgunluktan gözlerimiz kararmış ve başımız dönmüştü, ancak havaalanına zamanında ulaşabildik.

"Kafein," diye inledi Lexi, bir zombinin beyin için inlediği gibi. "Kafeine ihtiyacım var."

"Bize biraz getireyim." Onu güvenlik kuyruğunda öne doğru ittim, çarpık topuzuna, uyumsuz çoraplarına, gözlerinin altındaki koyu halkalara gülümsedim. Onu bütün gece becereceğime dair verdiğim sözü tutmuştum. Ve birkaç saatten az uyumasına rağmen hâlâ çok güzeldi.

Two Buckleys tişörtünü tekrar giymek istemişti. Bu ve parmağındaki yüzük arasında, söz konusu kadınlar olduğunda benim için pek de normal olmayan bazı duygular yaşıyordum. Korumacı. Biraz sahiplenici. Mağara adamı gibi. Komik olduğunu düşündüğüm için ona *karım* demeye başlamıştım - ve dürüst olmak gerekirse, tanıştığımız gece hakkında bana çok zor zamanlar yaşattığı için sadece onu dürtmek için - ama itiraf etmeliydim ki, bu kelime beni biraz tahrik ediyordu.

Ne kadar çılgınca değil mi?

Bunun bir oyun olması gerektiğine karar verdim, tüm bu sınırlı bir süre için numara yapma olayı. Daha önce hiç gerçekten bir eş istememiştim, hayatımın geri kalanında duygusal ve fiziksel olarak tek bir kişiye bağlı olmak istememiştim. Bu çok fazlaydı. Ama bu? Aslında heyecan duyduğum bir projede birlikte çalışırken altı ay boyunca yaşamak? Az önce geçirdiğimiz gibi gecelerle dolu birkaç mevsim mi? Hava soğurken birbirimizi sıcak tutmak mı?

Beni de yaz.

Güvenlikten geçtik ve kapımıza giderken iki büyük kahve aldık. Pencerenin yanındaki iki koltuğa gömülüp birkaç dakika sessizce kahvelerimizi yudumladık. " ne olacağını konuşmamız gerektiğini biliyorum ama o kadar yorgunum ki düşünemiyorum," dedi.

"Hadi eve gidelim, tamam mı? Biraz dinlendikten sonra konuşabiliriz."

"Tamam." Kahvesini bitirdi ve fincanı atmak için ayağa kalktı. Geri döndüğünde başını sol omzuma yasladı ve uykuya daldı. Kahvemi sağ elime aldığım da, onu uyandırmadan sol kolumu ona dolamayı başardım ve o da koltukların izin verdiği kadar sokuldu.

Kollarını kendine sarmıştı ve alyansı gözüme çarptı. Babamı düşündüm, annemi kaybettikten sonra yüzüğünü takmaya nasıl devam ettiğini. Bir daha nasıl aşık olmadığını. Bahçedeki gül bahçelerine bakmaya nasıl devam ettiğini ve her yaz gururla annemin mezarına götürüp gösteriş yaptığını. Kendini ona o kadar adamıştı ki.

Lexi'nin parmağına taktığım yüzüğe bakarken, annem ve babam gibi insanlar sonsuzluğa inanarak evlenirken bizim bu kısa ömürlü evliliğe kayıtsızca girmiş olmamızdan dolayı kendimi biraz suçlu hissettim.

Ama bu inanç paramparça olmuştu, değil mi? Belki de öyle bir şey yoktu. Belki de bu inanç sadece kalp kırıklığı yaratıyordu.

Lexi uyurken kahvemi bitirdim ve boş fincanı tuttum. Zaman zaman zıplıyordu, sanki rüya görüyormuş gibiydi. Uçağa biniş için bölgemize çağrı yapıldığında omzunu sıktım. "Lex. Gitme zamanı."

"Ha?" Başını kaldırdı. "Uçağa biniyoruz."

"Ah." Daha dik oturdu ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Senin üzerinde uyuyakalmak istememiştim."

"etmedim." Eşyalarımızı topladık ve sıraya girerken çöpe attım.

"Çok tuhaf bir rüya görüyordum," dedi. "Ne hakkında?"

"Bir tepeden aşağı kayıyordum ama tamamen kontrolden çıkmıştım, ne yaparsam yapayım dengemi sağlayamıyordum. Sonra vardım ve bütün insanlar bana gülüyordu. İşte o zaman aşağıya baktım ve çıplak olduğumu fark ettim."

Güldüm. "Çıplak kayak mı?"

"Rüyama dayanarak, bunu tavsiye etmiyorum."

"Ben kayak yapmam, bu yüzden denemem pek mümkün değil."

Sırada ilerlemeyi bıraktı ve bana baktı. "Ne?"

Bir elimi beline koydum ve onu öne doğru ittim. "Ben kayak yapmam."

"Neden kaymıyorsun?"

"Sadece o kadar sevmiyorum." Bu doğruydu ama yükseklik korkusu kısmını atlıyordum.

"Snowboard yapar mısın?" "Hayır."

Sustu ve uçağa bindik. Bu konuyu kapatacağını umuyordum ama çantasını önündeki koltuğun altına sıkıştırdıktan sonra bana baktı. "Senin hakkında bunu bilmediğime inanamıyorum."

"O kadar da büyük bir değil."

"Devlin, ben kayak eğitmeniyim. Bir kayak merkezini devralmak üzereyiz. Bana bu spordan hoşlanmadığını söylemeye değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim, emniyet kemerimi bağladım. "Ne fark eder ki? Bana dağda ihtiyacın yok. Bana ofiste ihtiyacın var."

"Sanırım." Arkasına yaslandı ve kemerini bağladı. Birkaç dakika pencereden dışarı baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Nesini beğenmedin?"

"Bilmiyorum." Pantolonumdaki var olmayan tozu fırçaladım. "Soğuktan mı?"

"Sıcak tutan kıyafetler giyiyorsun." "Bu pahalı."

"Beş yıldızlı lüks bir tatil için Alplere uçmak zorunda değilsiniz. Kayak yapmak için uygun fiyatlı pek çok yer var."

"Tekrar ediyor," dedim. "Yukarı çık, aşağı kay. Yukarı çık, aşağı kay. Sıkılıyorum."

Kadın hareketlendi. "Nasıl sıkılabilirsin ki? Yani, kayak yapmak bir dağı harikalar diyarına çevirir! Manzara çok güzel, hava çok temiz. Ağaçlardaki rüzgarın sesi, taze karda iz bırakmak ya da seni aştığını düşündüğün bir pisti fethettiğinde hissettiğin o başarı duygusu gibisi yok. Ve eğer çok üşürseniz, ısınmak için içeri girip ateşin yanına otursunuz. Sıcak bir şeyler içip tekrar dışarı çıkarsınız."

Omuz silktim. "Sanırım sadece farklı hissediyoruz. Bunu kişisel algılamana gerek yok Lexi."

"Sanırım." Ama o kadar üzgün görünüyordu ki neredeyse gerçeği itiraf edecektim.

Bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. "Peki önce kimin ailesine söylemeliyiz?"

Nefes verdi. "Tanrım. Bilmiyorum. Her şey büyükanneme bağlı, yani onun bize inanmasına ihtiyacımız var. Önce seninkine mi söylemeliyiz? Bunu bir tür kostümlü prova olarak mı kullansak?"

"Yapabiliriz." Bir an düşündüm. "Bugün Çarşamba. Kardeşim Xander bu Cuma akşamı Cherry Tree Harbor'da bir bar açıyor ve ben de bundan bir şey eksiltmek istemiyorum. Etkinliğe katılabilir ama duyuruyu yapmak için Cumartesi gününe kadar bekleyebilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Ve sonra Pazar günü Gran?"

Başımı salladım. "Olur."

"Ve Tabitha." Yüzünü buruşturdu. "Benim kötü kuzenim." "Tabitha kötü biri mi?"

"O *zor* biri," dedi Lexi, kelimeyi yavaşça oluşturarak. "Ama hayatı hiç de kolay olmamış. Babası onu ve annesini o küçükken terk etti ve annesi hemen yeniden evlendi. Daha fazla çocuğu oldu. Sanırım çok fazla görmezden gelinmiş. Hep ilgi isterdi, bu yüzden de şımarıklık ederdi."

"Onun işi *senden* daha kolaydı," diye belirttim. "Ve bahse girerim *sen* bir velet değildin."

"Hayır, velet değildim." Sırtışı biraz hınzırlaştı. "Ama daha iyi, daha hızlı bir kayakçı olduğum için, dağda sürekli onu yenerek ondan intikam alırdım. O bana yetişemezdi. Yokuşun dibinde uyuyormuş gibi yaparak onu beklerdim."

Ona dirsek attım. "*Şimdi* kim kötü?"

"Dinle, Tabitha'nın senin sempatine ihtiyacı yok. O çok güzel büyüdü ve asla ilgiden yoksun kalmadı."

"Çok güzel, değil mi?" İlgimi çekmiş gibi davrandım. "Sana benziyor mu?"

"Hiç de bile." Telefonunu çıkardı ve bir Instagram hesabı açtı. "Gördün mü? Melek gibi sarışın. Kocaman mavi gözler. Artık bir seyahat influencer'ı."

Telefonu ondan aldım ve mesajları inceledim.

"Eee?" Lexi sordu. "Muhteşem, değil mi?"

"Sevimli, sanırım. Ama ben evli bir adamım." Lexi omzuma yumruk attı. "Haha."

Bir gönderiyi açtım ve Tabitha'nın sıcak pembe bir kıyafetle bir dağın tepesinde poz verdiğini gösteren çok sayıda fotoğraf arasında gezindim. "Bu Snowberry'de mi?"

"Bir bakayım." Telefonu geri aldı ve nefesi kesildi. "Hayır! Zirve'de! O küçük pislik The Summit ile işbirliği yapmış!"

"Ciddi misin?" Lexi'nin omzunun üzerinden eğildim ve başlığı okudum. Tabitha, Zirve'deki sonbahar paketleri hakkında bir şeyler paylaşmıştı,

Kuzey Michigan'ın her mevsim önde gelen eğlence tesisi. "Vay canına."

Uçuş görevlisi telefonların uçak moduna alınmasını istedi ve Lexi telefonunu çantasına sokmadan önce açtı. Bir dakika kadar öfkeleni ve sonra,

"Biliyor musun? Onu düşünemiyorum." "Yapma. Bir iş planı ve bir sunum hazırlamaya odaklanalım.

güverte. Potansiyel yatırımcılarla hemen iletişime geçeceğim."

"Tamam." Yine umutlu görünüyordu. "Bir sürü fikrim var." "Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

Gülümseyerek başını omzuma koydu. Uzandı ve elimi tuttu. "Bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Arkadaşlık bileziğini hâlâ taktığını fark ettim.

Uçak havalandığında o yine mışıl mışıl uyuyordu. Bulutların üzerinde seyretmeye başladığımızda ve sinirlerim yatıştığında -ister inanın ister inanmayın, uçmak beni balkonlar ve yüksek dalışlar kadar rahatsız etmiyor-gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Uçağımız saatler sonra yere indiğinde hâlâ el ele tutuşuyorduk.

* * *

Saat farkı sayesinde Lexi'nin dairesine döndüğümüzde saat çoktan geç olmuştı. İçeri girer girmez çalışmaya başlamayı planlamıştık ama o kadar yorgunduk ki pizza sipariş edip *The Bear'ı* izlemenin beynimizin kaldırabileceği tek şey olduğuna karar verdik.

Sadece birkaç bölüm sonra ikimiz de uyuklamaya başlamıştık. "Bu gecelik bu kadar yeter," dedi ve kalan pizzayı kaldırmak için ayağa kalktı.

"Kulağa hoş geliyor." Esnedim. "Burada uyumamı ister misin?"

Kutuyu buzdolabına koyduktan sonra oturma odasına geri döndü. "Burada uyumak ister misin?"

"Hayır. Ama senin alanına saygı duymak istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum ama yatakta da uyuyabilirsin. Yine de seni uyarmalıyım," dedi, "bu gece seks için çok yorgunum."

"Ben de."

Tabii ki bu doğru değildi.

Önce o duş aldı ve ben yanına tırmandığımda çoktan yatağa girmişti, yan yatmıştı ve ben vücudumu arkasına kıvrımdan kendimi alamadım.

Onun. İşte o zaman çıplak olduğunu fark ettim.

Ben de öyleydim.

Ona doğru bastırduğım anda aletim canlandı ve girmek için izin istercesine kıkına vurmaya başladı. Elim kalçasından karnına doğru kaydı ve bir göğsünü kapladı. Küçük ucuyla oynadım ve benim için şekil değiştirdi.

"Seks için çok yorgun olduğumu sanıyordum,"

dedi. "Ben de öyle sanıyordum."

"Ama sen değilsin?"

Tamamen sertleşmiş olan sikimi onun mükemmel yuvarlak kıkına bastırdım. "Tebrikler, hatalı olduğunu kabul edebilen bir adamla evlendin."

Güldü. "Şanslı, şanslı ben."

* * *

Ertesi sabah, Lexi duşa girdiğinde, kendimi yataktan dışarı sürükledim, bir fincan kahve koydum ve mutfak masasında dizüstü bilgisayarımı açtım. Kahvenin demlenmesini beklerken gelen kutuma göz attım ve Los Angeles'ta batı yakasında bir emlak geliştirme ve yönetim şirketinde çalışan bir adamdan bir e-posta aldığımı fark ettim. Harvard'daki yüksek lisansımı bitirdikten sonra bana iş teklif etmişti ama sonunda Boston'daki Hotchkiss'teki işi tercih etmiştim çünkü orada daha hızlı ilerleme imkanı olduğunu düşünmüştüm.

Konu satırında L.A. Fırsatı yazıyordu. .

Hey Devlin,

Hotchkiss'ten ayrıldığınıza dair bir söylenti duydum ve batıya gitmeyi düşünüp düşünmediğinizi merak ettim. Son birkaç yıldır kariyerinizi izledim ve performansınızdan çok etkilendim. Şu anda Santa Monica ofisimizde İK'nın başındayım ve Kıdemli Müşteri Temsilcisi adaylarıyla görüşüyorum. Şirket içinde de çalışabiliriz ama bence sen çok uygun olursun. Doğu yakası kışlarından nefret ettiğinizi söylediğinizi hatırlıyorum, bu yüzden size köşe ofis manzaranızın bir resmini ekliyorum. İlgileniyor musunuz?

Hadi

konusalım.

Rian Richman

Bir an için Hotchkiss'le yollarımı ayırdığım haberinin bu kadar hızlı yayılmasına şaşırdım - sadece üç gün önce ayrılmıştım - ama sonra

Yine Richman beni takip ediyormuş gibi geldi. Ayrıca, bu meslek bazen dedikoduların hızla yayıldığı, söylentilerin geliştiği ve herkesin birbirinin işini bildiği küçük bir dünya gibi gelebilirdi. Bu da demek oluyordu ki, eğer ayrılışımın koşullarını (bir iş arkadaşına yumruk attığım gerçeği de dahil olmak üzere) duymadıysa, yakında duyacaktı.

Ekteki fotoğrafları açtım ve inledim. Çok güzeldi. Palmiye ağaçları. Dağlar. Mavi gökyüzü. Beyaz kumlu plajlarıyla Pasifik Okyanusu. İkonik Santa Monica İskelesi.

Bir fincana kahve doldururken, bunun kesin faydaları olduğunu düşündüm. Kanyonlarda yürüyüş yapabiliirdim. Sörf yapmayı öğrenebilirdim. Yıl boyunca üstü açık araba sürebilirdim. Dash'e daha yakın olurdum. Sürekli takılabilirdik. Belki birlikte bile yaşarız.

Zaten Boston'da sonsuza kadar kalmayı hiç düşünmemiştim. Her zaman Hotchkiss'te yükselebildiğim kadar yükseleceğimi ve sonra daha büyük ve daha iyi bir yere geçeceğimi düşünmüştüm. Şehre gerçek bir bağlılık hissetmiyordum, sadece Camp Lemonade'deki işime bağlıydım. O çocukları geride bırakma düşüncesi göğsümü biraz çökertti ama sadece onlar için bir yerde kalamazdım. Hareket etmeye devam etmeliydim. Bir sonraki şeye ulaşmaya devam etmeliydim.

Eğer hareketsiz kalırsan, paslanırsın.

Orada oturup ilk fincan kahvemi yudumlarken ve Lexi'nin mutfak penceresinden herdem yeşillığe bakarken, buradaki işimi bitirdikten sonra tam da ihtiyacım olan şeyin kapsamlı bir manzara değişikliği olduğuna ikna oldum.

Kupayı bir kenara bırakıp bir cevap yazdım.

Hey Rian,

Sesini duyduğuma sevindim. Söylentiler doğru, artık Hotchkiss için çalışmıyorum. Kötü şartlarda ayrıldığımı duydunuz mu bilmiyorum ama durum kesinlikle bu. Eski Harvey'den herhangi bir olumlu eleştiri almayacağım.

Bununla birlikte, batıdaki pozisyonla kesinlikle ilgileniyorum, ancak şu anda kuzey Michigan'da geçici bir projeye dahil oldum. Bir tatil köyünün yenilenmesi için biraz para ve zaman yatırımı yapıyorum ve en az altı ay boyunca sahada olmam gerekiyor. Ama bir görüşme için kesinlikle kaçabilirim. Tarihleri konuşalım.

Devlin Buckley

Gönder tuşuna bastıktan birkaç dakika sonra Lexi aceleyle mutfığa girdi. İş kıyafetlerini saçları Sara'nınki gibi iki örgü halinde, bir seyahat kupası kaptı

Dolaptan kahve aldı ve kendine kahve doldurdu. "Geç kaldım," dedi. "Geç kalmaktan nefret ederim."

Ayağa kalktım. "Senin için ne yapabilirim? Seni işe bırakmamın bir faydası olur mu?"

"Teşekkürler, ama hayır. Acele edeceğim." Döndü ve bana doğru yöneldi, bir omzunda çantası, bir elinde seyahat kupası, diğerinde arabasının anahtarları vardı. Sonra durdu. "Kusura bakmayın. Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum."

"Ne yapmak?"

"Bilirsin işte. Merhaba ve hoşça kal öpücüğü. Gerçek bir çift gibi."

Güldüm ve onu belinden kavrayıp kendime doğru çektim. Parlak, taze ve güzel görünüyordu ve nefis kokuyordu. "Diyelim ki yaptık."

Gülümseyerek parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarımdan öptü. "Öğleden sonra görüşürüz."

* * *

Birkaç saat sonra Rian Richman bana geri döndü ve eski patronumla aramda bir husumet olabileceğini duyduğunu, ancak Harvey Hotchkiss'in birinci sınıf bir salak olduğunu düşündüğünü ve en başta onun fikrini sormayacağını söyledi. Başlangıç tarihinin bir sorun olabileceğini ama yine de bana bazı potansiyel mülakat tarihleri göndereceğini söyledi. Cevap verdim ve teşekkür ettim.

Aklımın bir köşesinde, Lexi'ye ülkenin öbür ucundaki iş görüşmesinden bahsettiğimde ne diyeceğini merak ediyordum. Endişelenecek miydi? Onu terk ettiğimi düşünür müydü? Kafamın içinde, "*Hep terk edenleri seçiyor gibiyim*" dediğini duydum.

Ama aynı şey değildi, değil mi? Beni gerçekten seçmemişti. Ve kesinlikle beni sevmiyordu.

Yine de bundan hemen bahsetmemeye karar verdim.

ON BİR

lexi

Bu sabah işe gitmeden önce yüzüğümü çıkarmıştım ama gün boyu kendimi yüzüğün olması gereken parmağa bakarken yakaladım. Onu özlemem garip miydi? Devlin'le olan tüm bu ilişkinin göstermelik olduğunu biliyordum ama en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum.

Hatta Tabitha saat üçte içeri girdiğinde bana şöyle bir baktı ve "İzin günlerinde spa'ya falan mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Sadece farklı görünüyorsun. Parlıyorsun."

Omuz silktim. "Sonbaharın keskin havasından olmalı. Bugün çok güzel, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Her neyse. Sadece buradan gidebilmek için paramı bekliyorum. Satışla ilgili neler olduğunu biliyor musun?"

"Satış olmayabilir."

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun? Büyükanнем gerektiğini söylüyor. Ve benimle bu konuda konuşmak isteyen bir adamdan telefon aldım."

Omurgama bir ürperti yayıldı. "Hangi adam?"

"Bilmiyorum. Dün bana bir mesaj bırakmış." "Adı neydi?"

"Bilmiyorum," dedi umursamaz bir tavırla. "Rob? Bob mu? Snowberry'yi satın isteyen bir şirketi temsil ettiğini ve konuşmak istediğini söyledi. Belli ki Gran telefonlarına cevap vermiyor."

"Numaranı nasıl aldı?"

"Sanırım bunu ona babam verdi." Manikürünü inceledi. "Tam bir bok kafalı olmaya ara vermiş ve bir kızı olduğunu hatırlamış olmalı. Komik, çünkü geçen ay doğum günümü tamamen unutmuştu."

"Adamın şirketinin adı neydi?"

"Elmaslarla ilgili bir şey mi?" Omuz silkti. "Henüz onu geri aramadım."

"Yapma," dedim sertçe. "Ciddiyim, Tabitha. Onu geri arama. O şirkete satış yapmayacağız."

"Ben sizden emir almıyorum," dedi kızgın bir şekilde. "Peki bize en iyi teklifi verirlerse neden o şirkete satmayalım?"

"Çünkü buranın yıkılmasını engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Paramı aldığım sürece buraya ne yapacakları umurumda değil," dedi etrafına hoşnutsuzlukla bakarak. "Arazinin bir değeri olduğu için şanslıyız."

Masanın altından çantamı alıp omzuma attım. "Gitmem gerekiyor."

* * *

On dakika sonra daireme daldım ve kapıyı arkamdan kapattım. Devlin kanepede oturuyordu, dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde açtı, yanında bir not defteri ve kalem vardı.

"Şirketinde sana kazık atan adamın adı neydi?" Ona sordum. "Şu anda Black Diamond hesabında olan kişi."

"Bob Oliver," dedi gözlüğünü çıkarıp burun kemiğini sıkarak. "Neden?"

"Çünkü yüzde doksan dokuz eminim ki Roddy Amcam ve kuzenim Tabitha'ya yaranmaya ve Black Diamond'a satış konusunda Gran'i zorlamalarını sağlamaya çalışıyor."

Suratsızca başını salladı. "Ona benziyor." "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Yaptığımız şey." Gözlüklerini tekrar taktı. "Bugün bazı telefon görüşmeleri yaptım ve rakamları hesaplamaya devam ediyorum ama bir teklif oluşturmak biraz zaman alacak. Müteahhitlerden ve hava asansörü üreticilerinden tahminlere ihtiyacımız var. Yeni bir şefe danışmamız gerekiyor. Ama bu arada büyükannenizin bizi satmayacağından emin olmamız gerekecek."

"Bana ay sonuna kadar süre verdi," dedim, odayı geçip kanepede onun yanına otururken. "Sözünden döneceğini sanmıyorum."

"Bob Oliver'ı tanımıyorsun. Adam adi herifin teki ama iyi bir konuşmacı. Yaşlı bir kadını göz açıp kapayıncaya kadar kandırabilir. Ve inan bana, beni bir kademe aşağı çekmek için her şeyi yapar. Bu onun için sadece iş değil."

Alt dudağımı çiğnedim. "Büyükanneme şimdi söylemeli miyiz?" "Sanırım söylemek zorundayız. Yarın."

Karnım guruldadı ve bir elimi karnımın koydum. "Tamam. Yarın." "O kadar korkmuş görünme. O da bizim istediğimizi istiyor."

"Doğru." Derin, yavaş bir nefes aldım. "Ama Tabitha ve babası bizimle savaşacak."

"Kazanabiliriz." Uzandı ve elini dizime koydu. "Güven Ben."

"Tamam." Nefes aldım ve tekrar verdim, dokunuşu güven vericiydi.

"Güveniyorum sen."

* * *

Devlin ve ben öğleden sonra ve akşamın geri kalanını mutfak masamda oturup yenileme fikirleri üzerinde çalışarak geçirdik. Veri toplamanın yanı sıra, yeni ve geliştirilmiş tesis için vizyonunu gösteren bir harita da çizmişti.

"Daha iyi kar yapma teknolojisine ve bir adet yüksek hızlı teleferiğe yatırım yapmanın yanı sıra en büyük projeler ana loca olacak." Harita üzerinde burayı işaret etti. "Zemin kat perakende satış alanı içerecek şekilde tamamen yenilenecek ve alt kat bir spa ve ısıtılmal tuzlu su mağarasına ev sahipliği yapacak."

"Isıtılmal tuzlu su mağarası!" Ona bön bön baktım. "Bu da ne böyle?"

"Tuzlu suyun iyileştirici özellikleri vardır ve ağrıyan kaslar için harikadır," dedi.

dedi. "Hepsinden iyisi, buralarda spa'sı olan başka bir tesis yok. Bu bir cazibe merkezi olacak. Ayrıca konuk odası sayısını doksan dörtten elli altıya indireceğiz," diye devam etti.

"Neden?"

"Çünkü talep edeceğimiz fiyat için odaları daha büyük yapmak istiyoruz. Snowberry butik, lüks bir deneyim olacak. Romantik bir kaçamak arayan çiftleri, kayak ve spa hafta sonları planlayan kadınları ve kayak ve spa hafta sonları planlayan kızları *arayan* erkekleri çekmek istiyoruz."

"Peki ya aileler?" diye sordum. "Buraya küçük bir zip-line macerası sığdırabileceğimizi düşünüyordum."

Devlin başını salladı. "Küçük bir zip-line macerası The Summit'in çocuklara yönelik faaliyetleriyle rekabet edemez. Farklı bir pazarı hedeflemeliyiz."

Dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin arasına aldım ve onun çizimine baktım. "Dağın tepesindeki ne?"

"Bu bir bar."

"Dur tahmin edeyim. Camdan duvarları var."

"Büyük pencereleri olmalı," diye izin verdi Devlin. "Dağın tepesinde olmanın amacı da bu zaten, manzara."

"Biliyorum, ama ..." Aileme bağlı hissetmek için her zaman gittiğim dağın tepesindeki noktaya baktım. Kalbim acıyordu.

"Değişiklik yapmaya istekli olmalısın Lexi." Devlin'in sesi sertti. "Geçmişe takılıp kalamazsın."

"Anlıyorum. Ben sadece ..." Boğazım çok sıkıştı. Yutkunmaya çalıştım ve zorlandım.

"Sen sadece ne? Buranın ayakta kalmasını istemiyor musun? Para kazanmak istemiyor musun? Ne yapmak istemiyorsun?"

"Anılarımın ayaklar altına alındığını görmek istemiyorum, tamam mı?" Duygularımı kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. "Bak, annemle babamın külleri oraya serpildi. Orada oturup cin tonik yudumlayan insanları düşündüğümde ruhum biraz ölüyor."

"Bunun için üzgünüm ama eğer bırakmazsan *burası* mezarlığa dönecek. Ve bunu önlemek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli değilsen, ben yokum. O yüzden bana şimdi söylemelisin."

Masadan kalkarak sandalyemden fırladım ve ön kapıya yöneldim, kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Verandaya çıkıp ellerimi ahşap korkuluklara koydum ve ciğerlerimi yaz sonu havasıyla doldurdum. Esintide bir sonbahar esintisi vardı, serin ve topraksı bir şey. Mevsim değişikliği. Güneş ağaçların ötesinde batıyordu ve ben gözlerimi kapatıp yüzümdeki sıcaklığı hissettim.

Kapı açıldı ve arkamdan kapandı. Yumuşakça, benim yaptığım gibi değil. Bir an sonra Devlin'in arkamda olduğunu hissettim. Ellerini omuzlarıma koydu ve başını benimkinin üzerine eğdi.

"Özür dilerim Lexi," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Gözyaşlarına boğulmamak için kendime güvenemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Böyle şeyler söylemem çok düşüncesizceydi. Sadece endişeliyim. Tüm bunların bir hiç uğruna olmasını istemiyorum."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha.

"Hey. Buraya gel." Beni kollarına aldı ve etrafıma sardı.

Yüzümü göğsüne gömdüm, teslim oldum ve ağladım, onun kucaklamasıyla rahatlardım. Hiçbir şey söylemedi, sadece saçlarımı ve sırtımı okşadı ve ağlamama izin verdi.

"gerektiğini biliyorum," dedim hıçkırıklar arasında. "Sadece çok zor." "Tabii ki zor."

"Burası onlar için her şey demektir. Gitmelerine izin vererek onları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

"Değilsin Lexi. Aslında, eminim burayı kurtarmak için verdiğin mücadeleden gurur duyuyorlardır. Hayallerini canlı tutmak için savaşıyorsun. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın."

"Düşmanım ile bile evlenirim," dedim burnumu çekerek.

Bir kıkırdama göğsünü gümbürdetti. "Hâlâ arkadaş değil miyiz? Sana bir bilezik ve her şeyi verdim."

"Sanırım paranın bir zaman makinesi gibi işlev göreceği gibi bir yanılsamaya kapıldım," diye itiraf ettim. "Burada zaten var olanı cilalayarak insanları geri getirebilirdik. Havayı gerçekten değiştirmeden orada burada iyileştirmeler yapabiliriz."

"Bence," dedi parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırarak, "burada harika bir şey inşa etme potansiyeliniz var. Eşsiz bir şey. Her türden ses getirecek bir şey."

"Ve sen de bana yardım edeceksin?"

"Sana yardım edeceğim." Tereddüt etti. "Kenara ayırdığım biraz param var. Bir ton değil ama makul bir miktar. Eğer senin için de uygunsa, buraya yatırmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Belli bir süre sonra tesisin bana geri ödeme yapabileceği bir anlaşma yapabiliriz. Kârlı olduğunda."

"Elbette! Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum." Gülümseyerek kollarımı beline doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Tekrar arkama yaslandım. "Sizce yeni kulübede bir kayak kıyafetleri butiği için yer var mı? Ya da yerel zanaatkarların ürünlerini satabileceği bir mağaza? Yiyeceklerden mücevherlere, el yapımı sabunlardan cilt bakımına kadar her şey olabilir."

"Kesinlikle. Bunlar harika fikirler. Gördün mü?" Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yanaklarımda kalan gözyaşlarını başparmaklarıyla sildi. "Önemli olan ileriye doğru hareket etmek. Enerjinizi geçmişe değil geleceğe odaklamak."

Derin bir nefes aldım. "Denerim. Gerçekten tuzlu su mağarası parası bulabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bugün bir girişim sermayesi bulabileceklerini düşünen biriyle konuştum. Önümüzdeki hafta daha fazla bilgi sahibi olacağım."

"Kim o?" İçeri girerken sordum.

"Boston'da iyi bağlantıları olan bir bankacı."

"Sana bir iyilik borcu falan mı var?"

"O." Bana kapıyı tutarken gülümsedi. "Adı Jennifer Bates. Sara'nın annesi."

"Aman Tanrım!" Bu haberin sevinciyle mutfığa gittim ve akşam yemeği için ne istediğini sordum.

"Benim için fark etmez," dedi. "Gidip bir şeyler almamı ister misin?"

"Yemek yapmak benim için sorun değil," dedim ona, içinde ne var diye bakmak için buzdolabını açarken.

"Yemek mi yapıyorsun?" Devlin'in sesi etkilenmiş gibiydi.

"İstiyorum." Buzdolabını kapattım ve dondurucuyu açtım. "İtalyan sosisli balkabağı gnocchi'ye ne dersin?"

Mutfağın eşiğinde durdu ve çerçeveye yaslandı. "Karıcığım."

Ne zaman *karısından* bu şekilde bahsetse, sanki bana tecavüz etmekten kendini alıkoyuyormuş ve her an patlayabilirmiş gibi, bu beni güldürüyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Neden bu kadar iyi hissettirdi?

* * *

Devlin akşam yemeğinden önce biraz egzersiz söyledi, bu yüzden o arazide koşarken ben de markete gittim. Yolda Winnie'yi aradım.

"Alo?"

"Hey. Meşgul müsün?"

"Akşam yemeğini . Ama bir dakikam var. Ne ?" "Tamam, sana bir şey söylemem gerek ama beni yargılayamazsın."

"Asla yapmam," dedi.

"Ve bunu bir sır olarak saklamalısın."

İnledi. "Sırlar konusunda gerçekten kötüyüm ama tamam.

Konuş benimle." Nefes aldım. "Evlendim."

"Sen ne?" diye ciyakladı. Ve sonra, "Bir saniye. Dex! Burayı sen devralabilir misin? Bu telefona bakmam gerek!" Dex bağırarak cevap verdi ve birtakım seslerin ardından Dex geri döndü. "Tamam, bana her şeyi anlat. Ölüyorum. Gerçekten evlendiniz mi?"

"Evet."

"Kime?"

Sırıttım. "Ejderha." Güm!

"Win? İyi misin?"

"Evet. Kapıya çarptım. Dur bir dakika. Seni dolandıran adamla mı evlendin?"

"Görünüşe göre, bu bir aldatmaca değilmiş." Ona Devlin'in üç gece önce kapımda belirmediğini, bana söylediklerini ve planının neleri içerdiğini anlattım.

"Aman Tanrım. Yani yaptınız mı? Vegas'a kaçıp evlendiniz mi?"

"Kesinlikle öyle." Arabayı dükkânın park yerine çektim. "Orada düğüm atmanın ne kadar kolay olduğuna inanamazsın. Dün eve geldik."

"Yani geceyi orada mı geçirdin?"

"Evet."

"Birlikte mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Evet."

Çığlık attı. "Bu muz, Lexi!"

"Biliyorum." Motoru kapattım. "Ama büyükannemin aptal vasiyeti yüzünden böyle olmak zorunda."

"Ona söyledin mi?"

"Hayır. O yarın." Arabadan indim ve dükkâna doğru yürümeye başladım.

"Ve sonra ailesine söylemeliyiz."

"Ama onlara gerçekmiş gibi anlatıyorsun, değil mi?" "Gerçek. En azından evlilik."

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Gerçekten aşıkmiş gibi mi davranıyorsun?"

"Evet. Yapmak zorundayız." Biraz yüzümü buruşturarak mağaza girişindeki bir arabayı kaptım. "Değer verdiğimiz herkese yalan söylemek zorunda kalmayı sevmiyoruz ama Devlin sonuçların araçları haklı çıkardığını düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Evimi kurtarmak için her şeyi yapacağımı söyleyip duruyorum," dedim sepetime biraz taze adaçayı ve kekik koyarken.

"Ama ya büyükannen sana inanmazsa? Ya yine de satarsa? Ya da Snowberry'nin kontrolünü ele geçirirsen ne olacak? *Sonsuza kadar* bu adamla evli mi kalacaksın? İki hafta önce ona tahammül edemiyordun!"

"Artık daha iyi anlaşıyoruz," diye onu temin ettim. "Ama hayır. Evliliğin bir son kullanma tarihi var."

"Ne oldu?"

"Finansmanın ne zaman geleceğine bağlı ama muhtemelen önümüzdeki bahar. Yaz aylarında."

"Yani bir yıllık hayal mi?"

"En fazla." Kabakların önünde durdum ve sesimi alalttım. "Aslında *hepsi* hayal ürünü değil."

"Değil mi? Gerçek olan ne?"

"Orgazmlar," diye fısıldadım, biraz gülerek. "Orgazmlar kesinlikle gerçek."

Winnie güldü. "Kız kardeşim Felicity sahte nişan yaptığında deli olduğunu düşünmüştüm ama bu bir sonraki seviye."

"Felicity sahte bir nişan mı yaptı? Bunu hiç bilmiyordum!

Kiminle?" "Hutton'la."

"Bekle, bu kocasının adı değil mi?"

"Evet." Bir kıkırdama daha. "Görünüşe göre onlar için de her şey hayal değilmiş."

* * *

Ertesi gece Devlin ve ben Gran ile Snowberry'nin restoranında akşam yemeği için buluştuk. Ona bir isim vermemiş olmama rağmen, benimle ve potansiyel bir yatırımcıyla buluşmasını istemiştım. Yemekten sonra Devlin ve ben, kardeşinin bar açılışında ailesine sürpriz yapmak için Cherry Tree Limanı'na gidecektik. Planımız beni gece onlarla tanıştırmak ama dikkatleri üzerimize çekmemek için evliliğimizi duyurmak için Cumartesi gününü beklemektir.

Restorana biraz erken gittik ve Gran'in gelmesini beklerken içki sipariş ettik ve ilk zaferimize kadeh kaldırdık -Sara'nın annesi bugün Devlin'i aramış ve Ekim sonunda bizimle buluşmak isteyen yatırımcılar olduğunu söylemişti.

"Bu arada," dedi Devlin, "müteahhitleri sıraya sokabilir ve para geldiğinde her şeyi hazır hale getirebiliriz."

"Çok gerginim," dedim. "Ya büyükannem hayır derse? Ya bütün bunlar bir hiç içinse?"

"Onu ikna edeceğiz," dedi Devlin kolayca. "Bunun hayal ettiğiniz kadar zor sanmıyorum."

"Doğru." Nefes aldım. "Bir kocam olması gerektiğini söyledi ve benim bir kocam var."

"Sıradan bir koca değil, Harvard'da yüksek lisans yapmış, emlak geliştirme konusunda deneyimli ve iyi bağlantıları olan bir koca." Viskisini yudumlarken gözleri bardağının kenarında dans ediyordu. "Turnayı gözünden vurdunuz, Bayan Buckley."

Gülerek elime, parmağımdaki altın kordona baktım. "Umalım da öyle olsun."

"Bu arada çok güzel görünüyorsun. Bu rengi çok sevdim."

Üzerimdeki zümrüt yeşili bluzaya baktım. "Teşekkür ederim. Bu benim en sevdiğim renk."

"Renklerden bahsetmişken, bana bu yemek odası için ne düşündüğünüzü söyleyin. Kesinlikle bir güncellemeye ihtiyacı var."

"Belki biraz daha hafif, biraz daha modern olmayı düşünüyordum. Belki İsviçre yerine İskandinav tasarımı? Şık ama rahat olsun istiyorum."

Büyükannem masaya yaklaştığında biz hala restoranın düzeninde ve dekorunda yapılacak değişiklikleri tartışıyorduk. Bizi görünce durdu, parmaklarını kalbinin üzerinde çelikleştirdi. "Bu da ne?"

Devlin ayağa kalktı ve ona bir sandalye çekti. "Bayan McIntyre."

"Bay Buckley." Önce bana, sonra ona baktı. "Sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi.

"Ama hoşnutsuz değilim," diye hızla devam etti, yerine otururken. "İkinizin aranızdaki sorunları umuyordum." Bana gülümsedi. "Çok hoş görünüyorsun, Alexandra. Çok hoş."

"Teşekkürler, büyükanne."

Devlin tekrar oturdu ve birbirimize baktık. Sandalyesini biraz daha yaklaştırdı ve sol kolunu omuzlarıma doladı; hepsi de konuştuğumuz koreografinin bir parçasıydı.

"Bazı haberlerimiz var," diye başladım, yazdığımız senaryodaki ilk cümlem buydu ama Büyükanne'nin gözlerinin kadehimdeki şampanyadan Devlin'in parmağındaki yüzüğe ve vücutlarımızın yakınlığına kayışını izlerken, daha sonra ne söylemem gerektiğini unuttum.

"Haberler mi?" Büyükanne giderek daha da heyecanlanıyordu. "Ne haberi?"

"Biz evlendik!" Kitabın dışına çıkarak ağzımdan kaçırdım. Elimi masanın altından çıkardım ve yüzüğümü görebilmesi için kolumu dışarı uzattım. "Devlin ve ben evlendik."

"Aman Tanrım!" Büyükanne iki eliyle kızarmış yanaklarına dokundu. "Bu doğru mu?"

Yanımdaki Devlin boğazını temizledi. "Bu doğru."

Şaşkına dönen büyükanne başını salladı. "Ama nasıl? Ne zaman?"

"O gün öğle yemeğinde bana onun numarasını verdikten sonra," dedi Devlin, senaryoya sadık kalarak, "Boston'a dönmeden önce ona ulaştım ve konuştuk. Sonra konuşmaya devam ettik. Her gece."

"Sen mi yaptın?" Büyükannem bana baktı. "Hiçbir şey söylemedin, seni sinsi kız!"

Çapkınca güldüm ve Devlin'in omzumdaki elini okşadım. "Aramızda kalması konusunda anlaşmıştık. Hiçbir şeye uğursuzluk getirmek istemedik."

"Peki sonra ne oldu?" Büyükanne koltuğunun kenarındaydı.

"Birbirimizi tanımak için daha fazla zaman harcadıkça, orada bir şeyler olduğunu daha fazla fark ettik," dedim. "Devlin buraya geri döndü ve birbirimizi gördüğümüz anda anladık."

Devlin bana şaşırtıcı derecede iyi bir yapmacık hayranlıkla bakarak, "Olmamız gerekiyordu," dedi. "*Bunun* olması gerekiyordu. Üç gün önce kaçarak evlendik."

Büyükannem bir an için hiçbir şey söylemedi. Yüzünde tam bir şok ifadesiyle ikimize baktı. Aslında onu kandıramadığımızdan endişelenmeye başlamıştım ki birden elleri yanaklarından çekildi ve gülümsedi. Yüz ifadesi kendinden memnun bir ifadeye dönüştü.

"," dedi. "Ha?"

Gözlerimi kırptım.

"Biliyordum!" diye bağırdı ellerini birbirine kenetleyerek. "Aranızdaki kimyayı anında görebiliyordum."

"Yapabilir misin?" Şaşkına dönmüştüm.

"Tabii ki yapabilirsin." Devlin masanın altından diziyle bacağımı dürttü.

"İyi bir kimya size oyun oynayabilir," diyor Gran. "Bir insandan hiç hoşlanmadığınızı düşünmenize neden olabilir çünkü o kişi tam da derinizin altına girer. Ama bu sadece bir savunma mekanizmasıdır elbette. Gerçekte hissettiğiniz şey o yoğun cinsel bağdır."

"Büyükanne!"

"Hadi ama Lexi. Ben seksen beş yaşındayım. Daha önce de bu yollardan geçtim. Bu yüzden sana onun numarasını verdim," dedi büyükanne beğenmiş bir gülümsemeyle Devlin'e. "Bundan bir şey çıkabileceğini umuyordum. Ama hiç hayal etmemiştim..." Gözleri buğulandı ve çantasından beyaz, dantel süslemeli bir mendil çıkardı. "Oh. Bu çok harika. Çok mutluyum."

"Teşekkür ederim, büyükanne."

"Elbette, keşke ben de orada olup görebilseydim. Hep benim duvağımı takmanı ummuştum," dedi gözlerini silerken. "Küçük bir kızken onu nasıl denediğini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim, suçluluk duygusu içime . "Keşke sen de orada olabilseydin. Ve keşke senin duvağını takabilseydim." "*Bir dahaki sefere*" demeden hemen önce kendimi tuttum.

"Oh iyi. O kadar da önemli değil." Büyükanne içini çekti ve mendilini tekrar sakladı. "Önemli olan ikinizin birbirinizi bulmuş olmanız."

"Ve birlikte çalışmak istiyoruz," dedim, "Snowberry'yi kurtarmak için. Onu restore etmek için."

Büyükanne onun göğsüne dokundu. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet." Devlin kolunu omuzlarımdan çekti ve öne doğru eğildi. "Şu anda yatırımcı bulma aşamasındayım. Bir sezon için kapatmamız gerekecek ama yeniden açtığımızda burası ziyaret edilecek bir yer olacak."

"Gerçekten mi?" Büyükanne yüzündeki şaşkınlıkla bir ileri bir geri baktı.

"Gerçekten mi?" Gülümsedim ve ne yaptığımın farkında bile olmadan elimi masanın altındaki Devlin'in kalçasına koydum. "Tek ihtiyacımız olan senin onaylaman."

"Tabii ki benim onayımı aldınız."

Devlin, "Finansmanı alabilmemiz için Lexi'ye vekâlet vermeniz de gerekiyor," dedi. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bir sonraki adım, mülkün mülkiyetini ona devredecek bir tapu olacak."

"İkinizi de kastediyorsun." Büyükanne gülümsedi. "Elbette. İkimiz için de."

"Hemen avukatımla konuşacağım," dedi büyükanne. Gözleri yeniden parlamaya başladı. "Büyükbaban çok mutlu olurdu Lexi. Ailen de öyle."

Devlin elimi tuttu.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Doğuya, bizi Cherry Tree Limanı'na götürecek otoyola doğru ilerlerken, "Bunun ne kadar kolay olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedim. "Büyükannem hiç sorgulamadı bile!"

"Gerçekten yapacağını düşündün mü?"

"Emin değildim. Yalnız kalmamı istemediğini biliyorum ama hikâyemizi yutmak için inançsızlığı ciddi şekilde askıya almak gerekiyor." Arabamın direksiyonunda ona baktım. "Peki ya ailen? Yutacaklar mı?"

"Sanırım öyle. Benim annemle babam da çok çabuk evlendi." "*Bu kadar* çabuk mu?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti. "Hikayeye göre ilk buluşmalarında ona evleneceğini söylemiş. Altı ay sonra da evlenmiş."

Nefesim kesildi. "Oh, bu çok romantik. Bayıldım."

"Kardeşim Austin de bu yaz çocuklarının dadısına aşık oldu. Etrafta değildim elbette ama Xander bana her şeyin çok hızlı geliştiğini söyledi."

"Ama nişanlı falan değiller."

"Hayır. Ama onları birlikte gördüm ve yakında gerçekleşmesi beni hiç şaşırtmaz. Eminim bu gece orada olacaklar."

Ailesi hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. "Kardeşlerinden hiçbiri evli değil, değil mi?"

"Doğru. Austin dadı Veronica ile çıkıyor. Seninle barda tanıştığımız gece Xander'ın yanında bir kız vardı ve ondan hoşlandığı belliydi, ama onun koruması olarak işe alınmıştı, bu yüzden biraz garip hissetti."

"Ne?" Yolcu koltuğunda onunla yüzleşmek için döndüm. "Onun koruma olduğunu bilmiyordum! Bar açtığını sanıyordum."

"Öyle. Donanmada SEAL'dı, sonra birkaç yıl özel güvenlik yaptı ve bu yaz bir bar açmak için evine geri döndü. Ama eski bir donanma arkadaşı bir iyilik istedi ve Xander'dan kız kardeşi burada tatildayken onun için yirmi dört saat güvenlik sağlamasını istedi."

"Neden böyle bir güvenliğe ihtiyacı olsun ki?" "Pixie Hart'ı hiç duydun mu?"

"Evet."

"Bu o. Ama ben onunla Kelly olarak tanışmıştım."

"Ciddi misin? Vay be!" Güldüm. "Yani Pixie Hart o gece The Broken Spoke'ta mıydı? Kılık değiştirerek mi?"

"Evet. Ama geçen hafta onu Nashville'e geri götürdü, bu yüzden aralarında neler olduğundan emin değilim."

"Bekle bir dakika." Parmaklarımı birkaç kez şıklattım. "Bugün internette Pixie Hart hakkında bir şey gördüm. Görünüşe göre dün gece büyük bir country müzik ödül töreninde saldırıya uğramış."

Devlin kaşlarını çatı. "O iyi mi?"

"Evet. İyiydi, sadece "

"Xander orada olmamalıydı," dedi Devlin. "Bunun olmasına *asla* izin vermezdi. Bahse girerim çoktan buraya dönmüş, bu gece için hazırlanıyordu."

"Demek Austin ve Xander bunlar," dedim parmaklarımla sayarak. "Sen ortadasın, değil mi? Peki ya iki küçük kardeşin?"

"Benden sonra Dash var. Hollywood'da olan o. O bir aktör."

"Filmlerdeki gibi mi?"

"Televizyon. Filmlerde oynamak *istiyor* ama *Malibu Splash* adlı bir gençlik plaj programında rol aldı ve büyük, uzun bir sözleşme imzaladı. Bu yüzden beş yıldır bir genci oynamak zorunda kaldı ve şimdi de kendisine rol verildiğini ve başka rol alamadığını iddia ediyor." Devlin kıs kıs güldü. "Hayranlarının hepsi ergen kızlar ve anneleri. Bu çok komik."

"O diziyi izlemiştim," dedim. "Çok şirin. Şimdi sen , sana benzeyen bir adam hatırladım. Mavi gözleri var. Cankurtaranı oynuyordu, değil mi?"

"Evet. Adı Bulge," dedi Devlin, kırıılarak. "Aww, nazik ol. Hayallerinin peşinden koşuyor."

"Dinle, Dash'in Los Angeles'ta bir evi, bolca parası var -biz ona ailemizde 'Bulge Bucks' deriz- yüzü Hollywood'un her yerindeki reklam panolarında ve kızlar

her yerinde." Devlin başını salladı. "Kardeşlerinden biraz bok alabilir. Bunu sağlamak da bizim görevimiz."

İçimi çektim. "Çok şanslısın. Ben , birkaç erkek ya da kız kardeşim olması için sağ kolumu verirdim. Tek sahip olduğum kötü Tabitha'ydı."

"Ona hiç The Summit için yaptığı paylaşımı sordun mu?"

"Hayır. Onunla yüzleşmeyi planlıyordum ama Bob Oliver'dan gelen telefondan bahsetti ve paniğe kapıldım. Her şeyi unuttum." Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordum. "Bana kız kardeşinden bahset. Adı Mabel, değil mi?"

Başını salladı. "Mabel iyi bir çocuk. Çok zeki ve komik. Arkeolog olmak için yüksek lisans yapıyor. Çok çalışıyor, her zaman da öyle oldu."

"Bu gece orada olacak mı?" Umutla sordum.

"Hiç sanmıyorum. İşçi Bayramı hafta sonu daha yeni eve gelmişti - o gece de Broken Spoke'daydı."

"Demek Mabel *dört* ağabeyi ile birlikte büyüdü," dedim. Ona karşı deli gibi korumacı mıydınız?"

"Kesinlikle."

"Eve erkek getirdiğinde ne yaptın?"

Bir an düşündü. "Biliyor musun, evimize tek bir erkek bile getirdiğini hatırlamıyorum."

"Neden acaba?" diye mırıldandım.

"Çoğunlukla o ve Ari-en iyi arkadaşı- birlikte takılır ve onları bir yerlere götürmemiz için bize yalvarırlardı. Aslında iki küçük kız kardeşim vardı."

"Peki ya baban, o hiç yeniden evlenmedi mi?"

"Hayır." Devlin bir an daha düşündü. "Mabel bir keresinde ona neden randevulara gitmediğini sormuş, o da 'Bu sadece bir kez olur,' demişti."

Bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Bu üzücü ama aynı zamanda romantik sanırım. Hayatınızın tek bir büyük aşkı olduğu düşüncesi."

Devlin umursamaz bir ses çıkardı.

"Ne yani, ruh eşlerine inanmıyor musun?"

"Hayır. Bu kendinizi hayal kırıklığına uğratmak olur. Her şeyden önce, eğer bu doğruysa ve sadece sizin için yaratılmış mükemmel bir insan varsa, onu bulma ihtimaliniz nedir? Dünyada milyarlarca insan var."

"Sanırım kadere güveniyorsun."

"Kader her zaman nazik değildir. Yani, iyi insanların başına kötü şeyler gelir."

"Elbette, ama bu birbirimizi *sevmememiz* gerektiği anlamına gelmez. İnsanların bağlantıya ihtiyacı vardır."

"Yalnız olmanın ideal olduğunu söylemiyorum. Ama biriyle bağ kurmanın pek çok yolu var. Aşk her zaman işe yaramaz." Durakladı. "İnsanlar aldatır ya da birbirlerinden uzaklaşırlar ya da biri diğerini kaybedebilir. O zaman ne olur?"

"Bilmiyorum. Hayatına devam mı ediyorsun?"

"Ama yapamazsın," dedi. "Sadece bir kez olduğuna inanırsan olmaz."

"Tamam, ama tüm insanlar aşktan ya da kayıptan düşmez."

Bazen aşk sonsuza dek sürer."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Bence bir ilişki üzerinde çok fazla baskı var. Sonsuza kadar sürmesini beklemek."

Sonsuzluğu savunmak istedim ama buna karşı çıkmaya karar verdim. Devlin ruh eşlerine inanmıyorsa ne olacaktı? Bu benim sorunum değildi ve bana zarar vermezdi. Aramızdaki şey gerçek değildi, hissettiğimiz şey aşk değildi ve beklediğimiz şey altı aylık bir birliktelik ve dostça bir vedaydı. Bu sonsuzluktan çok uzaktı.

Ama memleketine yaklaştıkça, onun romantik geçmişini daha çok merak ettim. Burada kalbini kıran bir kız var mıydı? McKenna ile ne olmuştu? Başka kırık ya da zehirli ilişkileri olmuş muydu? Ona McKenna'yı sevip sevmediğini sorduğumda söylediği şeyi hatırladım.

Birini önemsemeye istekli olduğum ve bunu yapabildiğim ölçüde onu önemsedim. Belki aştı, belki de değildi.

Bunları kalbinde bir travma olmadan söylemedin, değil ? Kocam hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Ama kendimi daha fazlasını bilmek, onu daha iyi anlamak isterken buldum. Ona daha yakın olmak için.

ON İKİ

devlin

Buckley's Pub'ın otoparkı, caddenin her iki tarafı gibi doluydu. Yaklaşık iki blok aşağıya park edip bara geri yürüdük.

Kapıda bir an durduk ve sanki savaşa hazırlanıyormuşuz gibi aklımızı başımıza topladık.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

"Sanırım öyle. Konuşmanın çoğunu sen yapacaksın, değil mi?"

"Doğru."

"Ben de seninle aynı fikirde olacağım ve gerektiğinde bir şeyler ekleyeceğim, öyle mi?" "Evet."

"Ve yarına kadar evli olduğumuzu söylemeyecek miyiz?" "Aynen öyle."

Yüzüklerimizi çoktan çıkarmıştık. Benimki cüzdanımdaydı.

Onunki çantasındaydı. "Hadi gidelim."

Ona kapıyı açtım ve içeri girdik. Mekan harika görünüyordu - hayal ettiğimden bile daha iyi. Öncelikle bir spor barı olarak tasarlanmıştı ve duvarlara ve barın arkasına asılmış büyük ekranlarda oyunlar vardı, ama aynı zamanda sadece takılmak ve arkadaşlarla bir bira ya da kokteyl içmek için harika bir yer gibi görünüyordu. Dekor erkeksiye - çimento zeminler, çıplak tuğla duvarlar, siyah deri koltuklar- ama sıcak ve davetkârdı.

Xander'ın boyunu ve geniş omuzlarını hemen fark ettim. Barın yanında durmuş tanımadığım bir grup insanla konuşuyordu. Gözlerim odayı taradı ve Austin ile Veronica'yı yan taraftaki bir masada otururken buldum ve Kelly'nin de onlarla birlikte oturduğunu görünce şaşırdım. Meşhur kızıl saçlarını örten bir şapkası vardı ama onu tanıdım. Babam yakınlardaki bir masada Faye teyzemle sohbet ediyordu ve Mabel'in en iyi arkadaşı Ari barın arkasında çalışıyordu. Odanın her yerinde insanlar gülümsüyor, gülüyor ve iyi vakit geçiriyorlardı. Xander için mutluydum, o bu başarıyı hak etmişti.

Lexi'yi dirseğinden tutarak Xander'ın durduğu yere getirdim. "Hey, kardeşim."

Döndü, yüzü şaşkındı. "Devlin! Buradasın!" Kocaman ayı kollarıyla beni kucakladı, yumruğuyla sırtıma birkaç kez vurdu. "Geldiğin için teşekkürler."

"Bunu kaçırmazdım." Beni bıraktığında Lexi'ye doğru elimle işaret ettim. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Xander'ın kaşları kalktı ve elini uzatmadan önce bana hızlıca bir bakış attı. "Selam. Ben Xander."

"Lexi," dedi avucunu onun kine dayayarak.

"Tanıdık geliyorsun," dedi. "Buralardan mısın?" "Yaklaşık bir saat uzaklıkta. Ailem Snowberry Lodge'un sahibi."

Xander'ın yüzünde anlayış çabucak belirdi ve bana attığı "ne halt ediyorsun" bakışını yakalamış olmama rağmen soğukkanlı davrandı. "Güzelmış," dedi başını sallayarak. "Gençken orada kayak yaptığımı hatırlıyorum."

"Lexi ve ben birkaç hafta önce The Broken Spoke'ta tanıştık," dedim. "Onu orada görmüş olabilirsiniz."

"Elbette." Xander başını salladı. "Öyle olmalı. İkiniz görüşmeye devam ettiniz mi?"

"Evet." Kolumu Lexi'nin omuzlarına doladım. Şakağını öptüm. "Kesinlikle yaptık."

Bu noktada Xander'ın çenesi açık kalmıştı. Bir eliyle koyu kahverengi sakalını ovuşturdu. "İlginç. Yani, harika. Güzel. Hadi size içecek bir şeyler getirelim. Ari sizin için ne koyabilir?"

* * *

Lexi'yi Ari ve babamla tanıştırdıktan sonra bir süre Austin, Veronica ve Kelly ile oturduk. Lexi'nin internette gördüğü hikayenin doğru olduğu ortaya çıktı ve Kelly bize neler olup bittiğinin kısa bir özetini verdi. Belli ki bu gece radara yakalanmamaya çalışıyordu ama yine de birkaç kişi yaklaşıp ondan imza istedi. Herkese karşı nazikti, hatta fotoğraf çektiirmek için poz bile verdi.

Kolumu sandalyesinin arkasına koyarak Lexi'nin yanına oturdum ve ara sıra omzuna dokundum ya da kolunu ovdum. Birası bittiğinde ona bir tane daha getirdim. Tuvaleti kullanmak için kalktığında, onu barın arkasına kadar götürdüm. Dışarı çıktığında, bir masaya doğru yürüdük.

yalnız oturmak için. Onu kucağıma çektim ve bir kolunu boynuma dolayarak oturdu.

"Kardeşlerin kesinlikle şüpheleniyor," dedi kulağıma. "Bize bakıp duruyorlar."

"Daha önce bir kıza böyle davrandığımı hiç görmediler," diye açıkladım, bir kolumu kalçasına dolayarak. "Bu bizim lehimize işliyor."

"Hmm." Gömleğimin yakasıyla oynadı. "Merak ettiğim bir şey var. McKenna'ya ne oldu?"

"Sana söylemiştim. Farklı şeyler istiyorduk. Bu yüzden ."

"Bana ne *söylediğini* biliyorum. Ama içimden bir ses hikayenin daha fazlası olduğunu söylüyor." Durakladı. "Var mı?"

Biramdan bir yudum aldım ve gerçeği itiraf etmeye karar verdim. "Geçen yıl şirketteki Noel partisinde başka biriyle yattığı için ayrıldık."

Lexi'nin nefesi kesildi. ". "

"Yaptı."

"Neden? Yani, kesinlikle bazı hataların var, ama cinsel becerilerin ..."
Parmak uçlarını öptü. "Şefin öpücüğü."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkür ederim. Ama bunu daha iyi seks için yaptığını sanmıyorum. Bence beni cezalandırmak için yaptı."

"Ne için?"

"Ona istediğini vermemek." "Ne istiyordu?"

"Çoğunlukla dikkat çekmek için. Ama aynı zamanda bir yüzük istedi."

Lexi anlayışla başını salladı. "Ona hiç evlenmek istemediğini söyledin mi?"

"Birçok kez. İstedğim bir şey olmadığı gerçeğini asla saklamadım. Duymak istediğini duydu. Herkes öyle yapar." Bir an için bunu düşündü. "Sanırım."

"Her neyse, o ve ben asla birbirimiz için doğru kişi olamayacaktık, aldatmamış olsaydı bile." Biramdan bir yudum daha aldım. "Ayrıca, becerdiği adam Bob Oliver'dı."

"Oh, kahretsin."

"Evet. Ve beni asıl kızdıran şey, ona akıl hocalığı yapmam, ona ipleri göstermem, stratejilerimi paylaşmamdı. Ama o dönüp beni defalarca sırtımdan bıçakladı - sadece McKenna'yla olan olayda değil, müşterilerle de."

"Ne sikim ama."

"Artık nişanlılar."

"Bekle." Her şeyi bir araya getirdi, kaşları çatılmıştı. "McKenna patronun kızı mı?"

"Evet."

"Tanrım." Başını iki yana salladı. "O adamın Snowberry'ye elini sürdüğü düşüncesi beni hasta ediyor."

"Ben de. bir şey olmayacak." Biramı bitirdim. "Bana nişanlandığın sik kafalıdan bahset."

Güldü. "Benimle birlikte olmaktansa daha fazla para kazanmayı tercih edene kadar sik kafalı değildi."

"Aldığı iş daha mı iyi para veriyordu?"

"Evet. Batıdaki tatil köyleri çok büyük. Bölge gösterişli. Ama burada nasıl bir hayat istediğimizi defalarca konuşmuştuk. O sadece fikrini değiştirdi."

"Onunla gitmeyi düşünmedin mi?"

"Hayır. Yapmayacağımı biliyordum. Ve sanırım hayal ettiğimiz hayatın artık onun istediği şey olmadığını o *zaman* öğrenmem daha iyi oldu. Gerçekten evlenmeden ve bir aile kurmadan önce." Başını iki yana salladı. "Ama bana bir sürü söz vermişti."

"Gördün mü? Sik kafalı."

"Ve gün bana beni her zaman seveceğini söyleme cüretini gösterdi. Ne tür bir saçmalık bu?" "Sik

kafalı saçmalığı."

Göğsümü dürttü. "Sakın bir kıza giderken onu sevdiğini söyleme."

"Yapmayacağım," dedim serçe parmağımı uzatarak. "Serçe parmak sözü. Sara'nın bana öğrettiği gibi."

Gülerek parmağını benimkiyle birleştirdi. "Umarım Sara'yla tanışırım."

"Ona bir külah dondurma borçluyum. Belki önümüzdeki ay sunum toplantısı için Boston'a gittiğimizde bir araya gelebiliriz."

"Bunu çok isterim. Peki yarın için planımız ne? Sabah babana söyleyip etrafı mı dolaşacağız?"

"Sanırım." Odaya baktığımda babamın, erkek kardeşlerimin ve kız arkadaşlarının barın yanında birlikte durduklarını, Ari'yle gülüp konuştuklarını gördüm. Ani bir karar verdim. "Ne yapalım biliyor musun? Bu gece herkese söyleyelim."

"Ne?"

"Hadi şu işi bitirelim." Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. "Çetenin hepsi burada. Herkesin keyfi yerinde. Onlara kutlayacakları bir şey daha verelim."

"Xander'ın üzerine çekmek istemediğini sanıyordum."

"Güven bana, Xander'ın gürültüsü her zaman diğerlerininkinden daha büyük ve daha yüksek olacaktır." Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve altın yüzüğü çıkardım. "Yüzüğünü aldın mı?"

"Evet." Elini çantasına daldırdı, çıkardı ve taktı. "Ama gerginim."

"Hiçbir şey için endişelenme." Onu elinden tuttum. "Sadece beni takip et."

* * *

Bara doğru yürüdük ve iki bira daha sipariş ettik. Ari onları getirdiğinde birini Lexi'ye uzattım ve kolumu kalçasına doladım. "Lexi ve benim yapmamız gereken bir duyuru var," dedim.

Kelly'nin yanındaki tabureye tünleyen Veronica gülümsedi. "Ne oldu?"

"Bu ..." Tam o anda babamla göz göze geldim ve bir panik anı yaşadım, kelimeleri bulmaya çalıştım - ki bu bana *hiç olmazdı*. Çok iyi bir babaydı, çok dürüst, açık ve kendini bize adamıştı. Aile onun için her şeydi. Ve bunca zaman sonra bile annemize verdiği sözü tuttu. Sözü onun için çok önemliydi.

Benimkinin değeri neydi?

Görüşümün kenarları hafifçe grileşti.

"Eee?" Babam güldü. "Bekliyoruz oğlum. Büyük haber ne?"

Terfiyi aldın mı?"

Boğazım kupkuruydu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Oda eğiliyordu ve müzik sanki bir tünelin içinden bana doğru geliyordu.

Lexi bir kolunu belime doladı ve başını kaldırıp bana baktı. "Dev? İyi misin?"

Onunla gözlerimi kilitledim ve ayaklarımın altındaki zeminin düzleştiğini hissettim. Hiçbir şeyi saklamayan yüzü endişeyle kazanmıştı. Kolumu sıktım

onun etrafında. "Ben iyiyim. Sadece bunaldım." Sonra babama baktım. "Terfiyi alamadım. Aslında pazartesi günü işimden ayrıldım. Ama daha iyi bir işim var."

"Ne?" diye sordu Xander.

"Bir eş." Lexi'yi sıktım. "Lexi ve ben evlendik."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Babam afallamış görünüyordu. Austin başını eğdi, sanki yanlış anlamış gibiydi. Xander az önce kötü bir et koklamış gibi görünüyordu.

"Evli misin?" Veronica'nın başı öne eğildi. "Yasal olarak mı?" Lexi kıkırdadı. "Las Vegas'ta ne kadar yasal olursa o kadar."

"Kaçtınız mı?" Austin sordu.

Başımı salladım. "Kesinlikle . Salı günü."

"Nikâh memurumuz bir Elvis taklitçisiydi," diye ekledi Lexi.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik daha.

"Aman Tanrım!" Kelly bar taburesinden aşağı atladı. "Tebrikler, ikinize de!" Önce Lexi'ye, sonra bana sarıldı ve Xander'ın karnına bir dirsek attı. "Bu harika bir haber değil mi? Evlendiler!"

"Elbette, öyle!" Babam sonunda toparlandı ve Lexi'yi kucaklamak için öne çıktı. "Ailemize hoş geldin, tatlım."

"Teşekkür ." Lexi güldü. "Biraz ani olduğunu biliyorum ama-"

"Sorun değil." Babam onu serbest bıraktı ama omuzlarından tuttu. "Bazen hayattaki en iyi şeyler aniden ortaya çıkar." Bana döndü ve birkaç kez sırtıma vurarak beni kucakladı. "Keşke oğlumun evlendiğini görmek için orada olabilseydim. Çocuklarımdan evliliğe adım atan ilk kişi."

"Bunun için üzgünüm baba," dedim suçluluk duygumu bastırarak. "Her şey çok hızlı oldu. Düşünmek için gerçekten yavaşlamadık."

"Bu inanılmaz!" Veronica taburesinden kayarak ikimize sarıldı, onu Austin ve Xander izledi. Ari bile heyecandan başı dönmüş bir halde barın arkasından yanımıza geldi.

"Buna inanamıyorum," diye haykırdı, kahverengi gözleri kocaman olmuştu. "Mabel biliyor mu?"

"Henüz değil," dedim. "İlk sen duydun."

"Eeep!" diye . "Bunu kaçırıldığı için çok kızacak!"

"Hadi kadeh kaldıralım!" Veronica şarap kadehini kaptı ve havaya kaldırdı. "Yeni evlilere!"

"Yeni evlilere!" diye koro halinde herkes içkilerini kaldırdı.

"Peki bu nasıl oldu?" Kelly ben daha aldığım yudumu yutmadan sordu.

"Birkaç hafta önce The Broken Spoke'ta tanıştık ve çok iyi anlaştık," dedim.

"Oh evet." Veronica heyecanla başını salladı. "O geceyi hatırlıyorum. Erken ayrıldınız."

"Ve terli," diye ekledi Austin, yüzünde bir sırıtışla, nefesinin altından.

Onu görmezden geldim. "Neyse, birkaç gün sonra karşılaştık ve ben Boston'a döndüğümde de görüşmeye devam ettik."

"Her gece saatlerce konuşurduk," diye doğruladı Lexi.

"Birbirimizi tanıdıkça daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ettik," dedim. "Birbirimize yakın yerlerde büyüdük, aile bizim için gerçekten önemli, ikimiz de açık havayı ve erken kalkmayı seviyoruz."

"Sadece kayak yapmak için değil," diye ekledi Lexi gülerek. "Ortak noktamız olmayan tek şey bu. Kayaktan nefret eden birine aşık olduğumu fark ettiğimde buna inanamadım."

Xander, "Kayaktan çok telesiyej," diye şaka yaptı ve Austin güldü.

"Telesiyej mi?" Lexi'nin kafası karışmış gibiydi. Bana baktı. "Telesiyejleri sevmiyor musun?"

Tüm gözler üzerimdeydi ve gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. "Yüksekten hoşlanmıyorum," dedim. "Önemli bir şey değil."

"Bekle. Sen korkuyorsun-" Lexi durdu. Toparlandı. "Doğru ya, bana yükseklik olayını anlatmıştın. Şimdi hatırladım. Son birkaç haftadır o kadar çok konuştuk ki aklım bulanıklaştı." Sonra bana gülümsedi ve göğsümü okşadı. "Sorun yok bebeğim. Eğer beni toplum içinde konuşturmazsan seni telesiyeye bindirmem."

"Devlin topluluk önünde konuşma konusunda harikadır," dedi babam gururla. "Lisede ve üniversitede münazara takımındaydı. Yani siz ikiniz birlikte mükemmel olacaksınız."

"Teşekkürler, baba."

"Bu *çok* romantik," diye haykırdı Kelly. "Sizin adınıza çok mutluyum."

"Ben de," dedi Veronica. "Devlin, eve geri mi taşınyorsun yoksa Lexi Boston'a mı taşınacak?"

"Şimdilik Michigan'a geri döneceğim ve Lexi'nin ailesinin Snowberry'yi restore etmesine yardım edeceğim."

"Yardım teklif etmeseydi satmak zorunda kalacaktık," dedi Lexi, gülümseyerek bana bakarak. "O bir melek gibi."

"Gah! Bu çok tatlı!" Veronica ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Peki Devlin, diz çökerek mi evlenme teklif ettin? Yüzük var mıydı?"

"Diz yok, yüzük yok," dedim. "Çok ani oldu."

"Ama bir dostluk bileziği vardı." Lexi gülerek bileziği göstermek için kolunu kaldırdı.

"Limonata Kampı'ndaki çocuklardan biri bunu bana doğum günüm için verdi," diye açıkladım.

"Evet, ve kapıma onunla geldi ve 'Hadi evlenelim!' dedi." Lexi bağırdı. "Ben de 'Bu çılgınlık ama tamam!' dedim. Sonra bir uçağa atladık. Yüzük için gerçekten zaman yoktu. Sadece alyanslar." Kendi yüzüğüne baktı. "Ama benim için yeterince iyi. Zaten hiçbir zaman elmaslarla ilgilenmedim."

"Önemli olan verdiğiniz sözün büyüklüğüdür," dedi Veronica. "Yüzüğün büyüklüğü değil. Bunu benden alın."

Lexi muhtemelen şaşkındı ama ben Veronica'nın Austin'in dadısı olarak işe başlamadan hemen önce zengin ve çapkın bir damadı mihrapta terk ettiğini biliyordum.

"Ne giydin?" Kelly sordu.

Lexi mahcup bir şekilde sırtıttı. "Kot pantolon ve Two Buckleys Home Improvement sweatshirt."

Herkes güldü ve Austin başını salladı. "Tişörtteki iki Buckley'den biri olarak, bir şekilde yer alabildiğim için gurur duyuyorum."

"Bir parti vermeliyiz," dedi babam heyecanla. "Yarın akşam evde yapmaya ne dersin?"

Xander, "Yarın gece çalışmam gerekiyor," diye belirtti. "Ama benim için endişelenme."

"Neden partiyi burada yapmıyoruz?" diye önerdi

Kelly. Lexi, "Gerçekten bir partiye ihtiyacımız yok," diye itiraz etti.

"Tabii ki istiyorsun!" Babamın ses tonundan hayır cevabını kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. "Sen istemesen bile ben istiyorum! İlk gelinimi aldım ve bunu kutlamak istiyorum! Xander, yarın akşam kardeşin ve eşi için burada bir parti versek olur mu?"

"Kesinlikle." Xander başını salladı. "Burada olmasından onur duyarım." Ama bana baktığında, bir şeylerin tam olarak yolunda gitmediğini anladığını hissettim.

" zaman anlaştık." Babam başını salladı ve genişçe gülümsedi, yüzündeki çizgiler kırışmıştı ama gözlerinde ışık vardı. "Ve tabii ki bu gece evde kalacaksın."

"Seni sıkıştırmak istemiyoruz baba. Bir otel odası tutabiliriz."

"Saçmalık!" Elini salladı. "Bütün o yatak odalarımız var ve onları yeniden ailemle doldurmak beni mutlu ediyor. Mabel'ın eski odasını Kelly buradayken ona önerdim, ama senin eski odan tamamen senin."

O kadar heyecanlıydı ki, reddedecek cesareti kendimde bulamadım. "Tamam." "Teşekkür ederim Bay Buckley," dedi

Lexi. "Çok nazıksınız."

"Bana baba de." Ona neredeyse kalbimi kıracak bir mutlulukla gülümsedi. "Lütfen."

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde Lexi ve ben büyüdüğüm eve geri döndük. Babam eve erken gelmiş ve yatmaya gitmişti ama bizim için verandanın ışığını açık, kapıyı da kilitlemeden bırakmıştı. Eve adımımızı atar atmaz, babamın Alman-Avustralya Çoban Köpeği karışımı köpeği mutfaktan ön salona doğru koşarak geldi.

"Hey, oğlum." Kapıyı arkamızdan kapatarak yumuşak bir sesle konuştum. "Köpeklerle aran iyi mi?" Lexi'ye sordum.

"Kesinlikle," diye fısıldadı kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Adı ne?"

"Fritz." I değiştirildi kapalı ve Sundurma Işık. "Ben göster sen Yarın buralarda oluruz, böylece babamı uyandırmayız."

"Tamam."

Kapalı yatak odası kapılarını işaret ederek üst kata ve koridora çıktık. "Burası Kelly'nin kaldığı Mabel'ın odasıydı, koridorun karşısında da Xander'ın odası var ama tahminimce o da Kelly'yle birlikte orada yatacak."

Lexi usulca kıkırdadı. "Tahminimce haklısın."

Koridorda ilerlerken çocukluk odamın kapısını iterek açtım ve ışığı yaktım. "Ve bu da benimdi."

"Çok güzel," dedi, duvarlardaki kayrak mavisi boyaya, lacivert ekose örtülü orta boy yatağa, meşe şifonyer ve masaya bakarak. "Aynı görünüyor mu?"

"Sayılır. Ama o zamanlar ranzalarımız vardı, çünkü Dash ve ben bu odayı paylaşıyorduk. Masanın yanındaki kapı banyoya açılıyor."

Gece çantasını yatağın ayak ucuna bıraktı ve pencereye doğru yürüdü. Perdeleri kenara iterek dışarı baktı. "Görmek için çok karanlık. Arka bahçe büyük mü?"

"Evet." Yavaşça yatak odasının kapısını arkamdan kapattım. "Sağda annemin gülleri, çimenlerin ortasında Austin'in çocukları için oyun alanı, solda tırmanmaya çalışırken kolumu kırdığım ağaç."

Sempatik bir şekilde güldü. "Kaç yaşındaydın?"

"On beş, sanırım? Bunu yaptım çünkü kardeşlerim yukarıda bana tavuk boku diyor ve gıdıklama sesleri çıkarıyorlardı. Ya tırmanacaktım ya da korktuğumu itiraf edecektim, ben de tırmandım. Ama yarı yolda aşağı bakma hatasını yaptım. Başım döndü. Kendimi kaybettim."

Bir an sessiz kaldı, camdan karanlığa bakıyordu. "Yükseklik korkunuzdan hiç bahsetmemişsiniz."

"Bir kızı etkilemeye çalışırken genelde bu konuyu açmam."

Kıkırdaması yumuşaktı. "Bir keresinde bileğimi kırmıştım."

"Öyle mi? Bunu nasıl yaptın?" Pencereye doğru ilerledim. Giydiği bluz omzu açık olanlardan biriydi ve gösterdiği çıplak ten bütün gece beni öldürmüştü. Arkasından yaklaşarak kollarımı beline doladım ve ağzımı boynunun sağ tarafına bastırdım. Kokusunu içime çektim.

Kolları benimkileri sardı ve bana yaslandı. "Gösteriş yapıyordum çünkü o gün Snowberry'de kayak yapan lisemden bir grup yaşlı çocuk vardı. Çok hızlı gidiyordum ve bir kenara takıldım. Feci şekilde yaralandım. Bileğimi burktum, kıldım. Egom yerle bir oldu." "Ahh." Kulağının altından aşağıya doğru bir öpücük izi bıraktım.

boynundan omzuna kadar.

"Yanlış nedenlerle aptalca bir şey yapmaya çalıştığınızda böyle olur. Bir bedel ödersiniz."

Ellerimi üst kısmın altından geçirdim, avuçlarımın altında karnının sıcak tenini hissettim. "Mmm."

"Devlin."

"Hm?" Taktığı askısız sütyenin kancasını açtım. Sütyen yere düştü ve ellerimi onun dolgun, yuvarlak göğüsleriyle doldurdum. Tanrım, onun vücudunu sevdim. Güçlü

Bazı yönlerden yumuşak, diğer yönlerden. Eğimlerden, kıvrımlardan ve saklanma yerlerinden oluşan lanet bir oyun alanı.

"Durun. Burayı karıştıramayız."

"Neden olmasın?" Sevdiğini bildiğim şekilde meme uçlarıyla oynadım. Aletim pantolonumun kasıklarında kabarıyordu ve onu kuyruk sokumuna doğru bastırdım.

"Çünkü baban evde," diye fısıldadı. Ama o uzandı ve başımı ellerinin arasına aldı.

"Ne olmuş yani? Altmışlı yaşlarında. Eminim ağır işitiyordur."

Güldü ve bu bir iniltiye dönüştü. "Biz *gürültülü*üz. O duyardı bize

."

"Umurumda değil."

"Ben istiyorum! Gelininin bir seks düşkünü olduğunu düşünmesini istemiyorum.

oğlunun yanında kendini kontrol edemiyor."

"Bence bunu çekici bulurdu. Ben bulduğumu biliyorum." Ellerim kot pantolonunun düğmesine gitti, delikten geçirdim.

"Devlin."

"Sessiz olabiliriz," diye fısıldadım kulağına, elimi kot pantolonunun önünden aşağıya, külotunun içine kaydırdım. Bir parmağımı içine daldırdım; ılık, ıslak ve kışkırtıcıydı. "Dilimi bir dakikalığına tam buraya koymak istiyorum." Kaygan bir parmak ucuyla klitorisini okşadım. "Bir dakika nedir ki?"

"Bir dakika mı?" diye tekrarladı nefes nefese. "Sana inanmıyorum."

"Bana altmış saniye ver," dedim ve onu kalçalarından tutup geriye, yatağa doğru götürdüm. Işığı kapatma zahmetine girmeden onu yatağın ayak ucuna yerleştirdim ve önünde diz çöktüm. Ayakkabılarını çıkardım. "Ve eğer bundan sonra durmamı istersen, duracağım."

"Yapacak mısın?"

"Tabii ki yaparım." Kotunu çekiştirerek çıkardım, kalçalarından tuttum ve yatağın kenarına oturttum. "Orada otur ve seni tatmama izin ver." Dizlerini ayırdım. "Lütfen."

Başımı kalçalarının arasına indirip dilimle amını okşarken, "Tanrım," diye yumuşakça inledi. "Beni elde etme konusunda çok iyisin. Bu büyücülük gibi bir şey."

İki parmağımı içine sokup derinlere ittim.

Dirseklerinin üzerine çöktü. "Bu hiç adil değil. Seni bir dakika bile durdurmayacağımı biliyorsun."

Gölerek, şişmiş klitorisini dilimin ucuyula yavaşça daire içine aldım, sonra hızla çııptım. İç organları parmaklarımin etrafında daha da sıkılaştı. Nefes alış verışı ağırlaştı.

"Tanrım, Tanrım, sessiz kalamıyorum, gerçekten yapamıyorum, bu benim için çok zor, tahmin bile edemezsin. Ben duygularını içinde tutmakta iyi bir insan değilim ve-Devlin!" Çılgınca, elleri bir yastık bulana kadar kollarını başının üzerinde salladı, ben işini bitirirken yüzünü yastıkla kapattı, iç çekişleri ve inlemeleri hafızalı köpük tarafından boğuldu.

Elimi tutuşu gevşediğinde topuklarımin üzerine oturdum. Yastığı yüzünden attı ve doğrulup onu becermek için kullandığım parmaklarımdaki balı emmemi izledi. Ağzı açık kalmıştı. "Lanet olsun sana," diye nefes aldı. "Bundan sonra ne isteyeceğimi biliyordun."

"Ne istiyorsun?"

Üstünü başına geçirdi ve yataktan dizlerinin üzerine kaydı. Sonra göğsümü iterek beni devirdi, böylece dirseklerimin üzerinde halının üzerine sırtüstü uzandım. Kot pantolonumun düğmesine uzandı. "Biraz daha." Fermuarını açtı ve kalçalarıma kadar çekti, şişkin ereksiyonum serbest kaldı. "Sen." Sıkimi ellerinin arasına aldı ve birkaç sıkı vuruş yaptı. "Bu."

"Sıkimi mi istiyorsun?" Alçak sesle konuştum, sesim istekle çakıllı çıkıyordu.

"Evet." Eğildi ve sadece ucunu emerek bacak kaslarıımı ihtiyaçla gerdi. Ellerim yumruk şeklinde büküldü.

Birkaç dakika boyunca bana ağzıyla işkence etti ve ışık açık olduğu için onu geniş, minnettar gözlerle izledim. Dudakları sıkimde aşağı yukarı hareket . Elleri sıkimi kavrıyordu. Yumuşak, dalgalı saçları karın kaslarıma sürtünüyordu. Dolgun, tatlı göğüsleri. Sessiz kalma konusunda ondan çok daha iyi olmama rağmen, damarlarımda ateş kükrüyordu, her kasım hareket etmek, ona dokunmak, onu becermek için çığlık atıyordu. Sonunda, daha fazla dayanamadım.

"Karım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Ağzını benden çekti ve gırtlaktan güldü. "Böyle söylemene bayılıyorum."

"Ne gibi?"

"Sanki uslu durmazsam kontrolünü kaybedecekmışsin gibi." "Yani birbirimizi anlıyoruz."

"Var." Vücudumda sürünerek kalçalarımin üzerine oturdu. " ilikli." Gömleğimin düğmelerinden aşağı doğru indi, sonra

omuzlarımdan itti. Üzerimden çıkaracak kadar doğruldum, sonra tişörtümü ensemden tutup başımın üzerine çektim. Beni tekrar geriye itti ve ellerini çıplak göğsümde gezdirdi. "Vücudunu seviyorum," diye fısıldadı ve dudaklarıyla tenimi okşamak için öne düştü. Çenemi, boynumu öperken, dilini köprücük kemiğimde gezdirirken, diliyle meme uçlarımla oynarken ellerimi saçlarına koydum.

Tekrar doğrulup aramıza uzandı ve sikimi bir kez daha okşadı. "Devlin."

"Evet." Nefesimi tuttum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sonrasında iğneyi hiç bırakmadım." "Altı aydır kimseyle birlikte olmadım."

"Tamam." Sikimi kalçalarının arasına yerleştirdi ve üzerine kayarak derinlere battı. "Sadece sana daha yakın hissetmek istiyorum."

Konuşamadım. Düşünemiyordum. Tek yapabildiğim vücudunun inanılmaz hissini hissetmektir, sıcak, ıslak ve vücudumun en hassas kısmının etrafında rahat. Hareket etmeye başladı ve ben keskin bir nefes alarak onu kalçalarından yakaladım. "Yavaş," diye başardım. "Yavaşla ihtiyacım var."

Bir başka derin, gırtlaktan gelen kahkaha. "Senin için her şeyi yaparım," dedi usulca. "Koca."

Sikeyim. *Kahretsin*, bu neden ateşliydi? *Koca* diye çağrılmak beni tahrik etmemeliydi. Ama Lexi'nin benden zevk alırken bunu fısıldadığını duymak, kalçalarını yavaşça çevirmek, gözler kapalı, dudaklar açık. Ellerini göğüslerine götürüp avuçlarını nefis kıvrımlarla doldurduğunda, şarap rengi uçlarıyla oynadığında aklımı kaçıracığımı sandım.

Yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım. Ve daha hızlı hareket etmeye başlamıştı, sikimde aşağı yukarı kayıyordu, sürtünme neredeyse dayanılmazdı. Bir elimi vücutlarımızın birleştiği yere götürdüm ve başparmağımı klitorisinin üzerinde kullandım ve dudağını ısırmadan önce keskin, küçük bir sesle haykırdı. Tekrar öne doğru düşerek ellerini göğsümde birleştirdi ve kalçalarını benimkilerin üzerinde sertçe sallayarak bana sürtündü. Kontrolü elimde tutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve keskin, vahşi itişlerle ona doğru ilerlerken kalçalarını kavradım. Saniyeler içinde bir roket gibi fırladım, vücudumdaki tüm gerilim hızlı, sıcak patlamalarla sikimden serbest kaldı. Sonunda, vücudum gevşerken, orgazmının titremelerinin beni sardığını hissettim.

Bir an sonra göğsüme yığıldı, zor nefes alıyordu. Sırtını okşadım, teni sıcak ve nemliydi. İçime çektiğimde onun kokusunu aldım.

Şampuanı birkaç kalp atışı boyunca ciğerlerimde tuttum ve bana verebileceği her şeyi istedim.

"Gürültü yaptık," diye fısıldadı.

"Umurumda değil."

"Ama babanın beni sevmesini istiyorum." "O herkesi sever."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Tamam, senden hoşlanıyor." Saçlarıyla oynadım. "Bu gece sana nasıl gülümsediğini gördün mü? Sana Snowberry hakkında nasıl sorular sorduğunu hatırlıyor musun? Orada yaptığı işler hakkında her şeyi anlattı mı?"

"Evet. Büyükbabam hakkında çok tatlı şeyler söyledi. Bu çok hoştu."

"Gördün mü? Senden hoşlanıyor."

Bir an sessiz kaldı. "Ona baba dememi istedi."

"Biliyorum." Elim hareketsiz kaldı. "Eğer seni rahatsız ediyorsa bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu beni üzüyor."

Gözlerimi kapattım. "Bunu düşünme."

"Ama-"

"Bakın, işin o kısmı benim de hoşuma gitmiyor. Ama odaklanalım. Önemli olan tek şey büyükannenin bu hafta avukatıyla konuşacak olması."

"Doğru. Tamam."

Neyle ilgili olduğumuzu hatırlatan iyi bir şeydi. Ve ne olmadığımızı.

Çünkü tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama bir şey bana çizgilerin biraz bulanıklaştığını hissettiriyordu.

* * *

Lexi önce banyoyu kullandı ve dışarı çıktığımda çoktan karanlıkta yatağa kıvrılmıştı. Çarşafların arasına tırmandım ve vücudumu onunkinin arkasına yerleştirdim, bir kolumu ortasına doladım ve onu daha yakına çektim.

Kıs kıs güldü.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

"Yok bir şey. Sadece senin sarılan bir tavşan olduğunu hiç düşünmemiştim." "Ben sarılan bir tavşan değilim," dedim huysuzca.

"Tamam." Kolumu kendi koluyla sardı ve elimi okşadı.

"Sadece seni hissetmek hoşuma gidiyor, hepsi bu. Ve ergenlik çağındaki ben, bu odada senin yarın kadar ateşli birini yatağıma almanın hayaliyle birçok gece geçirdim. Belki de sadece gerçek olduğundan emin olmak için dayanıyorumdur."

"Ben gerçeğim." Eli benimkini buldu ve parmaklarımı onunkilere doladım, uykuya dalmadan önce alyansıyla oynadım.

ON ÜÇ

lexi

ERTESİ SABAH, Devlin beni Moe's Diner adında bir yere kahvaltıya götürdü.

Kapıdan içeri girdiğim anda kendimi zamanda geri gitmiş ya da bir film setine girmiş gibi hissettim. Siyah-beyaz yer karolarından kırmızı vinyl ve krom tezgah taburelerine ve köşedeki müzik kutusuna kadar her şey 1950'lerin kitsch'ini haykırıyordu.

Hostes bizi arka duvardaki bir masaya götürürken, Devlin'i evliliğimizi duymuş olan en az üç kişi durdurdu: genç bir garson kız (Ari'nin kuzeni), kapıya yakın bir masada oturan yaşlı bir çift (Devlin'in lise kros koçu ve dün gece barda olan eşi) ve tezgahda oturan ama Devlin'i görür görmez elini sıkmak için gelen iki yaşlı adam.

Devlin onları babasının eski balıkçı arkadaşları Larry ve Gus olarak tanıttı. Sonra bir elini enseme koydu. "Bu da karım Lexi."

İçimde bir heyecan langırt topu gibi fırladı.

"Memnun oldum," dedi lacivert bir şapka ve pantolon askısı takmış olan Gus. Elimi coşkuyla sıktı.

Kasketi ve pantolon askısı kırmızı olan Larry biraz daha huysuzdu ama tebriklerini mırıldandı. "Haberleri bu sabah rıhtımda duyduk," dedi bize. "Baban çok heyecanlıydı."

"Bu geceki partiden bizim de haberimiz var," dedi Gus. "Bunu kaçırmak istemeyiz."

"Vay canına," dedim oturduğumuzda. "Kiraz Ağacı Limanı'nda haberler hızlı yayılıyor."

"Küçük kasabalar," dedi Devlin omuz silkerek ve kendi menüsünü incelemeyi önce bana bir menü uzattı.

Seçenekleri taramaya başladım ama gözlerimin onun yerine gizlice Devlin'e kaydığını fark ettim. Bu sabah çok yakışıklı görünüyordu, yeni duş almış, saçları taranmış, gözlükleri takılmıştı. Yüzüğü gördüğümde kalbim küt küt attı.

ve elini boynuma koyup beni karısı olarak nasıl tanıştırdığını hatırladım.

Ari'nin yaka kartında Gemma yazan kuzeni kahve doldurmaya geldi ve durmadan gevezelik etti. "Elvis'le evlendiğin doğru mu?"

"Bu doğru," dedi Devlin.

"Two Buckleys Home Improvement sweatshirt'ü mü giyiyorsun?" "O da doğru," diye onayladım. "Bekleyemedik."

Gemma iç çekti. "Çok romantik. Keşke bana o kadar çabuk aşık olacak biriyle tanışabilseydim de beni Vegas'a götürüp yüzük taksaydı. Bir erkeğin seni mezuniyet balosuna davet etmesini sağlamak yeterince zor, biliyor musun?"

Güldüm. "Zamanın var. Acele etme."

"Belki de önce liseyi bitirmelisin," diye önerdi Devlin.

"İyi fikir." Güldü. "Peki sana yiyecek ne getirebilirim?"

* * *

Devlin hesabı öderken, duvardaki tüm imzalı ünlü vesikalıklarını fark ettim-aktörler, şarkıcılar, komedyenler, politikacılar. "Vay canına. Bütün bu insanlar buraya mı gelmiş?"

"Evet." Devlin çekin üzerine adını karaladı ve kredi kartını cüzdanına geri soktu. "Kardeşim Dash yukarıda bir yerde."

"Doğru ya! Ünlü bir kayınbiraderim olduğunu unutup duruyorum." Onu bulana kadar sıraları taradım, sonra gözlerimi kısıtım. "Dur bir dakika. Bu o mu?"

Devlin başını kaldırıp baktı ve gülmeye başladı. Birisi onun yakışıklı yüzüne sivri boynuzlar, kötü bir bıyık ve şeytan keçi sakalı çizmişti. "Evet. Bu o."

"Bunu onun resmine kim yaptı?"

"Muhtemelen Ari," dedi ve kabinden dışarı kaydı.

"Ari?" Başımı sallayarak onu kapıya kadar takip ettim. "Dün gece tanıştığım o tatlı, kahverengi gözlü kız mı? Neden?"

"Yıllar önce aralarında bir şey oldu. Ne olduğundan emin değilim ama ona katlanamıyor." Benim için kapıyı açtı ve ben de güneş ışığına çıktım. "Peki ne yapmak istersin?"

"Her şey!" Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım. "Bana şehri göster. Büyüdüğün yeri görmek istiyorum."

"Tamam." Etrafına bakındı. "Hadi su kenarına inelim. Deniz fenerini gezebiliriz. Sonra da su çok dalgalı değilse belki feribota bineriz. Tekneden kıyı şeridinin güzel bir manzarasını görebilirsin."

"Kulağa harika geliyor. Yolu göster."

Sokakta yürürken elimi tutmasını beklemiyordum. Bu kadar hoşlanacağımı da beklemiyordum.

* * *

Deniz feneri ve feribot yolculuğundan sonra Devlin beni Pier Inn adlı bir restorana götürdü ve burada Faye teyzesi bizi hostes standında karşıladı. "Mutlu çift!" diye bağırdı. "Öğle yemeği için iki kişi mi?"

"Evet. Dışarıda güvertede oturabilir miyiz?" diye sordu Devlin.

"Kesinlikle." Faye bana gülümsedi. "Bu ." Elinde menüler, bizi cam bir kapıdan geçirerek, parlak kırmızı şemsiyeleri açık, sadece birkaç masanın dolu olduğu bir güverteye çıkardı. "Bugün hava çok güzel, değil mi? Şimdiden sonbahar olduğuna inanmak zor. Yakında verandayı sezon için kapatacağız."

Oturdum ve temiz havayı ciğerlerime çektim; göl, deniz yosunu ve yakındaki rıhtımdan gelen benzin kokusu. Sıcaklık yetmişlerin altındaydı ve gökyüzü sadece birkaç kabarık beyaz bulutla muhteşem parlak bir . Güneş ışığı suyun üzerinde parlıyordu.

Bir garson geldi, Devlin'i ismiyle selamladı ve siparişlerimizi aldı. Ben çok aç değildim, bu yüzden sadece bir fincan zencefilli havuç çorbası sipariş ettim. Devlin ise patates kızartmalı ızgara tavuklu sandviç sipariş etti. Yemeğimizi yerken iç mekânlar için bir tasarımcı tutmayı tartıştık -misafir odaları, restoran, bar.

"Tanıdığın biri var mı?" diye sordu.

"İlk elden değil ama aileleri de tatil köyü sahibi olan bazı arkadaşlarım var, eminim bana yardımcı olabilirler. Çok güzel zevkleri var."

"Öyle mi? Hangi tatil köyleri?"

"Arkadaşım Winnie Matthews Cloverleigh Farms'ın etkinlik planlayıcısı ve arkadaşım Ellie Lupo da Abelard Vineyards'ın tadım odasını işletiyor."

"İkisine de gittim," dedi Devlin. "Güzel yerler."

Kaşığımı yere bıraktım. "Aslında bir şey itiraf etmem gerekiyor."

"Ne ?"

"Winnie'ye bizim hakkımızdaki gerçeği söyledim." Kaşları havaya kalktı. "mi?"

"Elimde değildi," dedim umutsuzca. "Bir şey söylemezsem patlayacaktım ve Winnie en başından beri senin hakkında her şeyi biliyordu. Güveninize ihanet ettiysem özür dilerim."

Sandviçinin dörtte birini bitirdi. "Senin deli olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet. Ama o anlıyor." Gölden dışarı baktım.

yüzeyde süzülen yelkenliler. Huzurlu ve rahatlatıcıydı ama içim içime sığmıyordu. Peçetemi kucağımda büktüm ve Devlin rahatsızlığımı fark etti.

"Sorun nedir?"

"Bu akşamki parti konusunda kendimi biraz kötü hissediyorum," diye itiraf ettim. "Baban bu sabah bize davet ettiği herkesi anlatırken çok mutluydu. Çok heyecanlıydı."

"Evet." Devlin bir yudum almak için suyunu eline aldı.

"Ve Veronica çok tatlıydı. Giyecek bir şeye ihtiyacım olursa beni alışverişe götürmeyi teklif etti." Acı acı güldüm. "Sanırım Two Buckleys tişörtüyle gelebileceğimden endişeleniyor."

"Hey. Bu sweatshirt sana çok yakışmış."

"Hoşuma gitti," dedim, "ama partide daha güzel bir şeyler giysem iyi olur, yanıma da şey almadım."

"Sana söz veriyorum, herkes rahat olacak ama istersen alışverişe gidebilirsin. Ne zaman buluşmak istediler?" Telefonunu kontrol etti.

"Şey, onlara bugünkü planlarımızdan emin olmadığımı söyledim ama Veronica bana numarasını verdi. Ona mesaj atabilirim."

"Bunu yap," dedi, kaşlarını çatarak ekranına bakarken. "Xander son yarım saat içinde iki kez mesaj atıp bardaki ağır eşyaları taşımasına yardım edip edemeyeceğimi sordu, belki sen kızlarla birlikteyken ben de gidip bunu yapabilirim."

"Mükemmel." Veronica'ya hızlıca bir mesaj yazdım ve o da hemen cevap verdi. "Tamam, benimle bir saat içinde Main ve Spring'in köşesinde buluşabileceğini söylüyor. Kelly'ye de mesaj atacak."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tam şeffaflık adına size bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Uzandım ve tabağından bir kızartma çaldım.

"Potansiyel bir iş görüşmem var."

"Oh?"

"Santa Monica'da."

"Oh." Yavaşça çiğnedim. Tadına bakmadan yuttum. "Tamam." Panik yapmamaya çalışarak suyum elime aldım ve bir yudum aldım. "Görüşme ne zaman?"

"Ekim sonu, muhtemelen Kasım başı." "Peki iş ne zaman başlıyor?"

"Henüz almadım."

"Alacaksın."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ama emin değilim. Adama önümüzdeki altı ay boyunca burada bağlı olduğumu söyledim ve o hala benimle görüşmek istiyor."

"Tamam."

Yüzümü inceledi. "Endişeli görünüyorsun."

"Özür dilerim." Bir nefes aldım. "O görüşmeye gitmek için her türlü hakka sahipsin. Yaptığımız şeyin geçici olduğunu biliyorum. Sanırım tadilatın ne kadar büyük bir iş olduğunu hafife almışım. Hepsinin üstesinden gelebileceğim konusunda endişeliyim. Ama bu senin sorunun değil."

Elime uzandı. "Söz veriyorum Lex, işleri kendi başına yürütebileceğinden tamamen emin olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Sana söz verdim ve sözümü tutacağım. Ve ben gittiğimde, güvenebileceğin bir ekibin olduğundan emin olacağız. Ama kendini küçümseme. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var. Sezgileriniz güçlü, iyi iletişim kuruyorsunuz ve Snowberry'ye olan bağlılığınız inanılmaz bir iş ahlakına dönüşüyor. Bazen biraz daha akıllı başında olabilir misin? Elbette."

Kendimden emin bir şekilde güldüm. "Anlaşıldı."

"Ama kendi başınıza işletebilirsiniz. Eğer istediğin buysa."

"Evet," dedim. "İstediğim bu."

Ama dürüst olmak gerekirse, büyükannemin vasiyeti daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

* * *

Öğleden sonrayı Veronica ve Kelly ile alışveriş yaparak geçirdim. Her ne kadar yanlış bir şey söyleyip oyunu ele vereceğimden korksam da, ikisi de Devlin'le birbirimize aşık olduğumuza inanmakta güçlük çekmiyor gibiydiler. Aslında, hikâyeye yüzde yüz inanmışlardı. Tanıştıktan hemen sonra geceyi birlikte geçirdiğimizi ve en başından beri sihir gibi hissettirdiğini itiraf ettim - ki bu doğrudu.

Her ikisi de tamamen anladıklarını söylediler. "Buckley voodoo'su yüzünden," dedi Veronica. "Sizi *böyle* büyülerinin etkisi altına alma yetenekleri var." Parmaklarını şıklattı.

Kelly de aynı fikirdeydi. "Sana söylüyorum, Xander'ın o kulübede benimle kalmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Ben bu konuda çok kabaydım, o da inatçı ve otoriterdi ama yine de bir şekilde artık birbirimiz olmadan yaşayamıyoruz."

Main Street'teki bir butiğin indirim reyonunda bulduğum beyaz bir elbiseyi almam için ısrar ettiler. Elbiseye uygun bir çift topuklu ayakkabı bulmama yardımcı oldular ve sonra uçümüz tırnaklarımızı yaptırdık.

Daha sonra Veronica, Kelly ve beni Devlin'in evine bıraktı. İçeri girdiğimizde babası bizi ön kapıda karşıladı. "Devlin ve Xander henüz dönmediler," dedi, "ama eğer bana katılmak isterseniz mutfakta bir fincan kahve içiyorum."

"Elbette," dedim. "Kahve kulağa geliyor."

"Aslında biraz yorgunum." Kelly özür dileyerek gülümsedi. "Dün gece çok geç oldu. Eğer sorun olmazsa partiden önce biraz uzanabilirim."

"Elbette," dedi Bay Buckley. "Yeni gelinim ve ben sadece biraz daha yakından tanışacağız."

Kelly merdivenlerden yukarı kayboldu ve ben de Devlin'in ilk adı George olan babasını mutfığa kadar takip etmeden önce alışveriş torbalarımı ön kapıya bıraktım.

"Oturun," dedi ve büyük yuvarlak mutfak masasındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Krema ve şeker sever misiniz?"

"Evet, lütfen."

Bana dumanı tüten bir fincanla birlikte bir karton yarım ve bir şekerlik getirdi. Ben kahvemi hazırlarken o da karşıma oturdu ve bakmakta olduğu gazeteyi kapattı. Sonra üzerinde Dünyanın En İyi Dedesi yazan bir kupa aldı. "Bugün iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Harika bir zaman." Kahvemi yudumladım. "Kiraz Ağacı Limanı çok güzel."

"Öyle. Aile kurmak için mükemmel bir yer." Güldü. "Sana bu konuda baskı yaptığımdan değil. Dürüst olmak gerekirse, Devlin'in yuva kurmaya istekli birini bulmasına sevindim. Kariyerine her zaman çok odaklanmıştı. Çok azimliydi. Lisedeyken bile hiç yavaşlamadı. Bir hedefe ulaşır ulaşmaz, diğerine geçirdi."

"Yaptığı işte çok iyi," dedim. "Ve Snowberry konusunda bana yardım ettiği için çok minnettarım. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"O iyi bir yumurta," dedi gururlu baba. "Bütün çocuklarım iyi yumurtalardır. Anneleri gibi kocaman kalpleri var. Bazıları bu kalpleri saklı tutmayı sever. Kimsenin ne kadar büyük olduklarını göremeyeceği bir yerde saklarlar."

Gülümsedim, ellerimi sıcak kupanın etrafına sardım.

"Devlin size ebeveynlerini kaybeden çocuklar için o kuruluşa bağışladığı zaman ve paradan bahsetti mi?"

"Limonata Kampı." Başımı salladım. "Evet."

"Size ikinci bir kamp yeri inşa etmek için para biriktirdiğini söyledi mi?"

Fincanı bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Hayır."

"İhtiyacı olursa ona inşaatta yardım edebileceğimi söyledim."

Hemen kafamın içinde Devlin'in sözlerini duydum. *Kenara biraz para ayırmıştım.* Sertçe yutkundum. "Bunu bilmiyordum. Sanırım hâlâ birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz."

"Sorun değil. Bu da eğlencenin bir parçası, değil mi? Birinin gizemlerini çözmek, o koruyucu katmanları soyamak." Kahvesini yudumladı. "Devlin'in birinin bu kadar yaklaşmasına izin verecek kadar yavaşlayacağından emin değildim. Onun kalbini gerçekten çalmış olmalısın."

Suçluluk duygusu içimi sıktı. "Sanırım."

"Daha mutlu olamazdım." Masadan kalktı. "Gel bakalım. Senin için bir şeyim var."

Göğsümde çarpan korkuyla ayağa kalktım ve onu birinci kattaki yatak odasına kadar takip ettim. Düzenli ve erkeksi, biraz da eski modaydı. Meşe şifonyer ve yatak başlığı, soluk duvar kâğıdı, özenle yapılmış yatağın ayak ucunda kırkyama bir yorgan. Ben kapının yanında oyalanırken o şifonyerin yanına gitti ve üstündeki ahşap kutuyu açtı. Gözlerim komodinin üzerindeki safir gözlü, güzel bir kadının fotoğrafına takıldı; bunun Devlin'in annesi olduğunu hemen anladım. Devlin onun sadece gözlerini değil, aynı zamanda dolgun dudaklı gülümsemesini de miras almıştı.

"İşte geldik." George kutuyu kapattı ve bana döndü. "Bunları almanı istiyorum." Yumruğunu açtı ve avucunda güzel bir çift inci damla küpe duruyordu. "Bunlar karıma, Devlin'in annesine aitti. Onuncu yıldönümümüzde ona vermiştim. Umarım sen ve Devlin de onuncu yıldönümünüzde bizimki kadar mutlu olursunuz."

"Ah." Boğazım düğümlendi ve iki elimi göğsümün üzerine koydum. "Böylesine değerli bir hediyeyi kabul etmem mümkün değil. Bunlar sende kalmalı."

"Peki onlarla ne yapacaksın? Bir kutuda tozlansınlar mı?"

"Mabel onları isteyecek," dedim hemen.

"Mabel'in başka parçaları da var."

"Belki diğer çocuklardan biri-"

"Aralarından seçim yapabilecekleri çok şey var. Karımı elimden geldiğince şımarttım, çok süslü ve pahalı şeylere param yettiğinden değil. Ama hediyeler her zaman yürekten verilirdi." Gülümsedi. "Onları giydiğini görmek beni mutlu edecek. Onu da mutlu edeceğini biliyorum."

Oh, Tanrım. Boğazım ağrıyordu. Gerçek, yutamayacağım bir kaz yumurtasıydı. "Bay Buckley-"

"Baba," diye düzeltti.

"Baba." Sesim çatallaştı. "Bunu hak ettiğimden emin değilim."

"Saçmalama. dene." O küpelerle orada duruyordu. avuç içi bir tabak gibi. "Lütfen?"

Ne yapabilirdim ki? Birini aldım ve kulak mememdeki delikten geçirdim, sonra diğerini.

"Çok güzel," dedi. "Tek kelimeyle mükemmel. Bir göz atın."

İsteksizce şifonyerin üzerindeki aynada yansıma ile yüzleştim. "Çok güzeller," dedim başımı bir o yana bir bu yana çevirerek. İnciler, ışığı yakaladıkça parıldayan küçük elmas küpelerden sarkıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. "Çok etkilendim. Teşekkür ederim."

Omzumu okşadı. "Aşk bunaltıcıdır. Ama aynı zamanda bir armağandır. Sadece tadını çıkarın."

ON DÖRT

devlin

Buckley's Pub'a ulaştığımda kilitli cam kapıyı aldım. Xander diğer tarafta belirdi, sürgüyü çevirdi ve beni içeri aldı. "Hey," dedi.

"Selam." İçeri girdim. "Burası harika görünüyor, Xander. Tebrikler."

"Teşekkürler." Sesi tuhaf bir şekilde sertti ve arkamı döndüğümde onu kalın, dövmele kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada dikilirken gördüm. Gözleri kısıktı. Geniş bir duruş.

"Ne?" diye sordum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü senin deli mi yoksa sadece bir pislik mi olduğunu anlamaya çalışıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Daha iki hafta önce, bana bir anlaşmayı tamamlamama engel olan bir kız olduğunu söylemiştin. Sana katlanamadığını söylemiştin. Söylediğin hiçbir şeyin ona ulaşamayacağını söyledin. Dün gece ortaya çıkıp onunla evli olduğunu mu açıklıyorsun?" Başını salladı. "Burada akla yatkın olmayan bir şeyler var."

Omuz silktim. "Ne kadar çok konuşursak, o kadar-"

"Olmaz. Bu babamda ve kadınlarda işe yarayabilir ama bende işe . Bana onunla sadece bir anlaşma yapmak için evlenmediğini söyle."

"Ne?" Gözlerim neredeyse patlayacaktı ve çenemi sıktım. "Siktir git, Xander. Bunu asla yapmam."

"Ben öyle düşünmüyordum," diye izin verdi, sert duruşunu biraz gevşeterek, "ama hayatım boyunca, oyununuzun ne olduğunu anlayamıyorum."

Nefes verdim. Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Her zaman evlenmek ya da çocuk sahibi olmak istemediğini söyledin," diye hatırlattı bana.

"Biliyorum."

"Ve bu değişti mi?"

"Tam olarak değil, ama uzun hikaye."

Xander yakındaki bir masadan bir sandalye çekip oturdu. "Zamanım var."

"Taşınmak için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum-"

"Bu saçmalıktı." Karşısındaki sandalyeyi tekmeleyerek masadan kaldırdı.

"Şimdi otur ve bana neler olduğunu anlat."

Pes ederek sandalyeye çöktüm. "Burada söylediklerim aramızda kalacak bize

."

"Tamam."

"Ben ciddiym, Xander. Babam bilemez. Austin bilemez. Lexi ve ben bir anlayışa sahip olmak. Ama . . ." Gözlüklerimi çıkardım ve gömleğime sildim. "Bana bir arkadaşına güvendiğini söyledi, sanırım ben de birine gerçeği söyleyebilirim."

"Gerçek ne?"

Her şeyi anlattım. Vasiyeti, işimi bırakmayı, planı oluşturmayı, Lexi'yi buna ikna etmeyi, Vegas'a uçmayı, düğümü atmayı.

"Bu *delilik*," dedi başını sallayarak. "Lexi'nin bunu kabul ettiğine inanamıyorum."

"Alternatifi neydi? Çocukluk evinin yıkılmasını mı izleyecekti? Orada savaşmadan gitmesine izin veremeyeceği kadar çok anısı var." Ona ailesini anlattım. Külleri dağın tepesine saçılmıştı.

"Tanrım." Bir eliyle sakalını ovuşturdu. "Bu çok zor. Ama yine de sırf miras için evlenmek?"

"Muhtemelen daha da aşırı bir şey yapardı," dedim. "Onu benim tanıdığım kadar tanıımıyorsun. Kız *son derece* duygusal. Son derece duygusal. Ve vahşi bir çizgisi var. Çok ateşli."

Xander'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eminim öyledir."

"değil," dedim. Sonra durakladım. "Aslında, evet, öyle."

Xander güldü. "İş hayatındaki bir rakibinden intikam almaktan daha fazlası olduğunu düşündüm."

"Benim için seksten daha fazlası var," dedim savunmacı bir tavırla. "Snowberry'ye yatırım yapmak için biriktirdiğim bir miktar param var. Gerçekten iyi iş yapacağını düşünüyorum. Eninde sonunda geri dönüşünü göreceğim."

"O parayı bir tür çocuk yaz kampı için biriktirdiğini sanıyordum."

"Öyleydin, ama ..." Omuz silkdim. "Bunun beklemesi gerekecek. Ona yardım etmek istiyorum. Ve dinle, ona bundan bahsetme. O parayı belirli bir amaç için biriktirdiğimi bilmesini istemiyorum. Kendini kötü hissedecektir."

Xander sandalyesinde arkasına yaslandı ve iki ayağının üzerine yatırdı. Meraklı gözlerle beni inceliyordu. "Bu kızdan hoşlanıyorsun."

Duygularımı önemsiz göstermeye çalışarak omuz silktim. "Ondan hoşlanıyorum."

"Hem de çok. Dün gece seni onunla gördüm. Hepsi göstermelik değildi."

"İyi, ondan çok hoşlanıyorum." Kaşlarımı çattım. "Ona telesiyejden korktuğumu söylemek zorunda mıydın, pislik herif?"

"Evet. Evliliğin vesilesiyle seni biraz kızartmanın ağabeyin olarak benim için kutsal bir görev olduğunu düşündüm."

"Teşekkürler."

Bir an sessiz kaldı. "Babam mutlu görünüyor."

"Evet." ürperdim. "Bu konuda kendimi kötü hissediyorum."

"Ne kadar süre evli kalmayı planlıyorsun?"

"Altı ayın yeterli olacağını düşünüyoruz."

Başını eğdi. "Altı ay evcilik oynadın, ha? Sonra da öylece veda mı ediyorsun? Boston'a geri mi taşınacaksın?"

Omuz silktim. "Ya da başka bir yerde. Henüz karar vermedim." "Ve bu onun için sorun olmayacak mı?"

"Kesinlikle. Her şeyi hallettik."

Başını eğdi ve bana daha iyi bildiğini söyleyen bir gülümseme verdi. "Tabii ki biliyorsun."

* * *

Eve geldiğimde, Lexi'yi yatağın ayak ucunda ileri geri volta atarken bulmak için yatak odama çıktım.

"Tanrıya şükür buradasın!" diye fısıldadı çılgınca, kapıyı arkamdan kapatmak için acele ediyordu. "Aklımı kaybediyorum!"

"Sorun nedir?"

"Hiçbir *sorun* yok, sadece bu gece düğünümüz için bir parti var ve şuradaki çantada giymem gereken bir elbise var ve Veronica ve Kelly bugün bana çok nazik davrandılar ve bizim için çok heyecanlandılar ve parmağıma bu altın yüzüğü takıyorum ve baban bana annene ait olan bu küpeleri verdi ve nihayet bugün düğün fotoğrafımızı gördüm ve yapamıyorum - hepsi sahte, Devlin! Biz yalancıyız! Hepsi sahte!" Gözyaşlarına boğuldu ve ben de içgüdüsel olarak onu kollarıma çektim.

"Hey. Shhh, sorun yok." Saçlarını okşadım, sevdiğini bildiğim şekilde. Onu rahatlatan bir şekilde. "Her şey yolunda. Bu gece için bir elbise buldun mu?"

"Evet." Sesi gömleğimin içinde boğuklaşmıştı. "Beyaz."

Gülümsedim. "Seni beyazlar içinde seviyorum. Tanıştığımız gece beyaz bir elbise giyyordun, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Burnunu çekti.

"Kelly ve Veronica ile eğlendin mi?"

"Evet."

"Bu küpeler de neyin nesi?"

İç çekerek benden uzaklaştı ve taktığı inci küpeleri görebilmem için saçlarını kaldırdı. "Onlar annenindi."

"Çok güzeller. Onları tanıyamadım ama o öldüğünde oldukça gençtim. Mücevherlere pek dikkat etmezdim."

"Onuncu yıldönümü hediyesiydi." Saçlarının dökülmesine izin verdi. "Baban da onuncu yıldönümümüzde onlarınki kadar mutlu olacağımızı umduğunu söyledi."

Yavaşça başımı salladım. "On yıl. Muhtemelen hastalanmadan hemen önceydi."

"Ona yalan söylemek çok yanlış geliyor Devlin." Kollarını karnına doladı. "O çok tatlı ve ona baba dememi istiyor ve ben uzun zamandır kimseye baba demedim ve ben-" Tekrar gözyaşlarına boğuldu ve onu bir kez daha kucağıma aldım. Artık biliyordum ki gözyaşları dökülmeye başladığında en iyisi onları akışına bırakmaktı.

"Hey," dedim nazikçe. "Eğer bunu iptal etmek istiyorsan, edebiliriz. Muhtemelen bu geceyi atlatmalıyız ama yarın rol yapmayı bırakıp çok hızlı hareket ettiğimizi fark ettiğimizi ve fikrimizi değiştirdiğimizi söyleyebiliriz."

Kollarını belime doladı ve başını çenemin altına sıkıştırarak yanağını göğsüme bastırdı. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Tabii. Bu arada köpük banyosuna ne dersin?" Bu onu güldürdü. "Burban ve sedir?"

"Biraz kişnişli." "Küvet iki kişi için yeterince büyük mü?"

"Küçükken ben ve Dashiell için yeterince büyüktü.

Ama o zamandan beri oraya başka biriyle girmeye çalışmadım."

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Şimdi denemek ister misin?" Kabarık kırmızı burnuna bir öpücük bıraktım.

"Kesinlikle."

Dar bir yerdi ama ikimiz de küvete girmeyi başardık. Bacaklarımın arasına oturdu ve ben onun saçlarını yıkadım, sonra yer değiştirdik ve o benim sırtımı ovdu. Küvetteki suyun boşalmasına izin verdikten sonra duşu açtık ve durulandık.

Onunla bütün gece yatak odasında çıplak kalmaktan memnuniyet duyardım ama arkadaşlarım, ailem ve muhtemelen tüm Cherry Tree Harbor kasabası düğün kutlamamıza gelmemizi beklediğinden, *büyük bir kısıtlama* uyguladım ve ellerimi bütün zaman boyunca kendime sakladım.

Lexi banyoda saçlarını kuruturken ben de gömleğimi ütüledim. O yatak odasında giyinirken ben de banyo lavabosunda tıraş oldum. Ben gömleğimin düğmelerini ilikleyip kemerimi bağlarken, o makyajını yaptı ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı giydi. Bu, Cumartesi gecesi dışarı çıkan evli bir çiftin rutiniydi, normalliği içinde son derece sıkıcıydı, ama ben bunun doğal ritmini seviyordum. Kolaylıkla yer değiştirmemiz ve alanı paylaşmamız, tek kelime etmeden elbisesinin fermuarını çekmemi istemesi, ben tıraş olurken aynada onu arkamda görebilmem, babamın ona verdiği küpeleri takması.

Annemin bunları giydiğini hatırlamak isterdim, ama anılarımda hiçbir zaman saç ve makyajı yapılmış süslü kıyafetler giymemişti. O sadece *annemdi*, kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla mutfakta dolaşıyor, Mabel kalçasında, hecelememe yardım ediyor, büyük oğullarına içeri girdiklerinde ayaklarını silmeleri için bağılıyor, ocakta bir şeyler karıştırıyordu. Bana öyle geliyordu ki hiç , hiç hareket etmiyor, hiç kendine zaman ayırmıyordu.

Çocukken anne babanızın evliliğinin mahremiyetini hiç düşünmezsiniz - iğrenç ama annemle babam arasındaki sevgi her zaman odanın içindeydi ve annem işten eve kirli, terli ve bazen huysuz ama o öpücükten sonra her zaman gülümseyerek geldiğinde onu öpecek kadar uzun süre telaşlanmayı bırakırdı. Birbirlerini mutlu ederlerdi.

Banyonun ışığını kapatarak yatak odasına girdiğimde Lexi'yi dolap kapısının arkasındaki boy aynasında kaşlarını çatmış kendine bakarken buldum. "Muhteşem görünüyorsun," dedim ona. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Arkasından yaklaştım. Çıplak bir omzunu öptüm. "Küpeler için hâlâ üzgün müsün?"

Aynada gözlerimle buluştu. "Olabilir. Annen nasıl biriydi? Belki onun hakkında bir şeyler bilmem yardımcı olabilir."

"Hmm. Dışa dönüktü. Komikti. Kuralları vardı ve bu kurallar konusunda sizi kesinlikle sıkıştırırdı ama aynı zamanda anlayışlı ve nazikti. Bize her zaman sarılırdı. Güllerini severdi, yemek yapmayı severdi, babamı severdi."

"Adı neydi?" "Susan."

"Susan." Lexi her iki kulak memesinden sarkan küpelere dokundu. "Daha önce fotoğrafını görmüştüm. Çok güzeldi."

"Öyleydi."

"Onun gözlerine sahipsin. Ve onun gülüşüne." "Herkes öyle diyor."

"Bu küpeleri mümkün olan en kısa sürede sana geri vereceğim."

"Bunu şimdi düşünmemize gerek yok."

"Bu konuda saçmaladığımı düşündüğünüzü biliyorum ama-"

"Ben öyle düşünmüyorum Lexi." Onu kendime doğru çevirdim. "Hiç de bile. Eğer annemin küpelerini takmanın önemli bir şey olduğunu düşünmeseydin, hiçbir şey hissetmediğini düşünürdüm." Sırıttım. "Ve ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Saçma sapan duyguların var. Devasa bir stok. Bir duygu indirimine ihtiyacın var."

Bu bir gülümseme getirdi. "Doğru."

Ruj sürmüştü, ben de yanağından öptüm. "Gitmeye hazır mısınız, Bayan? Buckley?"

"Bunu söylemen çok garip."

"Neden? Sen busun işte," dedim, yatak odasından çıkarken onu takip ederek.

Sonra kışına küçük bir şaplak attım. "Karıcığım."

* * *

Düğün resepsiyonlarını hiç sevmemiştim ama itiraf etmeliyim ki bizimki çok eğlenceliydi. Ailem yemek için elini taşın altına koymuştu ve lezzetli bar atıştırmalıklarından oluşan tabaklar vardı-sliderlar ve buffalo kanatları, kızarmış turşular ve

Patates kabukları. Ari bize üzerinde küçük Elvis ve Priscilla düğün figürleri olan üç katlı bir düğün pastası yapmıştı.

"Aman Tanrım, bu çok sevimli! Bu kadar kısa sürede nereden buldun bunu?" Lexi sordu.

"Şansım yaver gitti; pasta için malzeme almaya gittiğimde dükkânda süsler de vardı ve dayanamadım! Size bile benziyor!" Ari gülerek şöyle dedi.

İtiraf etmeliyim ki, biraz öyle oldu.

Xander küçük bir dans pisti oluşturmak için bazı mobilyaların yerini değiştirmiş, Veronica ve Kelly erkenden gelip orta süsleri ve balonlarla süslemiş ve Faye Teyzem Lexi'ye kız kardeşinin çiçekçisinden küçük bir buket getirmişti. "Fırlatmak için!" dedi Lexi'yi kucaklayarak. "Sırf kaçarak evlendin diye tüm eğlenceli gelin şeylerini kaçırmamalısın!"

Pastayı kestikten ve Elvis'in "It's Now or Never" şarkısı eşliğinde dans ettikten sonra Lexi odanın bir ucunda durdu ve buketi arkasından fırlattı - Veronica da onu yakaladı.

Yedik, içtik, dans ettik ve gece boyunca kutlama yaptık; etrafımız bizim için gerçekten mutlu olan ve birbirimizi sadece birkaç hafta tanıdıktan sonra aceleyle evlenmemize hiç aldırış etmeyen insanlarla çevriliydi.

"Kimsenin size ilk görüşte aşk diye bir şey olmadığını söylemesine izin vermeyin," dedi Gus. "Betsy'mi gördüğüm anda onun benim için doğru kişi olduğunu anladım."

"Ve bunun uzun sürmeyeceğini söyleyen insanların sizi üzmesine de izin vermeyin," diye ekledi Betsy. "Dokuzuncu sınıfta tanıştık ve hâlâ birlikteyiz."

Tüm bu cömertlik ve iyi niyetin Lexi'nin moralini bozacağını düşünmüştüm ama o harika vakit geçiriyor gibiydi. Neredeyse arabaya kadar zıplayarak gitti ve eve dönüş yolculuğu boyunca bir ardıç kuşu gibi cıvıladı.

"Bu kasabayı seviyorum! İnsanlar çok iyi! Ve aileniz inanılmaz. Keşke diğer kardeşlerin de gelebilseydi. Keşke büyükannen de gelebilseydi. Keşke Winnie ve Ellie de gelebilseydi. Hatta keşke yaşlı Tabitha da gelebilseydi - belki buradaki nezaketin bir kısmı ona da bulaşırdı."

"Evet, küçük bir kasaba nezaketini kullanabilir. Neden yine ona katlanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Çocukken beni kesinlikle çıldırtırdı ama ben de ona biraz karşılık verdim. Yaşım ilerledikçe, anne ve babası tarafından terk edilmenin onu nasıl etkilediğini görebiliyordum. Benim yaşadıklarımla aynı olmadığını biliyorum.

ama yine de berbattı. Ayrıca . . aile benim için önemli ve sizin gibi çok fazla ailem yok. Kardeşim yok, başka kuzenim yok. Sahip olduğum tek şey o." Lexi omuz silkti. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmam gerektiğini hissediyorum. Sanırım ailem de bunu isterdi."

Elini tutup arkasından öptüm. "O zaman ben de deneyeceğim." Bana doğru baktı. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Yaptım." Evin önüne geldiğimde arabayı park ettim ve motoru kapattım. "İyi olmuş, çünkü bu benim hayatımdaki tek düğün resepsiyonu olacak."

Güldü. "Bu doğru. Bu senin için."

"Peki gelecekteki resepsiyonunuz bununla nasıl ölçülecek, ha? Dart, Elvis ve Priscilla pasta süsü, kızarmış turşu . . . oradan nereye gideceksiniz?"

"Hiçbir fikrim yok." Kıkırdadı. "Aman Tanrım, Elvis demişken, sana düğün fotoğrafımızı göstermeyi unuttum."

"Ne düğün fotoğrafı?"

"Las Vegas'taki törenden. Bana e-postayla gönderilmişti ama spam'e düşmüş ve ben de ancak bugün bulabildim." Çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Birkaç saniye kaydıldıktan sonra ekranı gösterdi.

Gülmek zorunda kaldım. Beyaz tulumu ve favorileriyle Elvis vardı. Kot pantolonlu ve spor ayakkabılı ben vardım. Lexi de kiralık duvağı ve Two Buckleys sweatshirt'ü içindeydi. Fotoğrafta el ele tutuşmuş birbirimize bakıyorduk. "Komik olan ne biliyor musunuz? O anı hiç hatırlamıyorum."

"Ben de öyle!" O da güldü. "Gördüğümde ben de aynı şeyi düşündüm. Bir noktada 'Evet' demiş olmalıyız."

Başımı salladım ve emniyet kemerimi çözdüm. "En azından bu bir kanıt. Eğer soran olursa." Dışarı çıktım ve kapısını açmak için yanına geldim.

"Çerçeveletebiliriz," dedi, elimi tuttu ve arabadan inmesine yardım etmeme izin verdi. "Noel kartımız olarak göndeririz."

İçeride, eve erken gelen babamı uyandırmamak için sessizce merdivenlerden yukarı çıktık. Eski odamda yatmak için hazırlandık ve çarşafın arasına girdik. Onu kendime çektim ve öptüm. "Sonunda sen bana kaldın."

O da beni öptü, kollarını boynuma doladı ve bir bacağına kalçamın üzerine attı. Ellerim vücudunun her yerinde dolaştı, parmaklarım

İçine kolayca kayıyor, sikim sertleşip kalınlaşıyordu. Ama onun üstüne yuvarlandığımda, ellerini göğsüme bastırdı ve hafifçe itti.

"Sessiz olabiliriz," dedim, içine girmek için sabırsızlanıyordum.

"Bundan şüpheliyim, ama o değil." Başparmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Baban bugün bana aklımı kurcalayan bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

"Bana ikinci bir Limonata Kampı inşa etmek için para biriktirdiğinizi söyledi."

"Oh."

"Bu doğru mu?"

Ona her zaman dürüst olacağıma dair söz vermiştim, bu yüzden tek bir cevabım vardı. "Evet."

"Bana Snowberry'ye yatırım yapmak istediğinizi söylediğiniz para bu mu?" "Evet."

Nefes verdi. "Oh, Devlin."

"Bu benim seçimim Lexi. Ben de bunu istiyorum."

"Peki ya-"

"Bakin, kredinin ne zaman geleceğini kim bilebilir? Başlamak için önden biraz nakde ihtiyacımız olacak. Daha fazla para kazanabilirim. Ve her zaman Limonata Kampı'na dahil olacağım."

"Ama *kendimi* kötü *hissediyorum*."

"Seni iyi hissettirmemi ister misin?" Vücutlarımızın arasına uzanarak sikimin ucuyla klitorisini okşadım.

İnledi. "Ben iyi bir insan olmaya çalışırken sakinle dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Sen iyi bir insansın Lexi. Sadece sikimi gerçekten seviyorsun. değil."

Bu bana pazuma bir çimdik kazandırdı. "Pislik."

"Yani evli mi kalacağız?"

"Sanırım evli kalabiliriz." Bacaklarını bana doladı. "Eğer bu senin için uygunsa."

"Benim için kesinlikle işe yarıyor." Hızlı, derin bir vuruşla tamamen içine girdim. "Karıcığım."

ON BEŞ

Yeni evli olmamdan memnun olmayan sadece bir kişi vardı.

"*Evli* misin?" Ertesi hafta onu işte gördüğümde Tabitha bana bön bön baktı. "Büyükanmem öyle söyledi ama ben inanmıyorum."

"İnan buna." Bileğimi yüzünün önünde aşağı doğru çevirdim. "Gördün mü?"

Elimi tuttu ve parmaklarımı inceledi, yüz ifadesi inançsızlıktan tiksintiye dönüştü. "Nedir bu?"

"Bu benim yüzüğüm."

"Elmas yok."

Elimi geri çektim. "Ben elmas istemedim."

Tabitha bir kahkaha attı. "Kim elmas istemez ki? Adam fakir falan mı?"

"Hayır, değil. Ben öyle yüzeysel biri değilim." Bilgisayara döndüm ve iptal etmem gereken rezervasyonları gözden geçirmeye başladım. Devlin ve ben inşaatın başlangıcı sırasında açık kalmaya çalışmayı tartışmıştık ama sonuçta, mekânda misafir kalmazsa işin daha çabuk bitebileceğine karar vermiştik. Bu bizi gürültü, toz ve rahatsızlıkla ilgili pek çok şikâyetten de kurtaracaktı. Bu şikayetleri telafi etmek için tesis tekrar açıldığında iki ücretsiz gece sunmayı planladık.

"Kim bu *koca*?" Tabitha arkamdan seslendi. "Büyükanmem sanki beyaz bir atın üzerinde bizi kurtarmaya gelen bir şövalyeymiş gibi ondan bahsedip durdu."

"Adı Devlin Buckley."

"Devlin?" Durakladı. "Birkaç hafta önce geceyi birlikte geçirdiğin adamın adı bu değil miydi?"

"Bilmen gerekiyorsa, evet."

"Ertesi sabah *soyadını* bile bilmiyordun. şimdi de karısı mı oldun? Matematikçi değilim ama bir şeyler tutmuyor."

Arkamı döndüm ve kollarını göğsünde kavuşturmuş duran kuzenimle yüzleştim. "Her şey yolunda gidiyor. İrtibatta kaldık. Biz aşık olduk. Biz

kaçtı."

Gözleri kısıldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve şimdi Snowberry sana miras kaldı, değil mi? Bu çok uygun."

"Öyle," diye kabul ettim. "Çünkü burası benim için her şey demek. Şanslıyım ki kocam beni anlıyor ve burayı onarmak için benimle birlikte çalışmak istiyor."

"Satmak yerine mi?"

"Biz satmak istemiyoruz. Yenilemek istiyoruz."

"Ama ben paramı istiyorum," dedi, sesi giderek umutsuzlaşıyordu. "Planlarım var."

"Sana verecek param yok."

"Satarsak olur. Satın almak isteyen şirketin adı neydi? Elmaslarla ilgili bir şey miydi?" Parmaklarını şıklattı. "Black Diamond'dı, değil mi?"

"Bu anlaşma masadan kalktı," dedim hızla, panik göğsümde hızla yükseliyordu. "O adamın aramasına hiç geri dönmedim. Benimle konuşmak isteyen satış hakkında."

"Aramasına cevap vermene gerek yok." Hissettiğimden çok daha özgüvenli konuştum. "Bu anlaşma *masadan kalktı*."

"Bunu göreceğiz, değil mi?" Tezgâhtan telefonunu kaptı ve koridora doğru fırladı.

* * *

Tabitha ile yaptığım konuşmayı ona anlattığımda Devlin o kadar da endişeli görünmedi. "O hiçbir şey yapamaz," dedi, işten sonra aldığım yiyecekleri yerleştirirken. "Büyükannem sözünden dönmezse, hafta sonuna kadar vekaletnameyi almış olacaksın. Krediyi almamız için gereken tek şey bu. Peki Gran tapu hakkında ne dedi?"

"Bunu hazırlamak için bir emlak avukatına ihtiyacı olduğunu söyledi ve kendisine bunun aylar sürebileceği söylendi. Görünüşe göre, ilçe düzeyinde bu işlemleri yürüten tek yetkili sırtından ameliyat olduğu için haftalarca dışarıda kalmış ve şimdi bir yığılma var."

Devlin başını salladı. "Küçük kasabalar, dostum." Plastik bir torbadan bir paket kıyma çıkardı. "Buzdolabı mı, dondurucu mu?"

"Onu dışarıda bırakabilirsin. Onu akşam yemeği için kullanacağım." "Ne yiyeceğiz?"

"Spaghetti Bolognese. Arkadaşım Ellie'nin kocası Gianni bana ailesinin gizli et sosu tarifini verdi. Gerçi bunun için yalvarmak zorunda kaldım." Bir tencereye su doldurmaya başladım.

Devlin arkamdan geldi ve ellerini kalçalarımın yanındaki lavabonun kenarına dayadı. "Yalvardın, ha?"

Ağzı boynumun kıvrımlarını gıdıklarken kıkırdadım. "Çok sert."

"Kıskandım. Sosu için başka bir adama yalvardın."

"Sana yalvardığım gibi ona yalvarmadım, aptal." Gülerek musluğu kapattım. "*Böyle* yalvardığımı duyan tek erkek sensin."

Dişlerini hafifçe omzuma geçirdi. "Güzel. Bu arada, haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Jennifer Bates aradı. Sunum toplantımız için bir tarih belirledik - Ekim'in yirmi yedisi."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bütün bir ay uzakta."

"Bu iyi bir şey olabilir. Hâlâ yapmamız gereken hazırlık çalışmaları var. Gitmeden önce bir müteahhit tutmak istiyorum, böylece para geldiğinde hemen işe başlanabilir. Belki beli ağrıyan memur da o zamana kadar tapu işlemlerini halleder."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Öyleyim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sen de öyle olmalısın."

* * *

Ekim geldi. Yapraklar renk değiştirdi ve ben de büyükannemin kutlamak istediği ismini değiştirdim. Bizi akşam yemeğine davet etti ve küçüklüğümünden beri en sevdiğim yemek olan biber ve mısır ekmeği yaptı.

"Alexandra her zaman çok iyi yemek yerdı," dedi büyükannem biz yemeğimizi bitirdikten sonra ama hâlâ masada oturuyorduk. "Tabağını bitirmesi için asla peşinden koşmak zorunda kalmazdım. Sen de öyle miydin?" diye sordu Devlin'e.

"Oldukça iyi bir yiyiciydim." Arkasına yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına doladı.

Büyükanne memnun görünüyordu. "Bahse girerim çocuklarınızın iştahı yerinde olacak."

"

"Tamam, büyükanne." Ayağa kalktım ve tabaklarımı lavaboya götürdüm.

"Biz

şimdi buna girmemiz gerekiyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok erken." Tabaklarını almak için masaya döndüğümde lazer ışınlı bakışlarımı ona diktim. "Daha yeni evlendik."

"İnsan her zaman önceden plan yapmak ister."

"Anın tadını çıkarıyoruz." Bir kez daha lavaboya gittim ve Devlin de beni takip ederek kâsesini ve kaplarını tezgâhın üzerine koydu.

"Bulaşıkları yıkayabilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım. "Endişelenme-"

"Ne muhteşem bir koca!" Büyükanne araya girdi. "Lexi, hayatım, onu kabul et ve benimle yukarı gel. Senin için bir şeyim var."

Devlin beni omuzlarımdan tuttu ve lavabodan uzaklaştırdı. "Git. Ben hallederim. Bizim evde yemekten sonra bulaşık görevi hep Dash ve benim üzerimde olurdu."

"Tamam. Teşekkürler." Büyükanne mutfaktan çıkarken takip ettim ve bir eliyle tırabzanı tutarak yavaşça tırmandığı merdivenlerden yukarı çıktım. Bütün bu süre boyunca konuştu.

"Düşünüyordum da, tabii ki çok fazla karışmak istemem.

-"Burada sizin için bir parti düzenlese güzel olmaz mı? Evliliğinizi kutlamak için?"

"Buna gerek yok."

"Ama senin koridorda yürüdüğünü, yemin ettiğini ya da damadın gelini öptüğünü göremedim! Las Vegas düğününün yasal olduğunu biliyorum elbette ama duygusal değil. Geleneksel değil. Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şeylerin olduğu bir düğün töreni istemez misiniz?"

"Mavi bir sweatshirt giymiştim," dedim sonunda merdivenlerin başına vardığımızda. "Fotoğrafi gördün."

Eski yatak odamın önünden geçip kendi yatak odasına doğru ilerlerken içini çekti. "Kastettiğim bu değildi." Dolabına doğru yürürken kapıyı açtı ve yukarı baktı. "Uzanabileceğimden emin değilim. Yardım edebilir misin, sevgilim? Şu beyaz şapka kutusu."

"Elbette." Yanına gittim ve beyaz bir kutuyu kaldırdım. Üzerindeki kalın toz tabakası hapşırma neden oldu.

"Tanrı sizi korusun. Toz için kusura bakma, yıllardır indirmemiştim. Sen ve Tabitha onunla elbise giyme oyunu oynamak istediğinizden beri." Üstünü kaldırdı ve duvağını çıkardı. Yavaşça silkeleyerek başörtümün üzerine yerleştirdi.

tarafını tepemdeki saçların arasına soktu ve gülümsedi. "İşte. Gördün mü? Git aynaya bak."

İstemiyordum ama bir çıkış yolu da göremiyordum. İsteksizce odanın köşesine, ahşap bir çerçeve içinde duran eski bir şoval aynaya doğru döndüm.

Ve işte büyükannemin duvağı içindeydim. Dudağımı ısırdım.

Büyükannem arkamda belirdi, camda benimkilerle buluşan gözleri buğuluydu. "Bir rüya gibi görünüyorsun," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Ve ben sadece bunun gerçekleştiğini görmek istiyorum."

"Bilmiyorum büyükanne. Snowberry önümüzdeki birkaç hafta içinde paramparça olacak ve-"

"Hemen olması gerekmiyor," dedi. "Yenilemenin tamamlanmasını bekleyebiliriz. Bu nasıl olurdu?"

"Devlin'le konuşacağım," dedim ve bu maskaralığın bir parçası olarak büyükannemin duvağını takarak hayalimdeki Snowberry düğününü gerçekleştirmeyeceğime yemin ettim.

Büyükannem gülümsedi. "Tek istediğim bu." Sonra durakladı. "Bu ve torunlarımın torunları, ama her şey sırayla."

* * *

Devlin ve ben kendimizi tadilatın içine attık.

Müteahhitlerle, tasarımcılarla ve restoran işletmecileriyle randevular ayarladık. Rezervasyonu olan herkesle irtibata geçtim ve tadilat nedeniyle sezonu kapattığımızı açıkladım. Bazı şikâyetler olsa da, misafirlerin çoğu yıllardır Snowberry'ye sadıktı ve çalışmalar tamamlandığında geri dönecekleri için heyecanlıydılar. Hafta sonları gündüz yürüyüşçüleri için bir teleferiği çalışır halde tutmaya karar verdik, ancak kar yağdığında bunun durması gerekecekti.

Tabitha bana sessiz davranıyordu, bu da beni tedirgin ediyordu ama Devlin, özellikle de vekaletname formları imzalandıktan sonra, nispeten ilgisiz kaldı.

Yine de kuzenimin bir şeylerin peşinde olduğundan endişeleniyordum. Bu kadar sessiz olmak ona göre değildi.

Bir sabah büyükannem Tabitha'nın Florida'daki babasını ziyaret etmek için izin istediğini söyledi.

"Sorun olur mu?" Yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Senden daha uzun saatler çalışmanı istediğim için üzgünüm hayatım. Yeni evli olduğunu ve kocanla vakit geçirmek istediğini biliyorum."

"Sorun değil büyükanne." Aslında Tabitha başımda olmasa daha az stresli olurum. "Benim için hiç sorun değil. Doğrusu, o kadar da yoğun değiliz. Bu hafta sonu son birkaç rezervasyonumuz var, sonra da misafir kabul etmiyoruz."

İçini çekti ve lobide etrafına bakındı. "Buranın tatillerde boş olduğunu düşünmek beni üzüyor. Noel'de her zaman çok büyüldür."

"Yine büyülu olacak büyükanne." Gülümsedim. "Sadece kışın da değil." Öğle tatilinde Devlin'le birlikte bir golf arabası alıp arazinin kuzey ucundaki Otter Gölü'ne gidecektik. Kürek sörfü ya da kano kiralamak ya da bir balıkçı iskelesi kurmak gibi yaz aylarında sunduğumuz hizmetleri genişletmek için bazı fikirler sunmuştum ve o da potansiyelini ölçmek için bölgeyi bizzat görmek istiyordu. "Güven bana."

"Seviyorum." Başını farklı bir yöne eğdi ve bana sinsi bir gülümseme verdi. "Bu sabah özellikle mutlu görünüyorsun."

"Kendimi mutlu hissediyorum,
büyükanne." "Evlilik hayatı
seninle aynı fikirde." Güldüm.

"Sanırım öyle olmalı."

"Elbise bile giymişsin." Büyükannemin gözleri onaylayarak vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "İşe giderken neredeyse hiç elbise giymeysin."

"Devlin ve benim bu öğleden sonra bir müteahhitte toplantımız var," dedim ve Devlin'in düğün resepsiyonumuzda, bacaklarım onu çıldırttığı için elbise giymeme bayıldığını ağzından kaçırdığını söylemeyi ihmal ettim. "Sonra da bir aylık evlilik yıldönümümüzü kutlamak için yemeğe çıkacağız."

"Ne kadar tatlı!" Büyükanne çok sevindi. "İkiniz arasında her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, yalan olmadığına sevinerek. "Her şey çok iyi gidiyor."

* * *

"Sen ne düşünüyorsun?" Otter Gölü'nün kenarında durmuş, bir elinin gölgesinde gölü inceleyen Devlin'e baktım. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Çok büyük olmadığını biliyorum ama sence potansiyeli var mı?"

"Kesinlikle," dedi. "Hatta batı kıyısına küçük bir plaj yapabilir miyiz diye düşünüyorum. Biraz kum getirip inşa edebiliriz."

Kalbim mutlulukla çarptı ve ellerimi çırpıttım. "Oyum evet!"

Gölün çevresinde yürüdükten sonra, çevredeki ormana giden eski bir patika gördük ve onu takip ederek ağaçların serin gölgesinde kaybolduk. Sonbaharın keskin havası kurumuş yaprakların ve nemli toprağın kokusunu taşıyordu. Bir dakika sonra Devlin durdu ve içine çekti. "Bu kokuyu seviyorum. Bana çocukluğumu hatırlatıyor."

"Ben de." Birdenbire gelecek için duyduğum heyecan, burayı yeniden hayata döndürme ihtimalinin verdiği sevinç ve yanımda duran adama duyduğum minnettarlıkla dolup taşım. Kollarımı boynuna doladım ve vücuduna iyice yaklaştım. "Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Teknik olarak *benim için* olmasa bile. Bu beni çok mutlu ediyor."

Kollarını bana doladı. "Sevindim. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor."

"Beni daha da mutlu görmek ister misin? Hadi telesiyeyle dağın tepesine çıkalım ve sonbahar yapraklarına bakalım!"

Güldü. "Hayır. Bir lanet. Şans."

Suratımı astım ve ağzını ağzıma kapatmadan önce alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Elleri sırtımda dolaştı ve dili ağzımın içine girdi. Kıcımlı tutup beni ereksiyonunun şişkinliğine doğru çektiğinde pişmanlıkla inledim.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim ona.

"Ama bu bizim yıldönümümüz. Ve ben bir hediye istiyorum." Dönüp sırtımı kalın bir meşe ağacına dayadı ve sert boyunu bana sürttü. "Bana on beş dakika ver."

Dudaklarım sırtıacak şekilde kıvrıldı. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

"Belki sadece beş dakikaya ihtiyacım olur. Kahretsin, çok sertleştim." Elbisemin altına uzanarak parmaklarını iç çamaşırlarımın kenarından içeri soktu ve kolayca içime kaydırıldı. "Tanrım. Şunu iki dakika yap."

"Devlin, bunu burada yapamayız."

"Yapamayız." Dizlerinin üzerine çöktü ve külotumu ayak bileklerime kadar çekti, sonra bir bacağımlı omzuna attı ve dilini amıma gömdü.

Şaşkınlık çığlığım boş ormanı deldi ve korkmuş bir sincap yakındaki bir ağaca tırmandı. Devlin kalçalarını kavradı, bırakmayı reddediyor, açlıkla ziyafet çekiyordu. Boğazımdan zevk iniltileri kaçıyor, elimde değildi.

-Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sıkıca tuttum. Çok geçmeden ağzının her yerine sertçe boşalıyordum.

Sabırsızlıkla homurdanarak ayağa fırladı ve kot pantolonunun kemerini çözdü. Aletini serbest bıraktı. Birkaç kez hızlıca, sertçe çekti. Sonra elbisemin alt kısmını kaldırdı ve bacaklarımdan birini yukarı kaldırdı ve ilk doruktan nefesimi tutmaya bile zamanım olmadan beni ikinciye doğru sürüklüyordu.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi ve her güçlü itişte o kadar yüksek sesle bağırdım ki Devlin sesi bastırmak için elini dudaklarıma koydu. Başparmağını ağzıma aldım ve dişlerimin arasına sıkıştırdım. Gömleğinin arkasını o kadar sert pençeledim ki tırnaklarımdan gömleği delip geçeceğini sandım. Daha fazla itti, kendini içime gömdü, belimi ağaca sabitledi ve kalçalarını küçük, hızlı itişlerle hareket ettirdi, bu da vücudumun horozunun etrafında sıkışmasına ve sonra tüm gerginliğini bir kez daha serbest bırakmasına neden oldu

-Bu sefer farklı bir yerden, daha derin ve gizli bir yerden. Uzun bir iniltiyle sertleşti ve son üç vuruşla kayboldu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki her zonklamasının tadını çıkardım.

Sadece bu da değil, beni o kadar istemişti ki, daha sonra yatağında olacağımı bilse bile, hemen şimdi, burada bana sahip olmak zorundaydı. Bu şekilde arzulanmanın çok heyecan verici bir yanı vardı, özellikle de Devlin gibi biri tarafından. Çok yakışıklı, akıllı, başarılı ve çekici. Herkese sahip olabilirdi ama ben buradaydım.

Belki ona aşık değildim, ama lanet olsun ki onun karısı olmaya aşık değildim.

Son bir titremenin ardından alnını benimkine yasladı. "Seni günün geri kalanında işten kaytarmaya ikna etme şansım nedir?" dedi nefes nefese.

Güldüm. "Bu anlamayı sen bile yapamazsın. Geri dönmek zorundayım. Tabitha haftanın geri kalanında yok, bu yüzden ön bürodaki tek çalışan benim."

"Nereye gitti?"

"Florida, sanırım, babasını ziyaret etmek için."

"Onu özleyeceğimi söyleyemem." Yavaşça çekildi ve ben temizleyecek bir şeyim olmasını dilerken kendini topladı. Öğleden sonraki zevkimizin kanıtı, külotumu yerine değiştiren kalçamdan aşağı süzülüyordu.

Rahatsız olduğumu fark etti ve nedenini hemen tahmin etti. "Al," dedi ve önce yakalı gömleğini, sonra da altına giydiği beyaz tişörtü çıkardı. "Bunu kullan. Aslında, bana bırak." Dizlerinin üzerine çökerek, yumuşak beyaz pamuklu gömleğiyle bacaklarımın içini ve aralarını dikkatle ve özenle sildi, sonra külotumu tekrar yerine koydu. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet," dedim usulca, jestinden etkilenmiştim. "Teşekkür

." "Elbette. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

Gülümsedim, kalbim bir serçe gibi pır pır ediyordu.

Sonunda golf arabasına geri döndük ve Devlin beni ana kulübeye geri götürdü. "İyi misin?"

"Sanırım öyle. Nasıl görünüyorum?"

"Sanki ormanda bir kurt tarafından iyice perişan edilmişsin gibi."

Güldüm. "Yıkımı yapan kurt gibi görünüyorsun, bu yüzden bir sonraki müteahhit randevusundan önce saçını düzeltmek isteyebilirsin."

"Sanırım saçımı mahvettin." Bir elini üzerinde gezdirdi. "Seni manyak." "değil. Üzgün değilim." Sırtarak arabadan inmeye başladım.

Kolumu tuttuğunda.

"Hey." daha yakına çekerek öptü. "Sonra görüşürüz. Karıcığım."

Göğsümde havai fişekler patladı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Devlin bir parmak ucunu bir kürek kemiğinden diğerine uzanan sözcüklerin üzerinde gezdirdi. "Dövmeni beğendim. *Hayat ya cesur bir maceradır ya da hiçbir şey.*"

"Teşekkürler." Yataktaydık, örtüleri atmıştık, hâlâ sıcak ve terliydik, tenimizde seks kokusu vardı. Ben karnımın üzerinde yatıyordum, o da yanımda yatıyordu. "Bu babamın eskiden söylediği bir şeydi, gerçi sonradan Helen Keller'dan arakladığını öğrendim."

Güldü. "Kelimelerin altındaki bu şey de ne?" Parmağı o noktayı ovuşturdu. "Bir yusufçuk mu?"

"Ateş böceği. Bana böyle seslenirdi. Ateşböceği."

"Bunu sevdim. Sana yakışıyor."

"Henüz fark etmediğim bir dövmen var mı?"

"Üzerimde dövme yok."

"Onları sevmiyor musun?"

"Diğer insanlarda iyi duruyorlar. İki ağabeyimde bir sürü var. Vücudumda kalıcı olarak iz bir şey düşünemiyorum."

"Her zaman seveceğin bir şey olduğundan emin olmalısın," diye kabul ettim.

Tekrar konuştuğunda gözlerim kapanmak üzereydi.

"Ateşböceği," dedi.

"Hm?"

"Dağın tepesindeki bara bu ismi vermeliyiz. Ateşböceği." Hayalimde canlandırarak gülümsedim. "Bu hoşuma giderdi."

Saçlarımla oynadı, ensemde süpürdü, sonra dudaklarını oraya bastırdı. "Güzel."

* * *

Bir hafta sonra, Tabitha güneşten öpülmüş bir cilt ve garip bir şekilde hoş bir tavırla geri döndü.

İşe döndüğü ilk gün geldiğinde, ya daha fazla sessizlik ya da "parasını" talep eden asık suratlı bir tavır bekliyordum, ama bunun yerine melek gibi bir gülümseme takındı ve beni gerçekten neşeye karşıladı.

"Günaydın!" Kahve fincanını yere bıraktı ve ellerini birbirine sürttü. "Burada işlerin iyi gittiğini duydum. Büyükanнем yakında işe başlayacağını söylüyor."

"Evet," dedim, onun tam bir sekiz çizmesinden çekinerek. "Bir müteahhit tuttuk ve çalışmalar Şükran Günü'ne kadar başlayacak."

"İnanılmaz." Gülümsedi. "Çok mutlu olmalısın."

Mutluydum, her şey yerli yerine oturuyordu. Yeni mekânın renderları beni gözyaşlarına boğmuştu, o kadar güzellerdi ki. Vizyonumuzu anlayan bir tasarımcı ve Detroit'te başarılı bir otel spa'sı işletmiş ve yakın zamanda bölgeye taşınmış bir spa yöneticisi tutmuştuk. Devlin, Snowberry'yi gezmek ve hangi yeni teknolojinin alanımıza ve bütçemize en uygun olacağı konusunda tavsiyelerde bulunmak için Utah'ta bulunan bir hava asansörü üreticisinin temsilcisiyle bir araya geldi ve kar tabancası üreticisi bize iki yeni fan için harika bir teklif sundu.

Ama bunların Tabitha ile paylaşmak istemedim.

"Yani yarın ve Cumartesi çalışabilirsin, değil mi?" Onun yerine masanın arkasında eşyalarımı toplarken sordum. Boston'a uçağımız bu gece geç saatte kalkacaktı. Sunum toplantımız yarın sabahtı.

"Elbette," dedi ve başparmağıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Teşekkürler." Duraksadım, bir şeylerin doğru olmadığına ikna olmuşum. "Babanla ziyaretin nasıl geçti?"

"Harika!"

"Florida'da hava güzel miydi?" "Güzeldi."

"Orada ne yaptın?"

"Bilirsin işte, sahile gittim, tekneyle gezdim. Bazı iş toplantılarına katıldım."

Gözlerimi kırptım. "İş toplantıları mı? Ne işi?"

"Henüz bir şey söyleyemem. Ama çok ilginç."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu bir oyun mu Tabitha? Oyun oynayacak vaktim yok." "Biliyorum. Yatırımcılarla *büyük ve önemli bir toplantı* var.

yarın." Gül goncası dudaklarını yavaşça, bilmediğin bir şeyi biliyorum gülümsemesi kapladı. "İyi şanslar."

Tüylerim diken diken oldu. Ona toplantıdan bahsetmemiştim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Belki büyükannem bahsetmiştir."

Bir süre daha orada durdum, içimi bir tedirginlik kapladı. Belli ki bir şeyler saklıyordu. "Bak Tabitha, farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama biz bir aileyiz. Ve yaptığım her şeyi, ailemizin inşa ettiklerini korumak için yapıyorum."

"Her şeyi mi? Seni en başta satmaya çalışan adamla evlenmek gibi mi?" Gözlerinde şimdi biraz ateş vardı. "Evet, hepsini biliyorum. Anlaşmayı yapamayınca kovulduğunu biliyor muydun?"

"Kovulmadı. İstifa etti," dedim hararetle.

Gülüştü bir çan gibi çınladı. "Elbette, size böyle söyledi. Ama duyduğuma göre hesaptan çıkarıldığında ofiste birinin suratına yumruk atmış ve sonra da kovulmuş."

Tüm vücudum öfkeyle parladı. "Bu doğru değil."

"Ona sor," dedi beni biraz geren soğukkanlı bir güvenle. "Ona o gün neler olduğunu sor. Sonra da aniden sana aşık olmaya karar vermesinin biraz garip olup olmadığını kendine sor. Kendine ne tür bir oyun oynuyor olabileceğini sor."

"Oyun oynayan tek kişi sensin Tabitha. Zirve'deki o fotoğrafları gördüm." Başıımı salladım. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bana para ödediler. Yeteneğimin farkına vardılar. Ve paraya ihtiyacım var." "Eğer öğrenirse büyükannemin kalbi kırılır."

Uzandı ve kolumu okşadı. "Ona söylemeyeceğini bu şekilde biliyorum."

Kolumu onun ulaşamayacağı bir yere çektim. "Sen dışarıda ona ihanet ederken, ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"*Doğru* olan ne? Sırf burası sana miras kalsın diye şipşak bir evlilik mi?" Kadın homurdandı. "Bu zengin işi. Peki ne kadar evli kalmayı planlıyorsun? Bahse girerim tapuya adını yazdıracak kadar uzun süre."

"Neden bilmiyorsun."

Parmaklarını bana doğru salladı. "İyi yolculuklar."

Arabama doğru giderken, her zaman yaptığı gibi beni kızdırmak için bir şeyler söylediğine kendimi inandırmaya çalıştım. Belli ki Bob Oliver'la konuşmuş ve o da ona yanlış bilgi vermişti.

Ama konuşma midemde hızla korkuyla dolan büyük bir çukur bırakmıştı.

ON ALTI

EVDE, iki günlük yolculuk için çantamı hazırlarken Devlin'e hiçbir Şey söylemedim. Bir Őeylerden dolayı tedirgin olduğumu fark etmiş olmalı, çünkü bana birkaç kez iyi olup olmadığını sordu. İyi olduğumu, sadece yarınki toplantı için gergin olduğumu söyledim, ki bu da doğruydı.

Havaalanına giderken sürekli direksiyonun üzerindeki eline bakıyor, Tabitha'nın söylediklerini hatırlıyordum. Hepsi saçmalık mıydı? Ona güvenmeye başladıktan sonra sözlerinden Şüphe etmeme neden olmasından nefret ediyordum. Bana her zaman dürüstlük sözü verdikten sonra.

"Devlin," dedim bileğimdeki dostluk bileziğıyle oynayarak. "Boston'daki işinden kovuldun mu? Yoksa istifa mı ettin?"

"İstifa ediyorum." Bana baktı. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum, ama ..." İçimi ektim. "Tabitha belli ki Bob Oliver'la konuşmuş ve o da ona farklı bir hikâye anlatmış."

"Ne hikayesi?"

"Anlaşmayı kapatamadığın için Black Diamond hesabından çıkarıldığını ve o kadar sinirlendin ki ofiste birini yumrukladığını ve bu yüzden kovulduğunu." Sol eline baktım. Parmağına taktığım evlilik yüzüğüne. "Peki gerçek ne?"

"Gerçek Şu ki, hesaptan çıkarıldım, istifa ettim ve sonra Bob Oliver'ın suratına iki yıldır -muhtemelen daha uzun süredir- hak ettiğı yumruğı indirdim."

"Bunu bana hiç söylemedin. Ona vurmak hakkında."

"O kadar da gurur duymuyorum. Aslında, siktir et. Ben gurur duyuyorum." Omuz silkti. "Sadece sana evlenme teklif etmek için evine gece hikâyenin gerekli bir parçası gibi görünmüyordu. Bir pislik olduğumu düŐünmeni istemedim."

"Bunu zaten dŐndğme eminim."

Güldü. "Gördün mü? Bana gvenmeni sağılamak zaten yokuŐ yukarı bir tırmanıştı. Öfke kontrolü sorunlarıyla daha fazla yokuŐ eklemek istemedim."

"Tamam." Bileğimdeki boncuklarla oynamaya devam ettim.

"Hey." Uzandı ve elimi tuttu. "Endişelenmeyi bırak. Bob Oliver'ın kiminle konuştuğu önemli değil. İhtiyacımız olan şeye sahibiz. İlerliyoruz."

"Doğru," dedim nefes alıp vererek. "İhtiyacımız olanı aldık. İlerliyoruz." Bu bana babasının onun hakkında söylediklerini hatırlattı

-Her zaman bir hedefin peşindeydi ve ona ulaşır ulaşmaz bir sonrakine geçiyordu. *Devlin'in birinin bu kadar yaklaşmasına izin verecek kadar yavaşlayacağından emin değildim. Onun kalbini gerçekten çalmış olmalısın.*

Yapmamıştım tabii ki. Keşke yapsaydım demenin de bir anlamı yoktu.

* * *

O gece neredeyse hiç uyumadım, çok gergindim.

Sabah, daha Devlin uyanmadan, denemekten vazgeçtim ve yataktan kalktım. Dün gece soyunmak için acele ederken çıkarıp yere attığı düğmeli gömleği giydim ve kapıyı arkamdan çekerek karanlık yatak odasından çıktım.

Bu kadar geç geldiğimiz için tam olarak takdir edemediğim lükse hayret ettim. Kötü hava koşulları uçuşumuzu ertelemişti ve vardığımızda saat gece yarısını geçmişti. Doğruca yatağa gittik.

Boston'daki dairesinin "güzel" olduğunu söylemişti ki bu büyük bir eksiklikti. Büyük pencereler ve yüksek tavanlar daireyi yumuşak gri ışığa boğuyor, muhteşem ahşap zeminleri, mobilyalarının şık ve modern çizgilerini, mutfaktaki parlak kuvars tezgahı ve paslanmaz çelik aletleri gösteriyordu. Kahve makinesine bir kapsül attım ve fincanımı doldururken esnemeye başladım. Koyu kavrulmuş kahvenin aroması burun deliklerimi doldurdu ve minnetle içime çektim. Kahve bittiğinde kilerini karıştırdım ve bir torba şeker buldum. Kreması yoktu ama onsuz da yaşayabilirdim. Biraz şeker ekledikten sonra ellerimi fincanın etrafına sardım ve yalınayak oturma odasının penceresine doğru yürüdüm.

Bugün hava kapalı ve yağmurluydu ve insanlar işe giderken renkli şemsiyelerin şehir merkezindeki kaldırımlarda hızla ilerleyişini izledim. Kahvemden bir yudum alarak, bugün saat on birde toplantımızın yapılacağı binayı görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Arkamda yatak odasının kapısı açıldı. Mutfakta ayak sesleri duydum, bir dolap kapağı kapanıyordu, ikinci fincan kahve demleniyordu. Bir dakika sonra

Daha sonra Devlin yanımdaki pencerede belirdi. Üstü çıplaktı ve üzerinde sadece yumuşak gri bir eşofman vardı.

"Günaydın," dedi, sesi çakıllı çıkıyordu.

"Günaydın."

"Nasıl uyudun?"

"Yaptığımdan emin değilim." Kahvemi yudumladım. "Sen mi?" "Bir bebek gibi."

İçimi çektim. "Pislik."

Kıkırdayarak arkama geçti ve bir kolunu ortama doladı. Omzumu öptü. "Her şey yoluna girecek Lexi. Oraya gireceğiz ve onları sunumumuzla ve profesyonelliğimizle şaşkına çevireceğiz, çarpıcı yakışıklılığımızdan bahsetmiyorum bile."

Güldüm. "Tamam."

"Onlara yapacağımız her şeyi anlatmayı bitirdiğimizde, paralarını almamız için bize yalvarıyor olacaklar." Beni daha sıkı sıktı. "Göreceksin."

"Çok ikna edicisin."

Omzumu tekrar öptü, sonra kulağıma fısıldadı. "Bu bir hediye."

* * *

İster inanın ister inanmayın, toplantı neredeyse tam olarak Devlin'in söylediği gibi geçti. Tamam, belki paralarını almamız için bize yalvarmıyorlardı ama Devlin'in oluşturduğu tüm çizelgeleri ve hesap tablolarını, topladığı tüm piyasa verilerini, inşaatçılardan gelen tüm planları ve tasarımcılardan gelen renderları onlara gösterdiğimizde ikna olmuş görünüyorlardı.

Devlin inanılmazdı. Bilgileri sunma, soruları ve endişeleri dinleme ve her birine düşünceli yanıtlar verme şekliyle aklımı başımdan aldı. Yapmacık saçmalıklar ya da sahte kabadayılıklarla değil, masadaki insanlara ve zamanlarına duyduğu gerçek saygıyla odadaki her bir kişiyi kazanmasını izledikçe yeteneğine olan minnettarlığım arttı. Devlin sihrini konuştururken ara sıra Sara'nın annesi, kırklı yaşlarının başında, ince, siyah saçlı bir kadın olan Jennifer Bates'le gülümseyerek sohbet ediyordum. Sanki bir sırrın içindeymişiz gibiydi-Devlin'in kaybetmesi mümkün değildi.

Benim rolüm geldiğinde, Snowberry'de büyümekten, ailemin mirasından, hem ailemi hem de beni mutlu edecek bir şey inşa etmek istediğimden bahsettim.

geleneği onurlandırmak ve modern lüksü kucaklamak. Devlin'in yanımdaki varlığı güven vericiydi. Ne zaman gerginleşsem ve paniğe kapılsam ona bakıyordum ve o da gülümsüyordu; fırtınada bir sığınak gibi. Nefes alır, yeniden odaklanır ve devam ederdim.

Toplantı bittiğinde ve diğer yatırımcılar ellerimizi sıkıp odadan ayrıldığında Sara'nın annesi ikimize de sarıldı. "Evliliğiniz ve yeni iş girişiminiz için ikinizi de tebrik ederim. Yatırım şartlarını bir hafta içinde size ileticeğim."

"Teşekkür ederim," dedim. Titremeye devam eden elimi uzattım. "Bittiğine inanamıyorum. Titremem hiç durmayabilir!"

Jennifer her iki eliyle de elimi kapattı. "Bu toplantılar her zaman streslidir."

"Devlin değılsen tabii." Ona hayretle baktım. "Hiç terlemedin bile!"

Gülümsedi. Kolayca omuz silkti. "Ben buna alışkınım."

Jennifer Devlin'e, "Sara'ya bir daha dönmemek üzere taşınacağını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Sen kasabadan ayrıldığından beri çok üzgün."

"Veda etmeden gitmemeliydim," dedi. "Bunu telafî edeceğim. Ona bir külâh dondurma borçluyum. Öğleden sonra buralarda mı?"

"Öyle." Jennifer saatine baktı. "Cuma günleri onu saat üç yirmi gibi okuldan alıyorum."

"Akşam yemeği planınız var mı?" diye sordu. "Hep birlikte pizza yemeye falan gidebiliriz."

"Benim var ama Sara'nın yok." Gülümsedi. "Ve yüzde yüz eminim ki bu akşam bakıcısıyla evde yemek yemek yerine seninle dışarıda pizza yemeyi tercih eder."

"Harika. Sorun olmazsa saat altı gibi gelip onu alırım." "Elbette." Jennifer bana baktı. "Ama Sara'nın benimle gelmesini istediğine emin misin?"

"Akşam yemeği randevunda peşine takılmak mı?"

"Evet! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim. "Devlin bana onun hakkında her türlü harika şeyi anlattı."

"Onunla çok iyi anlaşıyor. Tüm o çocuklarla." İç çekerek tekrar Devlin'e odaklandı. "Limonata Kampı seni gerçekten özleyecek."

"Ben de onları özleyeceğim." Devlin boğazını temizledi. "Gitmeye hazır mısın Lex?"

"Evet." Jennifer'a gülümsedim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ailem için yaptıklarınızdan dolayı size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Aile dünyadaki en önemli şeydir," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Ve Devlin kesinlikle benimkine yardım etti. Ben de onunkine yardım etmekten heyecan duydum."

Bir an için kafam karıştı, çünkü yardım ettiği Buckley ailesi değildi. Ama Devlin elini sırtıma koyarak beni asansöre doğru yönlendirdiğinde ne demek istediğini anladım.

Artık Devlin'in ailesiydim.

Asansörün kapıları açıldı ve arabanın içine adım attım. Kapılar kapanıp yalnız kaldığımız anda bana kocaman bir ayı gibi sarıldı ve ayaklarımı yerden kesti. "İşte bu! Başardık!"

Gülerek ona tekrar sarıldım. "Başardın."

"Hey, sen çok büyük bir rol oynadın. Senin hikayen sunuma yürek kattı. Ve mükemmel anlattın." Beni tekrar yere bıraktı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Mavi gözlerine baktığımda, o düşünce yine kalbime saplandı ve onu bir ok gibi delip geçti.

Biz bir aileydik, Devlin ve ben.

Biz bir aileydik.

YEDİ

devlin

"Masamda iki güzel kız varken bana bakın. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Kolumu, Sara ve annesinin yaşadığı şehir evinden çok uzak olmayan bir yerde bulduğumuz rahat İtalyan pizzacısındaki bir kabinde yanımda oturan Lexi'ye doladım. Karşımızda Sara kıkırdadı ve masanın altından kaval kemiklerime tekme attı.

"Şimdi dondurma yemeye gidebilir miyiz?" diye sordu, geniş kahverengi gözleri umut doluydu. "En sevdiğim yer hemen sokağın başında."

"Yemeğini bitirdin mi?" Tabağında kalan yarım dilim pizzaya baktım. Pek bir şey yememişti ama yine de onu aldığımızdan beri neredeyse hiç durmadan konuşuyordu.

"Evet, bitirdim."

"O zaman evet, şimdi dondurma yemeye gidebiliriz." Lexi ve Sara en sevdikleri dondurma çeşidini söylerken ben de hesabı ödemesi için garsona işaret ettim. İkisinin de kurabiye hamuru olduğunu söylemesi beni şaşırtmadı. Meğer bir sürü ortak noktaları varmış; ikisi de kayak yapmayı, ikisi de Taylor Swift'i ve ikisi de benimle dalga geçmeyi seviyormuş.

Sara Lexi'ye neşeyle, "Bazen saçları arkaya doğru sarkıyor," dedi.

Lexi ona, "Bir de sabahki saçlarını görmelisin," dedi. "Çok komik. Her yere yapıyor."

Restorandan çıktıktan sonra da devam ettiler, hafif çiseleyen yağmurda yan yana yürüdüler. "Bazen tıraş olmuyor ve bıyıkları çıkıyor," diye kıkırdadı Sara. "Bir keresinde yüzmeye gitmiştik ve koltuk altlarında kıl olduğunu gördüm. Ve göğsünde."

Lexi kahkahayı bastı ve omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Bu doğru. Öyle."

Sırıttım ve başımı salladım. "Bu taciz devam ederse dondurmanın parasını ödemeyeceğim."

Ama ruh halim iyiydi. Kendim için mutluydum -kazanan bir atış yapmak her zaman güzel hissettirir- ama daha çok Lexi için mutluydum.

Toplantıdan eve döner dönmez kanepeme uzanmış ve saatlerce uyuklamıştı. Dün gece iyi uyumadığını biliyordum, bu yüzden ayakkabılarını ayağından çıkardım, üzerine bir battaniye serdim ve uyumasına izin verdim. Uyandığında biraz kendinden geçmiş gibiydi -biraz sessiz ve gergindi- ama muhtemelen rahatlamamanın henüz tam olarak içine işlemediğini düşündüm. Sara'yı aldıktan sonra gevşemişti.

Dondurmacının içinde, kasanın yanında beklerken, iki yeni en iyi arkadaş külahlarını sipariş ettiler, ödedim ve cam kenarında bir masa kaptım. Birkaç dakika sonra bana katıldılar, kurabiye hamuru parçalarıyla dolu büyük vanilyalı dondurma toplarını yalıyorlardı. Lexi'nin dilinin külahının çevresinde nasıl dolaştığını ya da benimle göz teması kurarken dudaklarından yaladığı küçük vanilya damlasını fark etmemeye çalıştım.

Bazen tam bir cadaloz olurdu. Bu yönünü seviyordum. Aslında onunla ilgili pek çok şeyi severdim.

Onunla yaşamak şaşırtıcı derecede kolaydı. Belki de çok fazla seks yaptığımız içindi. Belki de bunun geçici olduğunu bildiğimiz içindi. Ya da belki de aslında birbirimize çok iyi uyduğumuz içindi. Farklılıklarımız birbirine çok uygundu.

Eve ilk geldiğinde pırıl pırıl bir banyo ve mutfakla karşılaştığında şok olmuştu; armatürler pırıl pırıl, fayanslar parlak, yerler tertemizdi. Mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı gördüğünde çenesi düştü. Bir otel hizmetçisinin ziyaret edip etmediğini sordu.

Annemiz öldükten sonra hepimizin ev işlerine yardım etmek zorunda kaldığımızı, yemek pişirmek ya da ayak işlerini yapmak için çok genç olduğumu ama ev işlerinde iyi olduğumu söyleyerek alınganlık gösterdim. Bu bana yapıştı. Ona çamaşır bile yıkayabildiğimi söyledim ve doğruyu söylediğimi kanıtlamak için hemen o anda giysilerini çıkarıp çamaşır makinesine atmayı teklif ettim.

Bu arada teklifimi kabul etti.

Peki ya yemekleri? Hayatımda hiç bu kadar iyi yemek yememiştim (ya da başka bir adamın sosundan ne kadar hoşlandığımla ilgili bu kadar çok şakaya katlanmamıştım).

Ailem ona bayılıyordu ve o da hemen uyum sağladı. Austin, Veronica ve çocuklarla Moe's'ta kahvaltıda buluştuk. Xander ve Kelly ile Buckley's Pub'da takıldık. Babamın evindeki aile oyun gecesine katılmıştık. Mabel yeni kız kardeşiyle resmi olarak "tanışabilmek" için bizi FaceTimed'dan aradı ve Dash, yıllar önce ona söz vermiş olmama rağmen kaçtığım için bir pislik olduğumu söyleyen el yazısıyla yazılmış bir not da içeren bir düğün hediyesi gönderdi.

Sağdıçım olduğu için bizim adımıza mutluydu ve bir dahaki sefere eve geldiğinde kutlama yapmak için sabırsızlanıyordu.

Onunla her şey çok kolaydı.

Bu hiç tartışmadığımız anlamına gelmiyor. Bazen tadilatın bazı yönleri konusunda aynı fikirde değildik ve Lexi elde etmeye kararlı olduğunda, topuklarını *derinlemesine* kazdı. Gülünç derecede duygusaldı, biraz huysuzdu ve sinirlendiğinde kapıyı çarpmaktan çekinmezdi.

Ama o aşırı tepki verdiğinde hemen özür dilerdi, ben de duyarsız bir şey söylediğim için hatalı olduğumda özür diler ve hatamı telafi etmeye çalışırdım. Birbirimizi dengeliyorduk. Ben olaylara geniş açıdan bakmakta, mantıklı ve rasyonel olmakta, bütçemiz dahilinde sorun çözmekte iyiydim. O ise yaratıcı ve becerikliydi ve mekanla ilgili anlattığı hikayeler, modern ama bir o kadar da romantizm ve nostalji içeren fikirler bulmamıza yardımcı oldu. Duygularını saklamaktan aciz oluşunu bile takdir etmeye başlamıştım. Onu bu kadar kolay okuyabilmeyi seviyordum.

Kendisi ve Snowberry için yaptıklarından dolayı sonsuz minnettarlık duyuyordu ve ben de bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanıyordum. Takdir edilmek. İhtiyacım vardı. Kendimden daha büyük bir şey için hayati önemde. Mesleğim gereği, bir anlaşma yapıp yoluma devam etmeye alışkındım. Ama bu paradan daha fazlasıydı. Bir şeyi restore ediyorduk. Uzun ömürlü olacak bir şey inşa ediyorduk.

Ayrıca mükemmel oral seks yapardı.

O gece kapısında belirip ona evlenme teklif ettiğimde, buna bir iş gibi yaklaşmıştım ve bazı kısımları bana iş gibi gelmişti. Ama itiraf etmeliyim ki birçok faydası da vardı.

Her şey söylenip bittiğinde özleyeceğim şeyler.

"Annem artık Michigan'da yaşayacağını söyledi." Sara'nın sesi beni şimdiki zamana geri çekti. "Bu doğru mu?"

"Bir süreliğine," dedim. "Ama bazen geri gelip ziyaret edeceğim."

"Sen daha iyisin." Yüzüne, eline ve koluna dondurma bulaşmıştı. "Serçe parmağına söz." Küçük parmağımı uzattım ve o da sırtarak yapışkan parmağını benimkine soktu.

"Pinky söz." Külahından bir ısırık daha aldı. "Benden bu kadar." Ayağa kalkarak kalanları aldım ve çöpe attım, masaya birkaç peçete getirdi. "Al bakalım. Ağzını silmek ister misin?"

Kâğıt peçeteleri aldı ve dudaklarına sürdü. "Teşekkürler." "Gitmeye hazır mısın?" Lexi'ye sordum.

Başını salladı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Keşke şemsiye getirseydik. Dışarıda gerçekten yağmur yağıyor."

"Umurumda değil!" diye bağırdı Sara, kapıya doğru koşarak. "Yağmuru seviyorum!"

Kahkahalarla inleyerek onu kaldırıma kadar takip ettik; burada her su birikintisinde neşeyle tepindi, sağanakta daireler çizdi ve damlaları diliyle yakalamaya çalıştı. Biz onun peşinden şemsiyelerin altındaki çiftler bize gülüyor, yağmur benim gömleğimi ve Lexi'nin bluzunu ıslatıyordu.

Yaya geçidinde sinyal için beklemek zorunda kaldık ve Sara elimi tuttu. "Hadi dans edelim!"

Güldüm. "Dans mı?"

"Evet! Tıpkı sana bahsettiğim favori Taylor Swift şarkım gibi!"

Elimi kaldırdım, onu bir kolumun altında döndürdüm. Sonra onu belinden tuttum ve mutlu bir şekilde çılgılık atarken etrafımda salladım. O sırada sinyal değişmişti, ben de onu tekrar yere bıraktım. "Gel bakalım."

"Sırtıma biner misin?" diye yalvardı.

Başımı sallayarak sırtımı gösterdim ve eğildim. "Atla."

Caddeyi geçtik, evine kadar kalan iki bloğu yürüdük ve sıırılsıklam olmuş Sara'yı bakıcısına teslim ettik.

"Özür dilerim. Biraz dağınık," dedi Lexi küçük kız sırtımdan kayarken.

"değil." Genç bakıcı gülümsedi. "Ben onu . İçeri girmeye hazır mısın Sara?"

"Hayır!" Sara bana döndü ve kollarını belime doladı. Sonra başını geriye eğdi ve üzgün gözlerle bana baktı. "Gitmeni istemiyorum."

"Ziyaret edeceğime söz vermiştim, unuttun mu?" Burnuna dokundum.

"Ve ben serçe parmağımla verdiğim sözü asla tutmam."

"Ben de seni ziyarete gelebilir miyim?"

"Evet!" Lexi Sara'nın sırtını sıvazladı. "Benimle kayak yapmaya gelebilirsin!" "Tamam." Beni kocaman sıktı, sonra Lexi'ye de sarıldı.

"Güle güle." "Hoşça kal, tatlım." Lexi ve ben el salladık ve aceleyle arabama doğru koştuk.

Sokağın aşağısına park etmiş.

Lexi binama dönerken yol boyunca titredi. Otoparkta yürürken elini uzattığımda eli buz gibi soğuktu. "Donuyorsun," dedim asansörde onu kendime çekerek. Kollarımı ona doladım. "Michigan kışlarını iliklerine kadar seven bir kızı Boston'da çiseleyen küçük bir yağmur nasıl üşütebilir?"

"Bilmiyorum," dedi kollarını göğsünde kavuşturup ellerini çenesinin altında birleştirek. Kucağında vücudu titredi. "Belki stres atmak için falan."

Kapı benim katıma açıldı. Koridorda ilerlerken kolumu omuzlarına doladım. "Bir fikrim var. Neden gidip sıcak bir duş almıyorsun? Tüm bu gerginliği atarsın. Bugüne girerken hissettiğin tüm endişeyi bırak, çünkü artık buna ihtiyacın yok."

"Tamam."

"Ve dışarı çıktığınızda, sizi diğer aktivitelerle sıcak ve stressiz tutmak için elimden geleni yapacağım."

Güldü. "Kulağa hoş geliyor."

O banyodayken kendime birkaç parmak burbon koydum ve sesli mesajımı kontrol ettim. Rian Richman'dan gelen bir aramayı kaçırmıştım.

"Hey Devlin. Ben Rian Richman. Görüşme tarihlerini geciktirdiğim için özür dilerim. Bu sonbahar işler çok yoğun geçti. Müşteri yönetiminde bazı değişiklikler oldu. Önümüzdeki haftadan sonra buraya gelebilir misin diye merak ediyorum. Beni arayın."

Onu geri aradım ve telesekreteri açtı.

"Selam Rian. Sesini duyduğuma sevindim. Gecikme için endişelenme, Michigan'daki mülkle meşguldüm. Muhtemelen önümüzdeki hafta Santa Monica'ya gelebilirim ama önce eşimle konuşmam gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede sana haber vereceğim. Teşekkürler."

Görüşmeyi sonlandırdım ve burbonumdan bir yudum aldım. Bu cümlelerin dilimden bu kadar kolay dökülmesi beni biraz şaşırtmıştı - karım. Az önce şaka gibi bile gelmemişti.

Bu da beni o rahatsız etmedi. Ne oluyor lan?

Yatak odama geçtim, bardağımı komodinin üzerine koydum ve birkaç mum yaktım. Banyoda duşun aktığını duydum ve onu orada çıplak ve ıslak hayal ettim.

Aletim hemen direksiyonu tutup ona katılmamı sağlamaya çalıştı ama bu dürtüyü bir kenara ittim. Ben onu tekrar sahiplenmeden önce biraz yalnız kalmayı, kendine zaman ayırmayı hak ediyordu.

Karım.

Sahiplenme içgüdüğü sert bir şekilde devreye giriyordu. Kanımı ısıtıyordu.

Kaslarımı sıkıyor. Nabzımı hızlandırıyor. Nefesimi hızlandırıyor.

Kravat askım gözüme
çarptı. Ve bana bir fikir
verdi.

SEKİZ

DEVLIN'IN BANYOSU erkeksi ve lükstü; yüksek tavanlar, mermer tezgahlar, duşta kömür rengi balıksırtı fayanslar, parlak krom armatürler. Yağmur duş başlığının altında durdum ve suyun yumuşak akışının başımın üzerinden vücuduma doğru süzülmesine izin verdim. Derin derin nefes aldım, Devlin'in duş jelinin kalıcı kokusunu içime çektim ve bir şeyleri gözden kaçırdığıma dair içimi kemiren şüpheden kurtulmaya çalıştım.

Ama ne?

Devlin haklıydı, her şey istediğim gibi gidiyordu. Snowberry elimdeydi. Yenilemek için param vardı. Bana yardım edecek bir ekibim vardı. Devlin'in iş uzmanlığı ve desteği vardı. Hatta bu gece yatağımdaydı.

Bir an için bu düşünceye odaklandım ve burbon, sedir ve kişniş kokusunun kafamı doldurmasına izin verdim. Uyarılma içimde çırpındı ve ellerim ıslak tenimin üzerinde dolaştı. Bana *buraya, buraya ve buraya* dokunacaktı. Bedenimi hevesine göre bükecekti. İçimde hareket edecekti. Beni uçuran, değer verildiğimi ve seçildiğimi hissettiren sözleri söyleyecekti.

Karım.

Ve gerçek olmaması önemli değildi. Bu doğruydı. *Hissettirirdi* Gerçek. Bir geceliğine kendimi o rüyanın içinde kaybedemez miydim?

Çabucak duşu bitirdim ve kalın, kabarık beyaz bir havluyla kurulandım. Havluyu kendi etrafıma sararak saçlarımı taradım ve banyonun kapısını açtım, buhar yatak odasına doğru yükseliyordu.

Loştu, tek ışık şifonyerinin üzerindeki üç mumdan ve her komodinin üzerindeki bir çift mumdan geliyordu. Devlin çoktan yatağa girmişti. Yatak başlığı olarak kullanılan kahverengi deri mindere sırtını yaslamıştı, gömleksizdi, bacakları önünde uzanmış ve bileklerinden çaprazlanmıştı. Sol elinde buz üzerinde bir bardak kehribar rengi sıvı vardı. Alyansı yarı karanlıkta parlıyordu. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Bir yudum aldı. "Sana bir şey getireyim mi? Burbon? Bir kadeh şarap?"

"Hayır, teşekkürler." Beyaz yorganın üzerinde yılan gibi kıvrılmış birkaç kravata benzeyen bir yığın gördüm. "Bunlar ne için?"

"Bunlar senin için."

"Benim için mi?"

"Evet." Bardağı komodinin üzerine koydu ve çıplak ayaklarını yere salladı. "Eğer bana izin verirsen."

"Ne için izin?" Yatağın ayakucunda durduğum yere doğru yürürken tereddütle sordum.

"Seni bağlamak ve sana sahip olmama izin vermek için."

Nabzım hızlandı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bugüne kadar yaşadığım en sapkın deneyim, Devlin'i The Broken Spoke'un halka açık otoparkında kiralık arabasının arka koltuğunda sikmekti. O zamanki risk keşifti. Buradaki risk daha yüksekti.

Ama Devlin'e tekrar baktım ve ona evet diyecek kadar güvendiğimi fark ettim. Acıya boyun eğmeye istekliydim. Ona karşı savunmasız olmak istediğimi. Eğer gizli arzularım varsa, bunları ortaya çıkaracak kişinin o olmasını istediğimi.

Ben de onun fantezilerini gerçekleştirmek istiyordum. "Tamam," dedim.

"Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsanız, bana durmamı söyleyin. Dur kelimesini kullan.

Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Dudaklarımı öptü ve havluyu bedenimden çözerek yatağın ayakucuna attı. "Şimdi buraya gel ve uzan."

Çarşafın üzerine çıkıp sırtüstü uzanırken kalbim bir top gibi gümbürdedi. Ellerimi karnımın üstüne koydum. Uyluklar birbirine bastırıldı.

Devlin kravatlardan birine uzanmadan önce burbonundan bir yudum almak için durakladı. Konuştuğunda sesi alçak ama emrediciydi. "Bileklerini bağlayacağım ve onları duvardaki şu çubuğa bağ."

Bar mı? Dirseklerimin üzerinde doğrulup arkama baktım ve daha önce fark etmediğim bir şeyi keşfettim: Yatak başlığını oluşturan deri minderler duvara bağlı siyah bir bara asılmıştı. "Tamam."

"Ama önce gözlerini bağlayacağım." Yanıma diz çöktü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gergin misin?"

"Sayılır. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Güzel." Siyah kravatı gözlerimin üzerine yerleştirdi ve başımın arkasından bağladı.

Zifiri karanlık düşündüğümünden daha rahatsız ediciydi. Ani görüş kaybından dolayı vücudum korkuyla karıncalandı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet."

Hayal kırıklığına uğramama engel olamadım, ki bu çok aptalcaydı. "Çok mu?"

"Ben öyle demezdim." Bir dizini göğüs kafesimin iki yanına yerleştirirken şilte kaydı. Başımı bir yastığa yasladı ve bileklerimi başımın üzerinde çaprazladı. "Ama bunun benim ilk seferim olmaması senin için daha iyi."

"Tamam."

Bileklerimi bağladı ve ben de bağları çekiştirdim. Kan dolaşımını kesecek kadar sıkı değillerdi ama kaçış yoktu. Kalbim suyun üzerindeki bir taş gibi atıyordu. Nefesim daha hızlı geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Sesim zayıftı, sanki ellerimle birlikte ses tellerim de etkisiz hale getirilmişti.

Çalışmaya devam etti ve kollarım duvara doğru çekildi. Sıkıca sabitlendi. Çapraz bileklerimle başımın üstündeki çubuk arasında bir boyun bağı uzandığını hayal ettim. Önsezim, omuz eklemimde küçük bir hareket aralığı olduğunu fark ettiğimde doğrulandı, ama hepsi bu kadardı. Duvara bağlanmışım.

Nabzım daha da hızlandı. Onun yanında güvende olduğumu bilsem de, sanki içimdeki milyon yıllık bir içgüdü yakınlarda sinsice dolaşan yırtıcıdan kaçamayacağımdan endişe ediyordu.

Hissettiğim bir sonraki şey Devlin'in dudaklarının kulağımda olduğuydu. "Bu benim ilk seferim olmayabilir ama şimdiden favorim oldu." Vücudumda aşağı doğru hareket etti, nefesi tenimde sadece bir fısıltı gibiydi -boyun, göğüs, göğüs kafesi, kalça- ama her reseptörü bir meşale gibi tutuşturuyordu.

Meme uçlarım karıncalandı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Tatlı ve alçak bir uğultu yükselmeye başladı. Nefesimi tuttum, sinirlerim gergindi. Keşke onu *görebilseydim*. Bundan zevk alıyor muydu? Beni bu şekilde görmek onu tahrik ediyor muydu? Sertleşmiş miydi?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Hayal kırıklığına uğradım. Gözlerimi ve ellerimi özlüyorum."

Düşük bir kıkırdama. "Ellerinle ne yapardın?" "Sana dokunurdum. Sertleşip sertleşmediğini bilmek istiyorum."

"Benim sikimi mi düşünüyorsun?"

Yutkundum. "Evet."

"Bunu sevdim. Bunu çok sevdim." Sesi daha da kısıldı. "Ve evet, sertim."

Bir sonraki hamlesinin bunu kanıtlayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bacaklarımı dizlerinin arasında kilitli tutarak dudaklarıma küçük ve metalik bir şey dayadı, sonra yavaşça çenemden, boynumdan, göğüs kafesimden aşağıya doğru sürükledi. "Biliyor musun, bundan ne kadar keyif alacağımı hiç bilmiyordum."

"Beni mi? Beni çaresiz görmek mi?"

"Hayır. Bundan hoşlanacağımı biliyordum." Küçük nesneyle göğüslerimin etrafında dolaştı, meme uçlarını okşadı, kalçamın kıvrımlarında gezdirdi. "Seninle evli olmayı kastetmişim."

Ve cildimde ne kullandığını fark ettim.

Yüzüğü.

"Seninle yaşamak. Seni güldürmek. Gülümsediğini görmek." Yüzüğü karnıma doğru kaydırды. "Boşaldığını hissetmek."

Ağzım açıldı ama konuşamadım.

"Bunun en iyi kısmının intikam almak olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım." Altın bandı göğsümün ve boğazımın ortasına doğru süpürdü, sonra ağzımın dış hatlarını çizdi. "Sana karım demek."

Vücudumun alevler içinde kalacağını düşündüm. Bütün binayı yakıp kül edecek. Şehri yakmak.

Yüzüğü dudaklarımdan aldı. Bir an sonra bardağındaki buz küplerinin şingirdediğini duydum.

Aniden göğsüme soğuk bir şey çarptı ve soğuk nehirler halinde göğüs kafesimden aşağıya ve göğüslerimin üzerine akarken nefesim kesildi. Sonra dili geldi, ılık ve pürüzsüz bir şekilde tenimi yaladı. Hevesli ağzı kıvrımlarım boyunca hareket etti, meme uçlarımda durdu, daire çizdi, emdi, nazıkçe ısırdı. Biraz daha döktü ve göbeğime doğru aktı. Vücudumun ortasından aşağı doğru yaladı, dili midemi titretti. Boğazımın dibindeki çukura biraz damlattı ve dudakları ve dili orada oynadığında öleceğimi düşündüm - bir şekilde, çırpınan dokunuşu hissettim

klitorisimde. Gözbağı duyuşal korteksini mi karıştıyordu? Uyarılmamı mı arttırıyordu?

Diliyle vücuduma tapmaya devam etti, ağzı bacaklarımın dış kısımlarında gezindi. Ayak parmaklarımın her birini emdi. Topuklarımdan birini kaldırdı ve baldırlarımın üzerinde bir yol öptü. Dudaklarıyla dizlerimin arkasını okşadı. Ağzını ya da elini kalçalarımın arasına sokması için can atıyordum -dilin bir darbesi beni azdırabilirdi- ama o nükleer düğmeye yakın bir yere dokunmaktan dikkatle kaçındı.

Vücudumdan yukarı doğru hafifçe inerek dizleriyle kalçalarımı bir arada tuttu ve beni sert ve derin bir şekilde öptü, dilini başka yerlerde hissetmem için duyularımı tekrar kandırdı. Altında kıvrandım, kalçalarımı kaldırmaya çalıştım, ağırlığını üzerimde hissetmek, bacaklarımın arasında onun sert uzunluğunu hissetmek için çaresizdim.

Burbon aromalı dudaklarını çekti. "Çok sabırsızsın." "Elimde değil," dedim. "Şu anda çok tahrik oldum." "Ne istiyorsun?"

"Her şeyi istiyorum."

Kulak mememi ısırđı. "Açık ol. Bana tam olarak ne istediğini söyle, ben de sana onu vereyim."

"Beni yalamanı istiyorum," dedim utanmadan. "Dilinle beni boşaltmanı istiyorum."

"Aferin kızıma." Bacakları beni sımsıkı kavradı ve yatakta aşağı doğru hareket etti. Bir saniye sonra bacaklarımı ayırdı ve beni tamamen açtı. Nefesimi tuttum, aklımın sınırında dilinin hareketini, dudaklarının fırçasını, parmağının kayışını bekliyordum. Bu noktada üzerime *nefes alsa* boşalabileceğimden oldukça emindim.

"Çok güzel," diye homurdandı. "Ve hepsi benim."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Tamamen seninim."

Oluşum zaten çok yoğundu, gerilimin sinir uçlarımdan geçip diliyle temas ettiğı noktada hiç zaman almadı. Sıcak, keskin ve patlayıcıydı, alt bedenim onun altında çırpınıyor, kollarım başımın üstündeki düğümleri çekiştiriyor, çığlıklarım duvarlarda yankılanıyordu. Gözbağının ardında gümüşi yıldızlar karanlığı deliyordu.

Devlin boğuk bir küfürle ağzını benden ayırdığında bedenim hâlâ kasılıyordu. "girmeliyim." Biraz uğraştıktan sonra

Pantolonunu çıkararak tekrar kalçalarımın arasına girdi, sikini içime sokarken inliyordu.

"Hâlâ sertleşip sertleşmediğimi merak ediyor musun?" diye homurdandı derin, yavaş itişlerle hareket etmeye başlarken.

"Sanırım cevabımı aldım," diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

"Sana bir sır vereceğim," dedi kulağıma. "Bütün gün, her gün senin için sertleşiyorum."

Fırtına yine toplanıyordu, bu sefer farklı bir yerde. İçimde daha derinlerde. Bacaklarımı kalçalarının arkasına kilitledim. Kalçalarımı kaldırdım ve bağları çekiştirerek beni serbest bırakması için yalvardım.

"Seni görmek istiyorum," diye yalvardım. "Sadece seni görmeme izin ver."

Gözbağını çıkaracak kadar uzun bir süre beni sismeyi bıraktı. Sonra gözlerimiz kilitlendi ve sanki etrafımızdaki dünya yok oldu. Bir saniye boyunca orada asılı kaldık, zamanda asılı kaldık ve tek bildiğim teslim olma isteğiydi. Beden. Kalp. Ruhumu. Kendimi ona bırakmak ve onun da bana bıraktığını hissetmek istiyordum. Sözler istedim. Sonsuza dek istedim. Aşk istedim.

Sakın , kendime vasiyet ettim. Bunu mahvetme.

Yüz ifademin hiçbir şey saklamadığından ve hislerimi yüzümden okuyacağından korktuğum için başımı yana çevirdim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Eğer o gözlere bakmaya devam edersem, kırılacaktım.

Bir kez daha hareket etmeye başladı. Daha sert. Daha hızlı. Vücudu benimkinin üzerinde sıcak ve ağırdı. Aleti, içimin onu sıkıca kavramasını sağlayan o büyüğü yere dokunuyordu. İçimin derinliklerine gömülmüş, beni uçurumun kenarına gönderen hızlı, sabit darbelerle içime doğru sallandı, ancak bu sefer tam orada benimle birlikteydi. Ve içimdeki her zonklamasında, ona olan hislerimin başımı döndürene kadar yükseldiğini hissettim.

Onların içinde boğuluyordum.

* * *

Devlin beni çözdükten sonra bir şey daha yapmak için izin istedi.

Kızarmış bileklerimi ovuşturarak ona temkinli bir bakış attım. "nedir?"

"Sana masaj yapmak istiyorum." Komodinin üzerindeki mumlardan birine ve üfledi. "Bakın, masaj yağının içinde eriyor. Bir arkadaşım

bana doğum günü hediyesi olarak verdi. Bu şirket için çalışıyor ve mumların harika olduğunu söylüyor."

"Hiç kullanmadın mı?"

"Hayır." Kokladı. "Ama nefis kokuyor." "Beni yakmayacak mı?"

Cam kavanozu ters çevirerek avucuna biraz yağ döktü. "Ilık, ama sıcak değil."

Gülümsedim. "Tamam."

Sağ kolumu tutup kucağına koydu, sonra da güzel kokulu yağı cildime sürdü. Elleri ön kolum boyunca uzun, süpürme hareketleriyle nazık bir baskı uygularken, kravatının geride bıraktığı izlere dikkatlice masaj yaparken gözlerimi kapattım. Elimi, bicepslerimi, tricepslerimi ve omzumu ovdu. Kolumla işi bittiğinde onu ağzına götürdü ve dudaklarını bileğimin iç kısmına bastırdı. Sonra avucuna biraz daha yağ döktü ve yatağın diğer tarafına geçerek tüm rutini sol kolumda tekrarladı. Bu sefer işi bittiğinde her parmağımı öptü ve sonunda dudaklarını avucuma dayadı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Sana teşekkür etmeliyim. Masajı yapan sendin."

Elimi kucağına koydu. "Ben masajdan bahsetmiyordum. Aldığımız güvenden bahsediyordum."

"Oh." Gülmeye çalıştım. "Beni bilirsin. Herkese güvenirim."

"Yapma." Başparmağı bileğimde yumuşak daireler çizdi. "Herkese güvenme Lexi. Kulağa çok bencilce gelecek ama kimseye bu şekilde güvenmeni istemiyorum."

Dudaklarım aralandı ve bir söyleyeceğim şeyin ikimizi de utandıracağından korktum. Bu yüzden ağzımdan tamamen alakasız bir şey kaçırdım. "Susadım."

Devlin güldü. "Sana biraz su getireyim."

O yatak odasından çıkınca aceleyle banyoya girdim. Kapalı kapının ardında kendimi temizledim ve birkaç derin nefes aldım. Yüzüme soğuk su çarptım. Dişlerimi fırçaladım. Nabzımın için bir dakika verdim. Ama aynaya baktığımda yanaklarım hâlâ kızarmıştı ve gözlerim ateş gibi parlıyordu.

Oyundu, kendime söyledim. Seksi bu kadar yoğun hissettiren şey fanteziydi.

Gözbağı, esaret, burbon ve hatta belki de masajdı. Söylediği sözler ya da bende uyandırdıkları tepkiler değildi. Oynadığımız rollerdi. Paylaştığımız duygular değildi.

Duygularımı onun yatak odasının karanlığında yeterince iyi maskeleyebildiğime emin olduğumda kapıyı açtım.

Mumların hepsi sönmüştü ve yatağın başucundaki lambalardan biri yanıyordu. Devlin yine siyah pantolonunu giymiş, yatağın bir köşesinin altına yeni bir çarşaf sıkıştırıyordu. "Komodinin üzerinde senin için bir şişe su var. Bourbon birikintisinin içinde uyumak zorunda kalmayalım diye çarşafı değiştireyim dedim."

"Teşekkürler." İstemsiz bir ürperti içimi sarstı ve kollarımı ovuşturdum.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu. "Uyumak için şey ister misin?"

Pijamalarımı hazırlamıştım ama ona ait bir şeyle uyumak istedim. "Elbette."

Şifonyerine gitti ve bir çekmece açtı. Sırtarak bir Limonata Kampı tişörtü çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bu nasıl?"

"Mükemmel."

Başımdan geçirdi ve kollarımı kolların arasından geçirmemi izledi. "Sana daha çok yakışıyor. Bunu hafife alarak söylemiyorum, çünkü o gömlek bana çok yakışıyor."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

Yatağa girdik ve Devlin lambayı kapattı. Şişeyi tekrar kapatıp başımı yastığa koymadan önce soğuk sudan birkaç yudum aldım. İkimiz de bir süre sırt üstü yattık.

Sonra yan tarafına yuvarlandı. "Hey."

"Ne?"

"Sana bir şey sormam gerek."

"Tamam."

"Santa Monica'daki pozisyon için benimle görüşmek isteyen adam aradı. Önümüzdeki hafta oraya gelip gelemeyeceğimi öğrenmek istiyor."

"Oh."

"Sorun olur mu?"

"Benden izin almana gerek yok, Devlin." "Yine de soruyorum."

"yok." Sesim kağıt gibi inceydi.

Uzandı ve parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi. "Endişelenmene gerek yok. Bir daha dönmek üzere gitmiyorum. Bu sadece bir görüşme."

"yok, Devlin."

"İstersen sen de benimle gelebilirsin."

Gözlerimi sıkıca kapadım, iskelede gezindiğimizi, küçük şirin sahil restoranlarında akşam yemeği yediğimizi, geceleri bir otel yatağını ateşe verdiğimiz hayal ettim. "Seyahat için gerçekten zamanım yok. Evde yapacak çok şey var."

"Tamam." Kolumu ovmaya devam etti. "Bir varmış gibi hissediyorum. Böyle bağlı olmak sana fazla mı geldi?"

"Hayır. Öyle değil."

"Ama bir şey var?"

Evet, bir şey vardı. Ama bunu kabul edemezdim. İnkâr da edemezdim çünkü ışıklar kapalı olsa da Devlin'in ateşimi ölçmek için artık yüzümü görmesine gerek yoktu. Beni çok iyi tanıyordu. Belki bunun *etrafında* konuşabilirdim. Tamamen dürüst olmasam da doğru olabilirdim.

"Sadece Jenniferın daha önce söylediği bir şeydi," dedim. "Ne dedi?"

Bir nefes aldım. "Onun ailesine nasıl yardım ettiğinle ilgili bir şey, bu yüzden o da seninkine yardım etmekten memnun oldu."

"Seni etkileyen *bu mu*?"

"Şey, evet." Yorganı belime kadar çektim. "İnsanların sana ve bana bir aile olarak bakacağı daha önce aklıma gelmemiştir. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu kelime beni çok etkiledi."

"Oh. Anladım." Bir an için düşündü. "Bunun aptalca olduğunu hiç sanmıyorum. Aile fikrini ciddiye alıyorsun."

"Değil mi?"

"Evet ama sanırım hiçbir zaman kendi aileme sahip olacağımı düşünmedim, bu yüzden belki de benim için durum farklıdır."

Yanıma kaydım, yüzümü ona döndüm. Karanlıkta dürüst olmak daha kolaydı. "Neden kendi aileni istemediğini sorabilir miyim? Çocukları çok seviyorsun ve Sara ile aran çok iyi. Bugün seni onunla görmek... seni bir baba olarak hayal etmek gerçekten çok kolaydı."

Bir an sessiz kaldı. "Bazen ben de hayal ediyorum. Ama en fazla bu kadar oluyor."

"Nasıl olur?"

"Sanırım yerleşme fikrinden hoşlanmıyorum. Hareket etmeyi seviyorum, anlıyor musun?"

"Dinginlik de güzel olabilir."

"Dürüst olmak gerekirse durgunluğu hiç sevmemedim." "Neden sevmezsin?"

Tekrar sırt üstü dönerek ellerini başının arkasına koydu. Konuştuğunda sesi derin ve sessizdi. "Çok uzun süre hareketsiz kaldığımda, bazı şeyleri çok derinden hissediyorum."

Boğazım düğümlendi, çünkü anlamıştım. "Bunu anlıyorum. Ama ... belki de bu her zaman kötü bir şey olmak zorunda değildir. Yani, ben de bazı şeyleri derinden hissediyorum."

"Bu seni mutlu etti mi? Bir şeyleri bu kadar derinden hissetmek?" "Henüz değil, sanırım. Ama umarım bir gün yapar."

Bir an sessiz kaldı. "Ben de öyle umuyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun." "Teşekkürler." Başka bir şey söylersem ağlayacağımdan korktum, bu yüzden yuvarlandım.

ondan uzaklaştı ve diğer yöne bakacak şekilde bir topun içine kıvrıldı.

Bir dakika sonra Devlin tekrar yan yattı, bir kolunu belime doladı ve beni vücudunun sığınağına çekti. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Seninle hareketsiz olmayı seviyorum."

Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Seninle zaten evli , kesinlikle seninle çıkardım."

Güldüm ve onun kolunu kendi kolumla kapattım. "Teşekkür ederim. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Sana daha fazlasını sunabilmeyi dilediğim zamanlar oluyor

Lexi." "Devlin, dur. Daha fazlasını istemiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece söylüyorum." Yüzünü saçlarıma gömdü. "Şu anda, keşke teklif edebilseydim."

* * *

Ertesi gün Devlin'in arabasını Michigan'a geri götürdük ve Devlin ve benim kadar konuşmayı seven iki kişi için on beş saatlik yolculuk garip bir şekilde sessiz geçti.

Bir örgünün ucunu çiğnerken, dün gece yaptıklarımızı mı yoksa söylediklerimizi mi düşündüğünü merak ettim.

O bir erkek Lexi, kendime hatırlattım. Sence tatlı sözleri mi anımsıyor yoksa seni duvara bağlayıp derinden burbon yalamayı mı?

Eğlenceliydi elbette, ama aklımda kalan şey sonrasında yaptıklarıydı. Benimle ilgilenme şekli. Çarşafları değiştirmesi. Bana tişörtünü vermişti. Bana . Yuva kurmak ve bir aile sahibi olmak konusundaki isteksizliğini açmıştı.

Çok uzun süre hareketsiz kaldığımda, bazı şeyleri çok derinden hissediyorum.

Sonra Sara'yla arasının ne kadar iyi olduğunu, onu ne kadar sevdiğini, ona gülümsediğinde nasıl ışıldadığını hatırladım. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyordu. Bu çok açıktı.

Ama onları sevmekten korkuyordu. Bu da çok açıktı.

Yine de, kulağıma usulca söylediği sözleri hatırladığımda vücudumda dolaşan ürpertiye engel olamadım. *Seninle hareketsiz olmayı seviyorum.*

Bu üç küçük kelimeye ancak bu kadar . Bana gelince, kocama delicesine aşık olmuştum.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

NINETEEN

İKİ HAFTA SONRA, şafak öncesi karanlığında çantasının fermuarını çekişini izledim.

Sabah erkenden Kaliforniya'ya giden bir uçakta yer ayırtmıştı. İş görüşmesi öğleden sonra saat üçteydi, akşam yemeği için kardeşi Dash'i görecekti ve yarın onu işe almak isteyen adam onu golf oynamaya götürecekti. Pazar günü eve uçacaktı.

Ceplerinde anahtar, cüzdan ve telefon olup olmadığını kontrol ederken kalbim göğsümde daha da ağırlaştı.

Ki bu aptalcaydı. Mutlu olmak için her türlü sebebim vardı.

Girişim sermayesi transfer edilmişti. İnşaat devam ediyordu. Yeni bir web sitesi tasarlanıyordu. Yeni bir şef işe alınmıştı. Yeni bir kokteyl menüsü tasarlanmıştı. Devlin'in kardeşi Austin, ana kulübenin orijinal iç kısmından kurtarılan ahşaptan bizim için özel bir bar bile yapıyordu. Ve mülkün mülkiyetini bize devreden tapu güvence altına alınmıştı.

İstediğim her şeyi elde etmiştim.

Ama göğsümdeki bu boş sızı geçmeyi reddediyordu. Bunu saklamak için elimden geleni yapıyordum ama Devlin bende bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve omzuma dokundu. "Hey. Ben yokken iyi olacaksın, değil mi?"

Daha uzun oturdum ve bir yastığı göğsüme bastırdım. "Evet. Sadece gidiyor olman garip geliyor. Vegas'tan beri tek bir geceyi bile ayrı geçirmedik."

"Beni özlemeyeceksin bile. Bu gece Winnie'lerde kalacaksın, değil mi?"

"Evet." Winnie, Ellie ve ben bu akşam Winnie'nin evinde buluşacaktık. evde spa gecesi ve yatıya kalma. Üvey kızları bu hafta sonu anneleriyle birlikte olacaklardı, bu yüzden beni onların yatak odasında kalmaya davet etti.

Kız kıza vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama bana veda öpücüğü verip beni sonra arayacağını göğsümde bir boşluk hissettim. Boğazım . Bu

Ancak ön kapının çarpma sesini duyduktan sonra, keşke o beni dinlerken söyleyebilseydim dediğim sözleri fısıldadım.

"Seni seviyorum."

* * *

Winnie'nin evinin kapısı iki genç kız tarafından açıldı, ikisi de önlük ve isim etiketi takıyordu. "Halluna Day Spa'ya hoş geldiniz," dedi kısa boylu olan, isim etiketinde Luna yazıyordu. Sarı bukleleri başının üstündeki topuzdan kurtulmuştu.

Babasının koyu renk saçlarına ve gözlerine sahip olan uzun boylu kadın, "Saç, cilt ve tırnak hizmetleri sunan, lüks ve rahatlama için bir numaralı destinasyonunuz," diye ekledi. İsim etiketinde Hallie yazıyordu. "Ceketinizi alabilir miyiz?"

"Elbette." Ceketimi silkerken güldüm, aniden geldiğime sevindim. Devlin gittiğinden beri kendimi çok kötü hissediyordum, neredeyse iptal edecektim.

"Selam," dedi Winnie mutfaktan ön salona gelip bana sarılırken. "Planlardaki değişiklik için üzgünüm. Kızların annesinin bir tür iş toplantısı vardı, o yüzden bu gece bizimle birlikteler. Ve Ellie'nin sabah bulantıları bütün gün çok kötüydü, bu yüzden o yok. Ama Michael ailemle birlikte, çok şükür, ve Dex de bu gece itfaiyede. Yani hâlâ kız kıza vakit geçiriyoruz."

"Sorun değil," dedim Dex'in kızlarına gülümseyerek. "Bir ya da iki kaplıca tedavisinden sonra her zaman eve gidebilirim."

Winnie, "Aslında kızlar aile odasında kamp yapacakları için çok heyecanlılar," dedi. "Yani bu gece için hâlâ burada bir odanız var."

"Evet," dedi Luna. "Spa alanı hava karardıktan sonra bir peri masalı ormanına dönüşecek."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor." Onlara gülümsedim. "Bana Halluna Day Spa'dan bahset."

"Bakman için bir menümüz var," dedi Hallie ve ön yüzüne logo çizilmiş katlanmış bir kâğıdı bana uzattı. "Bu taraftan gelin. Size biraz limonlu su ikram edebilir miyiz?"

Kızları aile odasına kadar takip ederken Winnie, "Merak etmeyin, limonlu sudan sonrası için şarabım var," diye mırıldandı. Ayaklarımız için su kovaları, kalın havlu kumaştan saç bantları ve gözlerimiz için salatalık dilimlerinden oluşan tabaklarla iki spa istasyonu kurulmuştu. Sehpanın üzerinde yanan mis kokulu mumlar odayı limon otu kokusuyla dolduruyordu.

"Lütfen buraya oturun, Bayan, um ..." Luna durakladı. "Bir dakika, soyadınız nedir?"

"McInt-aslında Buckley," dedim, kendimi Luna'nın gösterdiği kanepeye bırakarak. "Ben Bayan Buckley."

"Gerçekten adını mı değiştirdin?" Winnie yanıma çökerek sordu.

Başımı salladım. "Ben yaptım."

Winnie gözlerini, yeterince sıcak olduğundan emin olmak için kovalardaki suyu test eden kızlara dikti. "Gecenin spa bölümü sona erdikten sonra *her şeyi* duymam gerekiyor."

* * *

Kızlar Winnie ve beni gazlı ayak banyosu, yüz maskesi, dudak kese, manikür ve aromaterapi ile şımarttılar. İşleri bittiğinde temizlenmelerine yardım ettik, cömertçe bahşış verdik ve Winnie'nin hazırladığı şarap ve şarküteri için mutfağa geçtik.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu bana bir bardak pinot noir doldururken. "Hangi bölüm?"

"Snowberry ile başlayalım." Winnie karşıma oturdu ve bir krakere uzandı.

"Snowberry'de her şey çok iyi gidiyor. Fotoğrafları görmek ister misin?" "Evet!" Winnie krakerini peynirle doldurdu ve bir ısırık aldı.

Telefonumu çıkararak ona yeni lobinin, restoran ve barın, konuk odalarının ve spa'nın renderlarını gösterdim. Sonra da ona inşaat alanının mevcut durumunu gösterdim. "Bunların hepsi birinci aşama. İkinci aşama dağın tepesindeki bar, o da ancak önümüzdeki bahar karlar eriyip toprak çözüldükten sonra bitecek." Telefonumu bir kenara bıraktım ve şarabıma uzandım.

"Bu çok heyecan verici! Büyükannem mutlu mu?"

"Evet. Tabitha dışında herkes öyle."

Winnie gözlerini devirdi. "Onun nesi var?"

"Pek çok şey, ama daha çok satmak istedi çünkü büyükanne belli ki satış gerçekleştiğinde ona bir miktar para vaat etmişti. Şimdi sadece garip davranıyor." Bir parça prosciutto aldım ve ağızma attım.

"Nasıl garip?"

"Ketum ve kendini beğenmiş. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. Açıklaması zor."

"Ne bilebilir ki?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hiçbir fikrim yok. Devlin'in eski şirketi, satışı zorlamaya çalışan şirket, ona ulaştı, belki de Gran üzerinde etkisi olabileceğini düşündüler, ama hiçbir şey çıkmadı."

"Ve şimdi de sahibi sizsiniz, değil mi?" "Evet. Devlin ve ben birlikte sahibiyiz." Sırıttı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ellie'yle birlikte buraya gelip konukları getirecek bazı etkinlikler için beyin fırtınası yapmama yardımcı olursanız çok sevinirim. Belki bir şarap tadımı? Ya da bir açılış partisi?"

"Tabii ki! Buna bayılırız!" Bir kraker daha atıştırdı. "Şimdi bana evlilik hayatından bahset."

"Evlilik hayatı ... güzel." Şarabımı yudumladım. "Beklediğimden daha iyi. Belki de çok iyi."

"Öyle mi?" Kaşları yukarı kalktı.

"Evet." Pinot noir şarabıma baktım. "Aslında biraz endişeliyim."

"Neden?"

"Çünkü artık gerçekten rol yapmıyorum, Win." Onun gözlerine baktım. "Ona karşı hislerim var. Bu evlilik artık gerekli olmadığına ortadan kalkmayacak olan kocaman duygular."

"Ciddi misin?"

"Evet." Derin bir nefes aldım ve kendimi gerçeği itiraf etmeye zorladım. "Sanırım ona gerçekten aşık olabilirim."

Nefes nefese kaldı. "Whoa."

"Biliyorum. Bu çok kötü." Gözyaşlarımı kırıştırmaya çalıştım. "Ve aptalca. Bunun ne olduğunu biliyordum."

"Ama duygularını kontrol edemezsin," diye karşı çıktı.

"Yapamam. Orası kesin. Peki bunun neden göremedim? Bunu tahmin etmeliydim - her zaman terk edenlere aşık olurum, Win. Her zaman."

Mavi gözleri sempatiyle açılmıştı. "Onunla bu konu hakkında konuştun mu? Belki o da aynı şekilde hissediyordur."

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "İlgilenmiyor. Yani, bana değer verdiğini düşünüyorum ama uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyor. Bunu açıkça belirtti. Ve son ilişkisi patladı çünkü"

Kız arkadaşı, hiçbir zaman evlenmeyi düşünmediğini açıkça söylediği halde evlenme teklif etmesini bekledi."

"*Seninle* evlendi," diye işaret etti.

"Bu işle ilgiliydi. Duygularla değil." Titrek bir nefes aldım ve patlamak üzere olan hıçkırığımı geri ittim. "Yerleşmek ya da kök salmak istemiyor. Bir aile istemiyor."

"Hiç mi?"

"Hayır. Bence bu fikre karşı duyduğu isteksizliğin çoğu annesini çok genç yaşta kaybetmesinden kaynaklanıyor," dedim tereddütle. "Sanırım başa çıkma mekanizması sürekli hareket halindeydi. Hep ileriye bakmak. Bir şeyler için çabalamak. Geriye bakmasına, hatta uzun süre hareketsiz kalmasına bile izin vermiyor."

Winnie içini çekerek sandalyesine geri oturdu. "Peki ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim? Plana sadık kal. O gittiğinde sineye çek. Onu unutmaya çalış ve hayatına devam et." Gözyaşları artık özgürce dökülüyordu. "Dışarıda benim istediğim gibi bir hayat isteyen biri olmalı. Beni kalacak kadar sevecek biri."

Winnie sandalyesinden kalkıp benimkinin arkasına dolandı ve kollarını bana doladı. "Var. Var olduğunu biliyorum."

"Bu sabah kapıdan çıkışını izlemek çok zordu," diye ağladım, "ve sadece iki aptal günlüğüne gidecek. Onu pazar günü göreceğim. Neyim var benim böyle?"

"Korkuyorsun, hepsi bu." Daha sert sıktı. "Onu seviyorsun ve kaybetmek istemiyorsun."

"Ama yapacağım ve bunu biliyorum. Sanırım sevinmem gereken şey de ." Gözlerimi kapattım. "En azından geleceğini biliyorum."

* * *

Ertesi sabah Winnie'den eve dönerken bir karar verdim. Kendimi korumak için Devlin'le fiziksel ilişkiyi kesmem gerekiyordu. Belki seksi denklemden çıkarırsak duygularım yatıştırdı.

Elbette zor olacaktı ve kendimi ele vermeden bunu Devlin'e nasıl açıklayacağımdan emin değildim ama sağlığım için bu gerekliydi. Park yerine döndüğümde kararımı vermiştim.

Sonra arabasını gördüm.

Ama olamazdı. Yarına kadar California'daydı. Bugün golf sahasında olması gerekiyordu.

Kalbim çarpmaya başlarken gözümü kısarak Massachusetts plakalarına baktım. Eve erken gelmiş olması mümkün müydü? Görüşme sırasında bir şeyler ters mi gitmişti?

Garaja çekip çantamı aldım, alt kattaki kapıdan daireme girdim ve merdivenlerden mutfığa koştum. Ceketini bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Koridordan yatak odasına doğru aceleyle ilerlerken içimde adrenalin yükseliyordu.

Battaniyenin altında uyuyan hali beni neredeyse sevinçten havalara uçuracaktı. Onunla seks yapmayacağıma dair ettiğim yemini tamamen unutarak spor ayakkabılarımı çıkardım, kot pantolonumu çektim, gömleğimi çıkardım, sütyenimi çıkardım ve çarşafın altına girdim.

"Hey," dedi, uyandı ve beni kucaklamak için yuvarlandı. "Geri dönmüşsün."

"Dönmüşsün." Uyku sıcaklığındaki bedenine sokuldum. Çıplak göğsüne. "Yarına kadar eve gelmeyeceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim ve dün akşam yemekten sonra kırmızı gözle uçağa atladım."

"Neden?"

"Bir gece daha otel odamda tek başıma mı yoksa burada seninle mi uyuyacağımı düşündüğümde, bir çekişme yoktu. Bu yüzden erken döndüm." Beni altından çevirdi. "Bu iyi mi?"

Kalbimdeki dikişler sökülmeğe başladı. "Evet. Görüşme nasıldı?" "İyi idi. Kızlar gecesi nasıldı?"

"Güzel."

Beni öptü, sonra yanağımı kokladı. "Meyve gibi kokuyorsun."

Güldüm. "Bana karpuz yüz maskesi verdiler. Gözlerime de salatalık sürdüm. Cildim güzel değil mi?"

"Evet." Kirli çenesini çeneme sürttü, sonra kulağıma fısıldadı. "Seni özledim. Seni gerçekten çok özledim."

* * *

Sanki aylardır ayrıymışsınız gibi sarıldık, öpüştük ve kucaklaştık. Ve tam da ateşi söndürmüş gibi görüldüğümüzde

tekrar alevlenirdi. Saatlerce yatakta kalırdık.

Daha sonra kot pantolon ve kazaklarımızı giydik ve kahve fincanlarımızı alıp ormana bakan küçük güverteye çıktık. Sadece bir sandalye vardı, bu yüzden Devlin beni kucağına çekti. Sonbahar havası serin ve keskindi ama güneş yüzümüzü ısıtıyordu.

"Demek görüşme iyi geçti, ha?"

Başını salladı. "Sanırım öyle oldu."

"İşi alacak mısın?"

"Sanırım alacağım."

Kupamı iki elimle dudaklarıma götürdüm. "Peki ne zaman başlayacaksın?"

"Henüz emin değilim. Ama seninle konuşmadan tekliflerini kabul etmeyeceğim."

"Tamam." Bunu düşünmek istemedim.

"Şükran Günü için planın nedir? Aileniz ne yapıyor?" "Geçmişte akşam yemeklerini hep restoranda yerdik. Bu yıl, ben Ne yapacağımızdan emin değilim. İki haftadan daha az bir süre kaldığına inanamıyorum - bir nevi gözümünden kaçtı."

"Babam dün beni aradı ve bizi, büyükannemi ve ailenizden bize katılmak isteyenleri evine davet etti. Austin ve Xander yemek yapacaklar."

"Çok nazıksınız. Büyükannemle konuşacağım." Sonra burnumu kırıttım. "Ve Tabitha."

"Şükran Günü için babasını ziyarete gitmeyecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Şu anda en sevdiğim kişi olmasa da, Şükran Günü'nde onu yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissederim. Belki onu da dahil edersek bu kadar garip davranmaktan vazgeçer."

"Hâlâ bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet. Bir aydır bana çok iyi davranıyor."

Devlin güldü. "Belki de patronun sen olduğunu fark etmiştir. Kovabilirsin onu."

Kıkırdadım. "Keşke. Spa'ya danışıyor olması gerekiyordu. ama ona daha çok Instagram'da gezinmesi için para ödediğimizden eminim."

"Belki de sosyal medyada çalışmayı tercih ederdi. Ya da halkla ilişkiler. Eninde sonunda bu işlerle ilgilenecek birine ihtiyacımız olacak. Belki bu onun yeteneklerine daha uygundur."

"Bu iyi bir fikir. Onunla konuşacağım." İçimi çektim. "Keşke onu kovabilsem dediğim günler oluyor ama yapamıyorum. Sinir bozucu biri ama o aileden biri. Bu benim için her zaman bir şey ifade edecek."

Kıkırdadı ve şakağımı öptü. "Biliyorum."

YİRMİ

devlin

Rian Richman ile görüşmemden TAM BİR HAFTA sonra beni aradı ve eğer istersem pozisyonun benim olduğunu söyledi. Manzaralı köşe ofis. Dolgun maaş. Şirket arabası. Mükemmel sosyal haklar. Hayal edebileceğim her şey. Uğruna çalıştığım her şey.

Tek aksaklık, yılın ilk günü başlamak zorunda olmamdı.

"Bu zor olacak, Rian. Sadece dürüst olacağım." Ana locada kullandığım idari ofisteki masamdan kalktım ve kapıyı kapatarak lobideki matkap ve testere seslerini bastırdım.

"İki hafta daha ücretli tatil ekleyeceğim," dedi. "Şirketin tatil evlerini . Her yerde mülklerimiz var-Aspen, Maui, Venedik, Fransız Rivierası."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve hemen Lexi ile benim Akdeniz'e bakan bir terasta havuz kenarında uzandığımızı hayal ettim. Arnavut kaldırımlı sokaklarda el ele gezinirken. Dar bir kanalda ilerleyen bir gondolun içinde dinlenirken.

Rian, "Karın onca Michigan kışından sonra burayı çok sevecek," dedi.

"Şaşıracaksın," dedim. "Aslında kışı seviyor."

Ama tabii ki bunun bir önemi yoktu çünkü Lexi benimle Kaliforniya'ya taşınmayacaktı. Lüks tatillerde de bana eşlik etmeyecekti.

"Karımla konuşmam gerek, Rian. Bunu onunla konuşmak için biraz zaman alabilir miyim?"

"Tabii. Birkaç gün mü?"

"Birkaç hafta izin alabilir miyim? Şükran Günü'nden hemen sonra haber veririm?"

Durakladı. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler. Minnettar olurum. İrtibatta olacağım."

Telefonu kapattık ve ben de telefonumu bir kenara koydum. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Bu ofis güzeldi; koyu renkli ahşap ve deri, büyük pencereler.

bol doğal ışık alan, dağ manzaralı bir odaydı. Lexi'nin büyükbabasına aitti ve içime çektiğimde hâlâ onun içtiği pipo tütününün kokusunu alabiliyordum. Aldırmadım. Hoş, dededen kalma bir kokuydu ve rahatlatıcı bir yanı vardı.

Büyük, sağlam meşe masanın üzerinde Lexi ve Tabitha'nın çocukluklarına ait çerçeveli bir fotoğraf vardı. Ona uzandım ve gülümsedim.

Büyükbabalarının kucağında oturuyorlardı -Lexi Sara'dan birkaç yaş küçüktü, Tabitha ise henüz yeni yürümeye başlamıştı- ve büyükbabaları her ikisinin de koluna girmişti. Lexi'nin ön dişleri eksikti, ama bu onun genişçe sırtmasına, gülümsemesindeki boşluğu gururla göstermesine engel olmamıştı. Koyu renk saçları şimdi bazen yaptığı gibi iki örgü halindeydi ve çenesindeki gamze de aynı şekilde görünüyordu. Bir şeye gülüyor olabilirdi ve kıkırdamasının odada yankılandığını duyabiliyordum.

Tabitha'nın mavi gözlü, çekik başlı görüntüsü bir oyuncak bebeği andırıyordu ve büyükbabalarının yüz ifadesi tam bir memnuniyet ifadesiydi. Lexi'nin yaşına bakılırsa, bu fotoğraf anne ve babasının ölümünden önce çekilmiş olmalıydı ve keşke zamanda geriye gidebilseydim ve o küçük siyah saçlı kızın canı hiç yanmasın diye fotoğrafı orada durdurabilseydim.

Ama onu incitmek , değil mi?

Kaşlarımı çatarak çerçeveyi masanın üzerine yerleştirdim. Son birkaç haftadır

-Boston'dan beri hiç beklemediğim bir korku duygusuyla boğuşuyordum. Ona evlenme teklif ettiğimde, bunun sadece yasal boyutunu düşünmüştüm. Bizi karı koca yapan gerçek kağıt parçasını. İlişkinin boyutunu hiç düşünmemiştim. Onunla yaşamının nasıl bir his olacağını. Ona yakın olmak. Her gün bir hedefi ve vizyonu, her gece bir yatağı paylaşmak. İkimizin de evlenmemizin büyük resimdeki nedenlerini gözden kaçıracağından hiç endişe etmemiştim. An be an ne kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim.

Gerçek şu ki, ona karşı evliliğimiz artık gerekli olmadığına ortadan kalkmayacak duygular besliyordum. Ama bir şey beni bunu ona itiraf etmekten alıkoyuyordu.

Sandalyeden kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Telesiyej sessiz ve hareketsiz bir şekilde benimle alay ediyordu. Lexi birkaç kez müteahhitlerle tartışmış, her seferinde yukarı çıkamamamın gerçek nedenini gizleyen bir bahane uydurmuştu.

Elime baktım ve yüzüğü parmağımın etrafında döndürdüm. Ne kadar da . Çıkardım ve sade altın yüzüğü inceledim.

bant. İç tarafındaki yazı.

Sevgili.

Vegas caddesinde hızlı bir düğün şapeli ararken hayal ettim. Lexi, Two Buckleys tişörtümle. Ben kot pantolonum ve şapkamla. Bana bunun gerçek düğünü olmadığını nasıl söylediğini hatırladım. Bir gün Snowberry'deki merdivenlerden beyaz bir elbise ve büyükannesinin duvağıyla inecek ve onun için önemli olan tüm insanların önünde yeminini edecekti.

Ben orada olmazdım.

Çünkü ben bir terk
ediciydim. Öyle değil
miydin?

* * *

Birkaç saat sonra ofisten çıktığımda, çalışanların dinlenme odasının dışındaki koridorda Tabitha ile karşılaştım.

"Cuma günü geç saate kadar çalıştığına bak," diye cilveli cilveli konuştu.

"Selam Tabitha," dedim. Bana göre Lexi'nin kuzeni şımarık bir velet gibi davranmaya devam ediyordu ama Lexi'nin hatırı için her zaman dostça davrandım. O küçük kızı büyükbabasının kucağında hayal etmeye çalıştım. "Spa planları nasıl gidiyor?"

"Harika." Gülümsemesi daha çok sırtıyordu. "Gayet iyi gidiyor." "Güzel. Duyduğuma göre Şükran Günü'nde babamın evinde bize katılacakmışsın. ev."

"Evet." Plastik bardağındaki buzu salladı. "Kardeşin Dash'in orada olma ihtimali var mı?"

"Bundan şüpheliyim. Eve çok sık gelmiyor ama yine de sorarım." "Siz yakın mısınız?"

"Büyürken çok yakındık. Şimdi ülkenin öbür ucunda yaşamak daha zor."

"Mm." Pipetinden bir yudum aldı. "Santa Monica'daki işi alırsan onu daha çok görürsün. Bu güzel olur."

Dondum kaldım. Santa Monica'daki görüşmeyi nereden biliyordu? Lexi ve ben bu konuda hiçbir şey söylememeye karar vermiştik. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Oh, ama, Devlin." Omzumu dürttü. "Bana karşı dürüst olabilirsin. Büyükkannen bu evlilik aldatmacasına kanmış olabilir ama ben kanmadım. Lexi'yle miras alabilsin diye evlendin. Aslında ona aşık değilsin. Ve burada kalmayacaksın."

"Neden bilmiyorsun."

"İnan bana, evlenip de ortalıkta görünmeyen erkekleri iyi bilirim. Bana geçen hafta California'da bir iş görüşmesi yapmadığını mı söylüyorsun? Çünkü kaynağım öyle olduğunu söylüyor."

"Peki kaynağınız kim?" Zaten bilmeme rağmen sordum. "Fark eder mi?"

"Bob Oliver sana ne söz verdi?" Dizüstü bilgisayar çantamı omzumda daha yükseğe . Onu değerlendirirken ağırlığımı tek ayağıma verdim.

"Ben sadece hakkım olanı istiyorum, Devlin."

"Peki Bob Oliver size nasıl bir şey getirecek? Black Diamond'a satış gerçekleşmedi."

"Yine de," dedi buz mavisi gözlerinde bir parıltıyla.

"Bu asla . Lexi'nin evliliği ona miras kalmasını sağladı. Bize miras kaldı," diye düzelttim.

"Biliyorum. *Aferin sana.*" Göğsümü üç kez okşadı. "Umarım bunu sürdürebilirsiniz."

"Neye edeyim? Ne demek bu?"

Pipetini tekrar emdi, sonra gülümsedi. "Sanırım öğreneceğiz. Görüşmek üzere."

Arkasını dönerek koridorda ilerledi ve arka kapıdan çıktı.

Ne oluyor lan?

* * *

Lexi o gece yemek sırasında, "Bence onu görmezden gelmeliyiz," dedi. "Bizi kızdırmaya çalışıyor, belki de korkutarak ona ödeme yapmamızı sağlamaya çalışıyor."

Bifteğimi gereğinden fazla güç keserken, "Bob Oliver'ı yumruklayabilirim," diye .

"Bunu zaten yaptın."

"Çok keyif aldım. Yine olsa yine yaparım."

"Buna gerek yok." Lexi'nin sesi yatıştırıcıydı. "Sadece kazandığın için kızgın. Yani mülakattan haberi var."

"Ama büyükannen bunu öğrenirse-"

"Tabitha'yla konuşacağım, tamam mı?" Uzandı ve kolumu okşadı. "Onunla sadece konuşmayı deneyeyim. Bazen bu işe yarıyor."

"Tamam," diye .

"Korkunç biri olabilir -inanın bana, biliyorum- ama iyi biri de olabilir. Onunla ilgili tüm çocukluk anılarım kötü değil." Lexi şarap kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Onun içinde bir yerlerde bir kalp var."

"Tamam. Bob Oliver'ı tekrar dövmek yerine Tabitha'yla konuşmana izin vereceğim." Çatalımı bıraktım ve biramı elime alıp uzun bir yudum aldım.

"Teşekkür ederim." Sonra güldü. "Hey, bu biraz komik. *Seni* duygularından vazgeçirmeye çalışıyorum. Bana bulaşmış olmalısın."

"Sana sürtünmeyi seviyorum."

Bu bana bir göz devirme kazandırdı. "Bazen tam bir *çocuk* oluyorsun. Güzel bir an yaşamama izin veremez misin? Sana benim için iyi olduğunu söylemeye çalışıyorum."

"Özür dilerim." Uzandım ve bileğine dokundum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Benim için de iyi oldun."

"Gerçekten mi?" Yanakları biraz pembeleşti.

"Evet. Burası için savaşmanız, her şeyi riske atmaya hazır olmanız ilham verici. Her zaman ileriye bakmaya odaklanıyorum ama geçmişini onurlandırmak da önemli. Babamı, yaptığı fedakârlıkları, verdiği örneği, içinde büyüdüğüm evi, bize öğretmeye çalıştıklarını düşündüm." Kendimi biraz boğulurken buldum ve biramdan hızlıca bir yudum aldım. "Her neyse, teşekkürler."

" ederim. Aslında duygularının seni ele geçirdiğini görmek güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Orada olduklarından emin değildim."

Sırıttım. "Sanırım sen de beni etkiliyorsun."

Başını salladı ve iç çekti. "Karşı koyamadın."

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yanıma yattıktan hemen sonra ona haberleri verdim. "İşi aldım."

Göğsümde ileri geri hareket eden eli tamamen hareketsiz kaldı. "Oh."

"Öğleden sonra, Tabitha'yla karşılaşmadan hemen önce aradılar." "Hiçbir şey söylemedin."

"Özür dilerim. Oliver'a çok kızmıştım, unutmuşum." "Bana pozisyonundan bahset."

"Bu her şey Ben de olmuştur çalışıyor doğru. Üst düzey hesap temsilcisi. Dolgun maaş. Köşe ofis. Şirket arabası. Ücretli tatiller."

"Vay canına. Bunu geri çeviremezsin, değil mi?" Bir an sessiz kaldı. "Ne zaman başlamanı istiyorlar?"

Nefes verdim, gözlerimi kapattım. "Önce Ocak." "Oh." Daha fazla sessizlik.

"Düşünmek için iki hafta süre istedim. Ona karımla konuşmam gerektiğini söyledim." Duraksadım, o anda kararımı vermişim. "Ama bu teklifi geri çevireceğim."

Lexi ayağa fırladı ve dizlerini altına çekerek topuklarının üzerine oturdu. "Ne?"

"Hayır diyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü sana bir söz verdim." Elini tuttum. "Ve burada işimiz henüz bitmedi."

Yüzüne yayılan saf sevinci inkâr etmek mümkün değildi. "Emin misin?"

Parmak uçlarını öptüm. "Eminim. Bunu sonuna kadar götürmek istiyorum."

Heyecan dolu bir çığlık atarak kalçalarımın sarıldı ve Limonata Kampı tişörtümü kafasına geçirdi. Onunla uyumaya bayılırdı.

"Teşekkür ederim," dedi. Beni öpmek için eğildiğinde saçları göğsüme değdi ve bana bu yatakta geçirdiğim ilk geceyi hatırlattı.

Ağzını ve ellerini tenimde gezdirdi, yumruğu ve diliyle sikimi okşadı, kendini üzerime bıraktı ve kalçalarını acı verici derecede yavaş daireler çizdirdi. Saçlarını boynundan kaldırdı, sanki her bir santimin girip çıktığını hissetmek istiyormuş gibi acele etmeden sikimde aşağı yukarı hareket etti. Sonunda kontrolü kaybettim, onu sırt üstü çevirip bir lokomotif gibi içine girdim, kalçalarını tam istediği gibi açtım.

Bittiğinde ve bedenlerimiz nemli, bükülmüş çarşaflara dolanmış, güçten ve nefesten düşmüş bir halde yatarken gülmeye başladı.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Biz. Bu. Ne kadar iyi ortaya çıktı."

"Bu iyi." Başımı kaldırdım ve ona baktım. Göğsüm hissettiklerimi karşılayacak kadar büyük değildi.

Eğer söz verebilecek biri olsaydım, hemen o anda bir söz verirdim.

YİRMİ BİR

CUMARTESİ günü Tabitha'ya mesaj atıp benimle kahve içmek isteyip istemediğini sordum. Cevap vermedi. Pazar günü tekrar denedim ama o mesajı da görmezden geldi. Pazartesi günü onu işte yakalarım diye düşündüm ama gelmedi.

O öğleden sonra büyükanne'nin evine uğradım ve son birkaç gün içinde Tabitha'dan haber alıp almadığını sordum.

"Hayır, ama şehir dışındaydı," dedi büyükanne, çaydanlıktan çay fincanına sıcak su doldururken. "Çay ister misin hayatım?"

"Hayır, teşekkür ederim. Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyledi. Sanırım doğuda bir yerde." Büyükanne fincanını ve tabağını masaya getirdi. "Boston olabilir mi? Ya da New York?" Kendini sandalyesine bırakırken iç çekti. "Üzgünüm hayatım. Hafızam eskisi gibi değil."

"Sorun değil büyükanne. Döndüğünde ona yetişirim. Bunun ne zaman olacağını biliyor musun?"

Büyükanne bir an düşündü. "Sanırım Salı dedi, çünkü Çarşamba günü Şükran Günü için Devlin'in babasının evine götürmek üzere birkaç turta pişirmeme yardım edeceğine söz verdi." Çay fincanını kaldırırken gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse onun için biraz endişelendim. Satmamaya karar verdiğimizde çok üzgün görünüyordu. Ama son birkaç haftadır gerçekten kendine geldi, değil mi?"

"Umarım öyledir büyükanne."

Ama içimden bir ses bunun rol olduğunu söylüyordu.

Sonunda Salı gecesi onu yakaladım, ama sadece dairesine gidip kapıyı çaldığım için.

Açığında bana sahte bir gülümseme verdi. "Oh, merhaba. Ne hoş bir sürpriz."

"İçeri gelebilir miyim, lütfen? Sizinle konuşmak istiyorum."

"Misafirim ol." İçeri girebilmem için geri çekildi ve kapıyı arkamdan kapattı. "Eşyalarımı yerleştiriyordum."

Onu yatak odasına kadar takip ettim. "Seyahate çıktığını duydum."

"Mmhm." Bavulundan çıkardığı bazı giysileri çamaşır sepetine attı.

"Nereye gittin?"

"Boston'a."

Kapının pervazına yaslanarak kollarımı kavuşturdum. "Orada neler oluyordu?"

"Bazı işlerim vardı." Küçük siyah elbisesini astı. "En muhteşem otelde kaldım. Beş yıldızlı. Mümkün olan her türlü konfor. Süitimin inanılmaz bir manzarası vardı. Tanrı'ya şükür para ödemek zorunda kalmadım, bütçemi çok aşardı."

"Kulağa hoş geliyor. Blogunuz için bir işbirliği miydi?"

"Hayır." Kıkırdadı. "Faturayı ödeyen cömert bir hayırseverim vardı."

"Tabitha. Bana Bob Oliver olmadığını söyle."

"Sana ne bundan?" Dolaba bir çift siyah topuklu ayakkabı yerleştirdi.

"Bu ailede biraz eğlenmesine izin verilen tek kişi sen misin?"

"O nişanlı. Bunu biliyor muydun?"

Omuz silkti. "Bunun göstermelik olduğunu söylüyor." "Gösteriş için mi *evleniyor*?"

Omzunun üzerinden bir bakışla beni kıştırdı. "Bakın kim konuşuyor."

Bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Peki, tamam. Özel hayatın seni ilgilendirir. Ama bu adama güvenilebileceğini sanmıyorum."

"Peki neden? Açıkçası, bana söylediği *her* şey doğru çıktı." Bir kazağı katladı ve çekmeceye yerleştirdi.

"Sana ne söyledi?"

"Benim çok değerli olduğumu ve sırf sen kalkıp, yerine geçen adama inat olsun diye evlenme teklif eden rastgele bir adamla evlendin diye bu paradan mahrum bırakılmamam gerektiğini."

"Bu doğru değil, Tabitha."

"Olamaz mı?" Bavulunun fermuarını kapattı ve dolabının yüksek rafına itmeye çalıştı ama tam olarak ulaşamadı.

"Hayır." Yanına gidip bavula uzandım ve onu kolayca rafa ittim.

Döndü ve çocukluğumdan tanıdığım öfkeli bir ifadeyle bana baktı. "Ona ulaşabilirdim! Sırf daha uzunsun diye benden daha iyi değilsin!"

"Üzgünüm, sadece yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Yardıminızı istemiyorum. Sadece paramı istiyorum ki buradan çıkıp takdir edileceğim bir yere gidebileyim."

"Burada takdir ediliyorsun, Tabitha." Yatağının ayak ucuna oturdum. "Bana Snowberry'de ne yapmak istediğini söyle ve bunu halledelim. Eğer spa'ya dahil olmak istemiyorsan, sorun değil. Ben sadece bu işte iyi olacağını düşündüm. Ama halkla ilişkiler, sosyal medya ya da başka ne istersen yapabilirsin."

"Ben kendi işimi istiyorum," diye tersledi. "Senin her şeyi alıp benim hiçbir şey alamamam hiç adil değil! Hayatım boyunca da böyle oldu."

"Tabitha, bu-"

"Bana bunun doğru olmadığını söyleme, çünkü doğru!" Gözleri yaşlarla doldu. "Ben hiç kimsenin favorisi olmadım. Her zaman Lexi, Lexi, Lexi oldu. Sen daha iyi bir kayakçıydın, daha iyi bir öğrenciydin, daha iyi bir insandın. Herkes seni daha çok severdi, büyükannem ve büyükbabam bile. Belli oluyordu. Ailen öldüğünde herkes senin için üzüldü, ben de üzüldüm ama ondan sonra sanki hiç var olmamış gibiydim! Ne yaparsam yapayım, seninle asla rekabet edemezdin. Hâlâ da edemem. Çünkü sen mükemmelsin ve ben sadece engel oluyorum. Annem ve babam bile beni etrafta istemedi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Çenem açık kalmıştı. "Tabitha, hissettiğini hiç bilmiyordum. Özür dilerim."

Gözlerini silerek, "Ve şimdi de ebeveynsiz büyümek zorunda kaldığın için senden özür dilemek zorunda bıraktığım için yine bir pisliğim," dedi.

"Sen bir pislik değilsin, sadece başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama inan bana, ben mükemmel değilim. Ben de ... Gurur duymadığım şeyler yaptım."

"Erken miras alabilmek için evlenmek gibi mi?"

"Bunun için üzgün değilim," dedim çenemi kaldırarak. "Snowberry'nin satılmaması ve yıkılmaması için her şeyi yapmaya hazırdım. Sadece büyükanneme yalan söylediğim için pişmanım."

"Herkes yalan söylüyorsun!"

"İyi. Herkes yalan söylüyorsun!" Ellerimi havaya kaldırarak ayağa fırladım. "Haklısın, Tabitha. Gerçek şu ki Devlin ve ben kaçtık, böylece

ve Bob Oliver'ın canına okuyabilecekti. Mülkiyeti güvence altına almak, yenileme için gerekli parayı ödünç almak ve inşaata başlamak için yeterince uzun süre evli kalmaya karar verdik."

"Biliyordum!" Gözleri zaferle parlıyordu.

"Şimdi benden ne istiyorsun, Tabitha? Para mı? Büyükanne söylememen için sana ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

"*Senin* parana ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Küçük sahte evliliğiniz iflas eder etmez kendiminkini alacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını eğdi. "Belli ki beş yıl şartından haberiniz yok."

"Ne?"

"Beş yıllık madde. Büyükanne vasiyetinde, evliliğiniz beş yıl dolmadan sona ererse, mülkiyeti size devreden tapunun geçersiz olacağı belirtiliyor."

Sersemlemiş bir halde tekrar yatağın kenarına çöktüm. "Bu doğru mu?" "Tamamen doğru."

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Neden yapsın ki? Sen ve Beyaz Atlı Prens onu aşkınızın gerçek olduğuna inandırdınız." Başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Sana bir elmas bile almadı!"

"Peki bekle, evlilik beş yıl sürmezse ne olacak?" Zihnim dönüyordu. Bir avucumu alnıma koydum.

"Mülkiyet büyükanne geçer. Miras alacak kimse olmayınca da satar. Paramı alacağım." Tabitha sanki bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Bu arada, Black Diamond'dan gelen teklifin yıl sonuna kadar geçerli olacağını duydum, o yüzden edip bir an önce boşanabilirseniz çok memnun olurum."

"Bütün bunları, vasiyetnameyi nereden biliyorsun?" Başardım.

"Hiçbir işe yaramayan babam bir kez olsun işe yaradı." Ses tonundan kızgınlık damlıyordu. "Biraz araştırma yapması için Bob'un önerdiği birini tuttu. Meğer büyükanne vasiyetine göre, ölümünden sonra mirasa hak kazanacak kimse yoksa, Snowberry' ne olacağına babam karar verecekmiş. Sahip olmakla ilgilenmediği için de satacakmış. Ama endişelenme," dedi bana. "Kârın yüzde otuz üçünü alırsın. Yine de zengin olursun."

Gözlerim kapandı. "Para umurumda değil."

"Biliyor musunuz, böyle şeyler söylediğinizde ciddi olup olmadığınızı anlayamıyorum."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. "Tabitha. Bana söylediklerin doğru mu?"

"Evet." Omuzlarını kaldırdı. "Ama bana güvenmek zorunda değilsin. İstersen gidip büyükanneme sorabilirsin."

Gözyaşlarımı tutamıyordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ben mi?" Göğsüne dokundu. "Ben *hiçbir şey* yapmıyorum! Sadece büyükannemin vasiyetinin şartlarının farkındayım. Bana öyle geliyor ki, neye bulaştığını bilmek konusunda biraz daha iyi bir iş çıkarabilirdin. Bunun yerine ev ödevini yapmadan kaçıp evlendin."

Aman Tanrım. O haklıydı.

"Seni suçladığımdan değil," diye devam etti. "Devlin çok seksi. Kendini nasıl kaptırdığını anlayabiliyorum."

Ağzından çıkacak başka bir kelimeye daha tahammül edemeyerek, kapıyı arkamdan çarparak dairesinden hızla çıktım. İki katlı binanın camlı merdiven boşluğundaki merdivenlerden tökezleyerek indikten sonra dışarı fırladım ve dumanlı sonbahar havasını içime çektim.

Arabama giderken gözlerim yaşlarla doldu ve direksiyona geçtiğimde oturup hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Hepsi bir hiç uğrunaydı. Her şeyi kaybedecektim. Ve tüm bunların nedeni vasiyetnamenin gerçek şartlarını kontrol etme zahmetine katlanmamış olmamdı - her zamanki gibi duygularımın kararlarımın önüne geçmesine izin vermiştim.

Ve Devlin. . . o ne diyecekti? Zamanını boşa harcadığı için kızacak mıydı? Tanrı'ya şükür henüz kendi parasını yatırmamıştı. Ama bankadan ödünç aldığım paraya ne olacaktı? Zaten yapılmakta olan işe?

Ne kadar çabuk gidecekti?

Yüzümü ellerimin arasına alarak daha sert ağladım, hıçkırıklar bedenimi sarstı.

Bunu hak etmiştim. Büyükanneme yalan söyledim. Yanlış nedenlerle bir adamla evlenmiştim. Benim için bir anlamı olması gereken yeminler etmiştim. Ömür boyu sürececek bir bağlılığı önemsizleştirdim.

Ve en başından beri bana kalmayacağını söyleyen birine aşık olmuşum.

Gözyaşlarım yavaşladığında ve nefesimi biraz kontrol edebildiğimde, torpido gözüme uzandım ve eskiden kullandığım eski peçeteleri buldum

burnumu sildim. Sonra gücümü topladım ve büyükannemin evine doğru yola çıktım.

* * *

Büyükannemin evi tavuklu şehriye çorbası gibi kokardı ve bu koku beni çocukluğuma götürürdü. Soğuk sonbahar veya karlı kış günlerinde sık sık yapardı ve bir kaşıkla karnınızı ısıtabilirdi.

Ama yemek yiyemedim.

"Biraz ister misin?" Büyükanne kendine bir kâse doldurarak sordu. "Ben de tam yemek yemek üzereydim."

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim." Mutfak masasında onun karşısına, binlerce yemek yediğim koltuğa oturdum. Bal meşesi dolapların tonundan eski buzdolabının uğultusuna ve Formika tezgahın üzerindeki ördek konservesi kutularına kadar odadaki her şey çok tanıdıktı.

"Bir sorun mu var?" Büyükanne koltuğa oturarak sordu. "Evet," dedim.

"Korkuyorum."

"Sen mi? Bosh." Büyükanne bir kaşık çorba yedi. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın. Eskiden daha fazla şeyden korkmanı *isterdim*, o dağda kayarken bir kolunu ya da bacağına kıracağından hep emindim."

"Korkarım bir hata yaptım."

Bir kaşık daha yedi ve devam etmemi bekledi. "Devlin ve ben çok hızlı evlendik."

"Ve siz anlaşıyor musunuz?"

"Hayır, iyi," dedim. "Ben sadece-eğer öyle olmasaydık ne olurdu? Diyelim ki benim hakkımdaki fikrini değiştirseydi ne olurdu?"

"Asla yapmaz," diye beni temin etti büyükannem. "Kimsenin izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını görüyorum."

"Ama ya ?" Üstüne gittim. "Biliyorum, bir şeyin başlangıcında herkes aynı fikirdeymiş gibi görünebilir ama bazen ..."

Fikrimi değiştirdim Lexi. Özür dilerim.

"Bazen insanlar fikirlerini değiştirir. Andrew'a bak." "Andrew senin için doğru kişi değildi."

"Öyle olmadığını biliyorum ama demek istediğim şu ki insanlar değişebilir. İnsanlar ayrılabilir. Devlin bir ya da iki yıl içinde beni terk ederse ne olacak?"

"Böyle bir olmayacak."

"Büyükanne." Öne doğru eğildim ve iki elimi masanın üzerine koydum. "Tabitha bana vasiyetnamede beş yıllık bir madde olduğunu ve evliliğim en az o kadar sürmezse mirasımın iptal edilebileceğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, ama endişelenmiyorum sevgilim. Bu yüzden bundan bahsetmedim." Tatlı tatlı gülümsedi. "Birbiriniz için yaratıldığınız çok açık."

"Ama beş yıl çok uzun bir süre," dedim.

"Saçmalık. Büyükbaban ve ben altmış yıldan fazla evli kaldık. İnan bana, zaman uçup gidiyor sevgilim. Bir bakmışsın çocukların, torunların, kırıksıklıkların, beyaz saçların, kataraktların ve yorgun kemiklerin olmuş." Nazıkçe güldü. "Ama hâlâ birbirinize sahipsiniz."

Eve geldiğimde Devlin mutfaktaydı. "Bil bakalım ne yaptım?" diye bağırdı ceketimi çıkarıp kanepenin üzerine atarken.

"Ne?"

Koyu kırmızı önlüğümle mutfağın kapısında belirdi, yüzünde gururlu bir sırıtış vardı. "Yemek yaptım!"

Silik bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Ne yaptın?"

"Chili. Büyükanne'nin çocukken en sevdiğin yemek olduğunu söylediğini hatırladım, bu yüzden Xander'ı arayıp tarifini aldım. Biz çocukken bize yemek yapardı."

"Güzel kokuyor," dedim, ocaktaki tencereye bakmak için mutfığa doğru ilerlerken. "Ve harika görünüyor."

"Teşekkür ederim. *Bence* tadı güzel ama beğenmezsen seni yemeğe çıkarırım. Sadece seni yemek yapmaya biraz ara vermek istedim." Arkamdan yaklaştı ve boynumun yan tarafını öptü.

"Teşekkürler. İyi olacağına eminim." Gerçi hiç aç değildim. Aslında midem bulanıyordu.

"Yemek yapmak çok zahmetli bir iş," dedi dolaptan kâseleri indirirken. "Tüm o doğrama, dilimleme, karıştırma ve sen orada bir şeyler keserken burada bir şeylerin yanmadığından emin olma."

"Gittikçe kolaylaşıyor." Yavaşça hareket ederek bir çekmece açtım ve iki kaşık çıkardım. "Bira ister misin?"

"Elbette, teşekkürler." Önlüğü çıkardı ve arka merdiven boşluğundaki bir kancaya astı.

Buzdolabından iki bira çıkardım ve ellerimi yıkamak için lavaboya gitmeden önce kapaklarını açtım. Ona söylemem gereken sözler boğazımda düğümlendi.

"Yemek hazır, karıcığım." Devlin benim için sandalyemi çekti ve ben de gülümsemeye çalışarak oturdum. Benim için tatlı bir şey yapmıştı ve ben bunu mahvetmek istemiyordum.

Acı biberin tadına baktıktan sonra çabalarını içtenlikle övdüm. "Bu çok lezzetli, Devlin."

"Teşekkürler. Sığır etini fazla kızartmış olabileceğimi düşündüm ama sanırım diğer şeyler bu hatayı gizliyor."

"Bu mükemmel." Bir kaşık daha yedim. "Bu akşam yemek hazırladığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Birkaç dakika boyunca sessizce yedik. Daha doğrusu Devlin yedi, ben de kaşığımı kâsemin içinde gezdirdim. "Her şey yolunda mı? Çok sessizsin."

"Sanırım uzun bir gün oldu."

Devlin birasını kaldırdı. "Tabitha'ya ulaşabildin mi?"

Başımı salladım. Boğazım düğümlenmişti.

"Ve?"

"Bu iyi değil."

Şişe masanın yarısına kadar gelmişken durakladı ve sonra yavaşça yere bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşığımı bir kenara bıraktım ve yüzümü ellerime gömdüm.

"Lexi, sorun ne?"

"Vasiyette bir madde var," dedim, sesim avuçlarımda içinde boğuklaşıyordu.

"Ne ?"

Derin bir nefes alarak ellerimi indirdim ve onun mavi gözlerinin içine baktım. "Eğer beş yıl evli kalmazsak, mülkiyeti bize devreden tapunun geçersiz olacağı yazıyor. Mülkiyet büyükanneme geri dönecek ve o da satacak. Eğer o noktada ölürse ve başka nitelikli varis yoksa, mülk satılacak, borçlar ödenecek ve kâr Roddy, Tabitha ve benim aramda paylaşılacak."

Devlin'in gözleri kapandı. Yutkunduydu, adem elması sallanıyordu. "Bundan hiç bahsetmedi."

"Hayır, . Neden ki?" Tabitha'nın sözlerini yineledim. "Çok ikna ediciydik. Büyükannem hikâyemize tamamen inandı ya da en azından inanmak istedi."

Buna o kadar inanıyordu ki, *öyle* olduğunu *söylemesine* izin verdi."

"Siktir." Devlin sol elinin başparmağı ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Alyansı mutfak ışığında parlıyordu. "Tabitha bunu nasıl anladı ki?"

"Görünüşe göre babası ona yardım etmiş. Bob Oliver'ın önerisiyle vasiyetnameye daha yakından bakması için birini tutmuş."

"Lanet Oliver," diye mırıldandı Devlin. "olmaktan asla vazgeçmiyor."

"Tabitha ayrıca Black Diamond'dan gelen teklifin yıl sonuna kadar geçerli olacağını da söyledi."

Devlin'in başı sertçe yukarı kalktı. "Siktir et."

"," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Öylece 'siktir et' diyemem."

Öfke Devlin'in yakışıklı yüz hatlarını buruşturdu ve sandalyesinden sıçrayarak mutfak lavabosuna gitti, kenara yaslandı, başı öne eğikti. "Üzgünüm Lex. Bunu benden intikam almak için yapıyor."

"Bu senin hatan değil Devlin. Bob Oliver olsun ya da olmasın, madde oradaydı. Ne olursa olsun bu bir sorun olacaktı. Belki de bunu şimdi bilmemiz daha iyi olur."

Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece bir dakika kadar süren bir süre boyunca hareket etmedi. Konuştuğunda sesi gergin çıkıyordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ne yapabiliriz?"

"Belki de saçmalıktır. Belki de uyduruyorlardır."

"Öyle değiller. Tabitha bana maddeden bahsettikten sonra büyükannemi görmeye gittim."

Bu gerçek."

"Onunla savaşılabiliyor muyuz?"

"Hiç sanmıyorum. Sebebiz ne olabilir ki? Bu evliliğin geçici olduğunu biliyor muyuz? Sadece bana miras kalsın diye mi evlendik?" Başımı salladım. "Bunu yapmak istemiyorum. Gran'in bana hayal kırıklığıyla bakmasını istemiyorum."

Devlin arkasını döndü ve bana baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zamana kadar evli kalabiliriz."

Bir nefes aldım. "Beş yıl uzun bir süre."

"Evet."

"O yıllar için planların var ve ben seni burada tuzağa düşürecek değilim." Nefes aldım ve onun iyiliği için söylemem gereken sözleri söylemek için kendimi zorladım. "Kaliforniya'daki o işi kabul etmelisin. İstedğin her şey orada var. Hak ettiğin her şey."

Bir an hiçbir şey söylemeden pencereden karanlığa baktı. "Ya uzun mesafeli evli kalsaydık?"

Ses tonu pratikti. İş gibi. Duygusuzdu. Bu yüzden işe yaramayacaktı.

"Hayır." Boğazım düğümlendi ve başımı sertçe salladım. "Bunu istemiyorum. Bunu gerçekten istemiyorsun."

"Ama işe yarayabilir. Gran'a gelire ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirdik ve-" "Vasiyetnamenin en baştaki amacı Gran'ın tesisi tek başıma işletmemi istemiyor. O ve büyükbabam bunun bir kişi için çok fazla olduğunu düşündüler. Ve dürüst olmak gerekirse Devlin, öyle de olabilir. Geçtiğimiz birkaç ay benim için ufuk açıcı oldu. 'Miras almak için evli olman gerekir' saçmalığına katılmıyorum ama neden tek başıma mücadele etmemi istemediklerini anlayabiliyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Çenesi sımsıkı sıkılmıştı.

Ürpertici bir nefes aldım ve bir sonraki şeyi söylemek için kendimi zorladım. "Kalacak birine ihtiyacı olan sadece tatil köyü değil Devlin. Benim de var."

Gözleri kapalıydı. Başını salladı.

Bir pencereydi. Açacak ? Kelimeleri söyleyecek miydi? Bunu takip eden sessizlikte, cevabımı almıştım.

"Denedik, Devlin." Sesim titredi. "Ama kazanamayız."

Nefes alırken göğsü genişledi. Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Yani istediğin bu mu?"

Tabii ki değildi. O pencereyi kırmasını, atlamasını ve beni bu yanan evden güvenli bir yere taşımalarını istedim. Ama o da bunu istemeliydi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve iki elimle onları sildim. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Kaliforniya'daki işi kabul et."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor . "Seni terk etmek istemiyorum."

Ama yapmak zorundayım. Pişmanlığının altındaki alt metin oradaydı.

"Bunu takdir ediyorum." Hayatını istediği gibi yaşamak için duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğim sözleri söylemek için kendimi zorladım. "Bak, elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ve benim için bu çılgınca şeyi yapmaya istekli olduğun için sana her zaman minnettar olacağım."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Ama bir yolunu . Benim için endişelenme."

"Lexi."

Ayağa kalktım. "Biliyor musun? Şu anda o kadar da aç değilim. Sanırım bir duş alıp yatmaya hazırlanacağım."

Benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı -ve Tanrım, Tanrım, tartışmasını istiyordum- ama onun yerine başını salladı. "Sen git. Ben bulaşıklarla ilgilenirim."

"Teşekkürler." Çirkin bir ağlama krizine girmeden ya da daha kötüsü kendimi onun ayaklarına atıp beni sevmesi için yalvarmadan önce aceleyle mutfaktan çıktım. Banyoda duşu açtım, ama içine girmek yerine tuvaletin kapağını indirdim, oturdum ve suyun sesinin sesleri örtmesini umarak sefilce hıçkırdım.

Her şey bitmişti. Her şeyi kaybetmiştim.

YİRMİ İKİ

devlin

Banyo kapısının kapanışını ve duşun açılışını dinleyerek orada öylece durdum. Bir an sonra hıçkırıklarını duydum.

Hemen banyo kapısına gittim ve vurmak için yumruğumu kaldırdım. Ama yapamadım. Sanki bir şey beni bileğimden yakalamış ve geri çekiyordu.

Ne söyleyecektim? Ona ne teklif edebilirdim?

Söz verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu. Gelecek için farklı bir hayali vardı. Kökleri buraya ekilmişti ve burada kalıp köklerinin büyüdüğünü görmek istiyordu. Kalbim onun için acıyordu -bu yerde nasıl tutunabileceğini anlamıyordum- ve Bob Oliver'ın her rağmen kazanabileceği için çok öfkeliydim. Ve o acı dolu hıçkırıklar. Bu kapıdan içeri girip kollarımı ona dolamaktan başka bir şey istemiyordum. Onu rahatlatmak. Onunla ilgilenmek.

Ama ne yapabilirdim ki? Tutabileceğimden emin olmadığım bir söz mü vermeliydim? İleride onu incitme riskine mi girecektim? Adil oynamaya inanırdım, bu konuda kendimle gurur duyardım. Bana en başından beri ne istediğini söylemişti ve bu benim istediğim şey değildi.

Hareketsizlik bana göre değildi.

Ve bir keresinde ona kimseye onu sevdiğimi söyleyip gitmeyeceğime dair söz vermiştim.

Elimi indirerek banyo kapısından geri çekildim.

* * *

O banyodan çıktığında ben de içeri girdim. Tek kelime etmeden birbirimizin yanından geçip gittik. Yatak odasına girdiğimde ışıklar sönmüştü ve yorganın altındaki şeklini zar zor seçebiliyordum.

Göğsüm sıkışmıştı, karanlıkta boxer külotuma kadar soyundum ve çarşafların arasına süründüm. Ona dokunmadan sırtüstü uzandım.

tavana bakıyordu. Benden uzağa bakacak şekilde yan yatmıştı.

"Lexi?" Fısıldadım.

"Evet."

"Bu iyi mi?"

"Ne tamam mı?"

"Ben burada uyuyorum. Kanepeye çıkmamı mı tercih edersin?" "Sorun değil. Burada kalabilirsin."

Çok geçmeden bir hırıltı duydum. Gözlerimi kapattım ve sessizce ağlamaya çalıştığımı duyduğumda sertçe yutkundum. Ona dokunmamı mı istiyordu? Ellerimi kendime saklamalı mıydım? Bu garip ara-uzayda kurallar neydi?

Sonunda dayanamadım. Ona doğru yuvarlandım ve kolumu beline koydum.

Bana doğru yuvarlandı ve sanki manyetik bir güçle kollarıma geldi. Ben saçlarını ve sırtını okşarken o sessizce göğsüme doğru ağladı. "Özür dilerim," dedi acınası hıçkırıklar arasında, kalbimi bir mengenenin içine soktu. "Bunu sana yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Bu hiç adil değil."

"Benim için değil. Ve anlıyorum. Keşke daha iyisini yapabilseydim."

"Keşke ben de yapabilseydim."

Birkaç dakika geçti ve gözyaşları durdu. Nefes alış veriş düzleşti. Tekrar konuştuğunda uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. "Tadilat konusunda ne yapmalıyım? İlerlemeyi durdurup satayım mı? Krediyi geri mi ödeyeyim?"

Sertçe yutkundum. "Muhtemelen. En pratik çözüm bu." "Tamam.

Büyükannemle konuşacağım."

"Hazır olduğunuzda Jennifer Bates ve yatırımcılarla ben ilgileneceğim."

"Teşekkür ." Parmakları göğsümde ileri geri gidip geliyordu. "Biz Bir süre için iyi bir takım olduk, değil mi?"

"Kesinlikle öyleydik."

Dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı. "Üzgün değilim."

"Ben de öyle." Aletim kalınlaşıyor, içimdeki sıcaklık artıyordu.

Ona gibi dokunduğum için tam bir pislik mi olacaktım? "Sanırım artık boşanmamız gerekiyor."

"Muhtemelen."

İnanılmaz bir şekilde, eli vücudumun aşağısında, kalçamın üzerinde gezinmeye başladı, ta ki parmakları külotumun içine girene kadar. Ereksiyonumun etrafını sardı.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, etimi yumruğunun arasından geçirirken. "Ama son bir kez karın gibi hissetmek istiyorum."

"Bunun yanlış olduğunu kim söyledi?" Nefesim hızlandı.

Tişörtünü çıkarırken son bir kez daha bu cümleyi düşünmemeye çalıştım. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken. Göğüsleriyle ziyafet çekerken. Ağzını sikimde aşağı yukarı hareket ettirirken. Ben acı dolu arzularla inlerken.

Dilimi amına gömdüğümde. Kendinden geçerek iç çektiğini duyduğumda. Ağırlığımı kalçalarının arasına yerleştirdiğimde. Yavaşça içine girerken, santim santim işkence ederek, acele etmeden, her saniyenin tadını çıkararak. Dudaklarının aralanışını ve adımı mırıldanışını izledim. Kalçalarının kalkışıyla birlikte hareket etmeye başladığımda, vücutlarımız denizdeki dalgalar gibi dalgalanıyordu. Acıdan ya da zevkten ya da her ikisinden birden haykırana kadar olabildiğince derine iterken. Daha sert ve daha hızlı dalma dürtüsüyle savaşıırken, çünkü o zaman bitecekti ve bunun sürmesini istiyordum.

Ama yapamadım. Sıcaklık, sürtünme, teninin kokusu ve kendimi onun içine akıtmak ve bedeninin beni asla bırakmayacakmış gibi kavradığını hissetmek için duyduğum umutsuz ihtiyaç beni bunalıttı.

Tekrar tekrar haykırdı -evet, *evet*, *evet*- elleri kıcımı kavradı, altımdan yukarı doğru iterken beni sıkıca içine çekti. Bıraktım, kendimi onun içinde kaybettim.

Son bir kez daha.

* * *

Çok sıkı uyudum. Ertesi sabah uyandığımda Lexi gitmişti. Telefonuma uzandım ve bana bir dizi mesaj attığını gördüm.

Hey. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bugün gitmeni istemiyorum, sadece birkaç geceyi büyükannemin evinde geçireceğim. Şimdi oraya gidiyorum ve ona Şükran Günü'nün iptal olduğunu söyleyeceğim. Ayrıca ona seninle yollarımızı ayırmaya karar verdiğimizizi de söyleyeceğim. Bunu uzatmanın bir anlamı yok

Umarım ailenizle güzel vakit geçirirsiniz. Onlarla tanışmayı gerçekten çok sevdim ve Harikalar. Tüm o kardeşlerini ve babanla olan yakın ilişkini kıskanıyorum ve ayrılımanız onları üzdüyse üzgünüm

Annenin küpeleri komodinin üzerindeki kutuda. Lütfen onları geri ver ve bir süreliğine takmaktan onur duyduğunu söyle

Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni bir dost görüyorum

Birkaç kez baştan sona okudum. Sonra telefonumu yüzüstü komodinin üzerine bıraktım ve başımı yastığın altına gömdüm.

Hala kokusunu alabiliyordum.

YİRMİ ÜÇ

Gran'le hemen yüzleşemedim ve Winnie'ye gittim.

O ve ailesi Şükran Günü yemeğini hazırlamanın tam ortasında olmalarına rağmen, Dex aile odasında Michael'la oynarken ve Hallie ile Luna mutfakta patatesleri soyup dolma için ekmekleri küp küp doğrarken beni yukarı çıkardı ve yatak odasının zemininde ağlamama izin verdi.

"En kötüsü de, hepsi benim hatam," diye hayıflandım. "O vasiyetnameyi gözden geçirmeliydim. Bunu engelleyebilirdim. Onun çılgın planına hayır diyebilir ve kendimi ona aşık olmaktan kurtarabilirdim."

Winnie beni teselli etmek için elinden geleni yapmış, hatta beni orada kalmaya ve Şükran Günü'nü onlarla geçirmeye davet etmişti ama bu davete ne kadar minnettar olsam da, onun mutlu ailesinin yanında olmanın bana yardımcı olmayacağını biliyordum. Kendi kendime ağladıktan sonra eve döndüm, yolda markete uğradım ve hindi yemeği için gerekli malzemeleri aldım.

Sonra yiyecekleri buzdolabına koymak, ona bir fincan çay yapmak ve kötü haberi vermek için büyükannemin evine gittim.

"Anlamıyorum." Mutfak masasında karşımda oturan büyükannem başını salladı. "Birlikte çok mutlusunuz."

"Çok hızlı hareket ettik büyükanne. Arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettik."

"Arkadaş mı?" Kelimeyi anlamamış gibi tekrarladı. "Bu hiç mantıklı değil. O sana aşık."

Boğazım düğümlendi ve beni boğmakla tehdit eden hıçkırıklara karşı büyük bir mücadele verdim. "Ben öyle düşünmüyorum. Sadece karasevdaydı."

"Ama söylediği şeyler, sana bakışı ve Snowberry için yaptığı her şey . ." Büyükanne tamamen şaşkın görünüyordu. "Ama

Tabii ki seni seviyor."

"Bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama gerçek bu. Ayrılmaya karar verdik."

Hemen elini kalbine götürdü. "Oh," dedi sandalyesinde biraz sallanarak. "Aman Tanrım. Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Nefesim daralıyor. Ve kalbim çok hızlı atıyor." Bayıldı ve bileğinin arkasını alnına götürdü, gözleri kapandı. "Beni pembe takım elbisemin içine göm, sevgilim. İnci düğmeli olan."

Başımı salladım. "Bu sefer işe yaramayacak büyükanne. İstedğin şeyi sana veremem."

Tek gözünü açtı ve kolunun altından bana baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü Devlin ve ben çok farklıyız. O bir aile istemiyor." Kolunu bırakarak tekrar dik oturdu. "Hmm. Bunu o mu söyledi?" "Evet."

Bu gerçeği düşündü ve sonra elini savurarak reddetti. "Bazen erkekler bu tür şeyler söz konusu olduğunda ne istediklerini gerçekten bilmezler. Ama ikna edilebilirler."

"Hayır, büyükanne. Devlin'i benimle kalması için *ikna* etmeyeceğim. İkna edilmeye ihtiyacı olmayan birini hak ediyorum, sence de öyle değil mi?"

Büyükanne ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. İçini çekti. "Tabii ki biliyorum." Masanın öbür ucuna uzanıp kolumu okşadı. "Tabii ki istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Çay fincanını eline alarak bir yudum aldı ve yorgun ve kederli görünüyordu. "Yaşlı olmak çok zor. Gözlerin daha kötü görüyor ama bazen net gören tek kişi senmişsin gibi hissediyorsun."

"Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

"Saçmalama hayatım." Büyükannem tekrar koluma dokundu. "Hayatında beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Ve ben bu ayrılık işinin gerçek olduğuna inanmıyorum."

Eğer içimde gülmek olsaydı, gülerdim. Devlin haklıydı, insanlar inanmak istediklerine inanıyorlardı.

"Şimdi fırına biraz turta koymaya ne dersiniz?" Büyükanne sordu. "Tabitha beni iptal etti." Sesini alçalttı. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, seninle birlikte pişirmeyi tercih ederim. Tabitha mutfakta pek yardımcı olmuyor." Büyükanne iç çekti. "Ama ona karşı sabırlı olmaya . Ona sevgimi göstermeye çalışıyorum ki da gösterebilsin, anlıyor musun?"

"Kesinlikle biliyorum." Bu hediyeı nereden aldığımı fark ederek gülümsedim. "Bugün seninle yemek pişirmeyi çok isterim büyükanne."

* * *

Tabitha, büyükanneimin mutfağında hazırladığım ve yemek masasına koyduğum yemeğin üzerine, "Bu Şükran Günü berbat," dedi.

"Kes , Tabitha," dedim ona, kendime biraz daha şarap doldururken.

"Şimdi, kızlar. Yeterince şey yaşadık." Büyükanne hindiden bir ısıruk aldı. "Yemek harika olmuş Lexi. Çok iyi bir aşçısı." "

"Teşekkürler." Çok fazla bir şey değildi; küçük bir hindi, basit bir dolma, patates püresi ve sos, sade yeşil fasulye. Süslü bir şeyler yapmaya vaktim olmamıştı.

"Peki Devlin nerede yemek yiyor?" Tabitha şarap kadehini kaldırdı. "Çoktan taşındı mı?"

"Emin değilim," dedim kayıtsızca. Mesajıma cevap vermemişti. "Belki."

"Ah, umarım olmaz," diye üzüldü Büyükanne. "Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok

Eminim bu sadece gecikmiş bir korkudur. Endişelenecek bir şey yok. Geri gelecektir."

"Yapmayacak, büyükanne." Kararlı bir şekilde konuştum. "Sana söyledim. Evliliğin bir hata olduğuna karar verdik. Boşanıyoruz."

"Ama sevgilim, neden bu kadar erken? İşleri yoluna koymaya çalışmadın." "Üzerinde çalışacak bir şey yok. Biz sadece birlikte olmak için yaratılmadık,

Büyükanne. Biz çok farklıyız."

"Farklılıkların üstesinden gelinebilir," diye ısrar etti. "Şu anda bir aile istemediğini söyleyebilir, ama yola gelecektir."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," dedi Tabitha. "Herkes çocuk sahibi olmak için yaratılmamış. Belki de iyi bir baba olamayacağını biliyordur."

"Harika bir baba olurdu," dedim.

Büyükanne iç çekti. "Üzgünüm, sevgilim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. yap."

"Belki bir dahaki sefere, bir adamla evlenmeden önce iki kez düşünürsün. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi kuzenim sırtarak.

"Kes sesini, Tabitha," dedi büyükanne.

Neredeyse gülümseyecektim.

* * *

Yemekten sonra büyükannem Tabitha ile bulaşıkları yıkayacaklarını söyledi ve biraz hava almak için yürüyüşe çıkmamı önerdi. Botlarımı ve montumu giydim, başıma bir şapka geçirdim ve ellerime birkaç eldiven geçirdim. Evden ayrıldığımda Tabitha hala temizlik görevine zorlanmaktan şikayet ediyordu.

Saat beşi biraz geçiyordu ve güneş batıyordu. İçgüdüsel olarak, solan ışıktaki dağa doğru yöneldim. Issız yamacın dibine vardığımda tepeye doğru baktım. Ağaçlar rüzgârda hışırdıyordu ama telesiyej hareketsizdi. Belki bu hafta sonu yukarı çıkar ve veda ederdim. Devlin'i benimle oraya gelmeye asla ikna edemezdim.

Üzüntüyle, karanlık ve sessiz olan ve yıkılana kadar da öyle kalacak olan kulübeye doğru yürüdüm. Ön girişin yakınındaki ahşap bir banka uzandım ve gökyüzüne baktım, yıldızların bir perdeden iğne uçları gibi gökyüzünde belirmesini izledim.

Ayak parmaklarım üşürken ve dişlerim takırdamaya başlarken orada yatıyordum. Gözlerimin kenarlarından veda gözyaşları sızarken orada yatıyordum. Kalbim sevdiğim adamı özlerken orada yatıyordum.

Yakındaki ormanda ürkütücü bir uluma sesi duyana kadar orada yattım, o noktada zıpladım ve kışımı oradan aceleyle çıkardım. Ağaçların arasında aç, kurt gibi bir Devlin olması bir şeydi.

Beni yemek isteyen gerçek bir kurt mu?

Siktir et.

Eve kadar koştum.

* * *

Yatmadan hemen önce, Devlin'den bir mesaj gelmesini umarak telefonumu tekrar kontrol ettim. Ya da bir sesli mesaj... Sesini şimdiden özlemiştim. Şükran Günü yemeğinin nasıl geçtiğini, ailesinin haberi nasıl karşıladığını, Santa Monica'daki işi kabul edip etmediğini merak ettim.

Eğer fikrini değiştirdiyse.

Ama hiçbir şey yoktu.

Kalbim sıkışarak lambayı kapattım ve battaniyenin altına girdim, yanımdaki bedenini, bana sarılan kollarını, kulağımdaki sesini özliyordum.

Karım.

YİRMİ DÖRT

devlin

Hiç şüpheniz olmasın, Şükran Günü'nü mahvettim.

Boşanma haberim nedeniyle tatil boyunca gergin ve kasvetli bir hava hakimdi. Onlara söylemek için Perşembe günü yemekten sonraya kadar bekleyebilseydim, beklerdim ama Çarşamba öğleden sonra babamın evine vardığımda aldığım ilk soru "Lexi nerede?" oldu.

Bir bahane uydurmayı, ayrılığı duyurma işini sonraya ertelemeyi düşündüm ama sonunda bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Gerçeği saklayacak enerjim yoktu.

Babam yıkılmıştı ama bunu belli etmemeye çalıştı. Sırtıma birkaç şaplak atarak bana sarıldı ve istediğim kadar kalabileceğimi, bu işin yürümemesine üzülüğünü söyledi. "O kızdan gerçekten hoşlanmıştım," dedi. "Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur."

"Tabii ki öyle baba. Ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum, sadece arkadaş olarak daha iyi olduğumuza karar verdik."

Küpelerin bulunduğu kutuyu ona uzattığımda, bir an için üzgün bir şekilde kutuya baktı. "Sanırım bunları geri koyacağım."

O kendi yatak odasında kayboldu, ben de üst kattaki odama çıktım, kapıyı kapattım, çantamı yatağın ayak ucuna bıraktım ve bir kolumu gözlerime siper ederek şiltenin üzerine sırtüstü uzandım.

Bu odada onsuz binlerce gece geçirmişken ve sadece iki gece yanımdayken bu odanın bana onu hatırlatması nasıl mümkün olabilirdi?

Biri kapıyı çalmadan önce ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum. "Girin," dedim.

Kapı açıldı ve Xander görüldü. "Selam." "Selam."

Ellerini ceplerine soktu. "Babam bana senden ve Lexi'den bahsetti."

"Evet."

"Planlanandan daha erken, ha?"

"İşler beklenmedik bir aldı." Vasiyet hakkında öğrendiklerimizi anlattım.

"Beş yıl dayanma şansın yok mu?"
"Teklif ettim. Beni geri çevirdi." Xander başını salladı. "İyi misin?"
"Evet ve hayır."
"Ben bara gidiyorum. Gelip ister misin?"
"Sanırım." Ayaklarımı yere doğru salladım. "Kelly şehirde mi?"
"Henüz değil. Yarın erkenden uçacak. Onu saat on gibi havaalanından alırım."
Başımı salladım. "Yani aranız iyi mi?"
"Her şey gerçekten harika." Xander'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı, inançsızlık ve minnettarlık arasında bir şey.
"değil." Başımın arkasını ovuşturdum. "Bana on dakika ver, seninle aşağıda buluşuruz."
"Kulağa hoş geliyor." Odadan çıkıp gitti. "Hey Xander?"
"Evet?" Kafası kapıdan dışarı fırladı.
"Bu gece kimseye bir şey açıklamak istemiyorum. Lexi ve benimle ilgili haberleri barda kendine saklayabilir misin?"
"Elbette, kardeşim." Beni inceledi. "İstemiyorsan dışarı çıkmak zorunda değilsin."
"Aslında, istiyorum." Ayağa kalktım ve çantama uzandım. "Burada oturmak beni daha da kötü hissettirecek."

* * *

Kendimi barın bir ucuna park ettim ve birkaç bardak viski içtim, her biriyle daha da mutsuzlaştım. Yanıma gelip benimle sohbet etmeye çalışan herkes birkaç homurtudan başka bir şey duymuyordu.

Tek yaptığım Lexi'yi düşünmekti. Bu gece ne yapıyordu? Dışarı mı çıkmıştı? Evde yalnız mıydı? Bizim eve mi dönmüştü yoksa hala büyükannemlerde miydi? Arada bir telefonumu çıkarıp mesajına cevap vermeyi düşünüyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mesajlarını tekrar tekrar okudum, duygularım, kardeşlerimle kutudaki son çörek için kavga ettiğimiz gibi kontrol için yarışıyordu. Üzüntü. Suçluluk. Öfke. Hayal kırıklığı.

İçkimi bitirirken boş bardağa kaşlarımı çattım.

Xander barın arkasından, "Bu suratla müşterilerimi korkutup kaçıracaksın," dedi. İki elinin üzerinde öne doğru eğildi. "Neden sana bir araba çağırmama izin vermiyorsun? Belli ki bu gece buna hazır değilsin."

"Ben iyiyim."

Güldü. "Değilsin ve elimden gelse yanına oturur ve kafandan neler geçtiğini anlamaya çalışırdım ama yürütmem gereken bir işim var ve tıka basa doluyuz."

"Öyleyse beni işe al," dedim ona.

"Ciddi misin?"

"Evet." Bar taburesinden kaydım ve kollarımı kelepçeledim. "Beni işe koy, Xander. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var."

Omuz silkti. "Tamam. Madem sordun."

Sonraki birkaç saati bulaşık yıkamaktan yemek servisine, bira doldurmaktan masalara servis yapmaya kadar her şeyi yaparak geçirdim. Gömleğim ter içinde kaldı. Bir bardak kırdım. İçki siparişlerini berbat ettim.

Özür diledim ve yenilerini getirdim. Ama meşguldüm, bu da o lanet bar taburesinde oturup Lexi olmadan hayatımda ne kadar yalnız olacağımı fark etmekten daha iyiydi. Bana onu hatırlatan şeyler görmeye devam ettim. Bir kadın Lexi'nin en sevdiği yeşil tonunda bir üst giyerek geldi. Bir başkasının saçları örgülüydü. Bir noktada, birinin güldüğünü duydum ve sesi o kadar çok Lexi, neredeyse elimdeki tepsiyi düşürüyordum.

Gece yarısına doğru Xander'ın "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırıldığını duydum ve başımı kaldırıp Kelly'yi kollarının arasına aldığını gördüm.

"Erken bir uçuş yakaladım!" dedi. "Seni görmek için sabırsızlanıyordum!"

Onu sıkıca tuttu, ayakları yere değmesin diye yukarı kaldırdı. Öyle şiddetli bir kıskançlığa kapıldım ki, ensemde buzdan bir pençe varmış gibi hissettim. Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

* * *

Kapanışa kadar kaldım, son müşterinin arkasından kapıyı kilitledim ve Xander ile personelinin her şeyi kapatmasına, parayı çekmesine, temizlik yapmasına ve yeniden stok yapmasına yardım ettim. Son müşteriyi arabasına kadar geçirdikten sonra içeri döndü, ben de barın arkasındaki çöp kutusunun kaplamasını değiştiriyordum.

"Bir tane daha?" diye sordu, bir şişe viski indirerek.

"Elbette." Bir bar taburesine oturdum ve ikimize de birer çift parmak doldurmasını izledim.

Bana bir bardak uzattı ve kendi bardağını bardağa vurdu. "Bu geceki yardımın için teşekkürler. Eğer bu milyoner emlakçı işi senin için iyi gitmezse, Buckley's Pub'da her zaman bir işin olacak."

Asık suratla güldüm. "Teşekkürler."

İkimiz de birer içki aldık ve o da tezgâha yaslandı. "Peki seni gerçekten ne mahvetti?"

Bardağımdaki viskiyi döndürdüm. "Lexi'yi hayal kırıklığına uğrattım. Evini kaybedecek."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ama yardım etmeye çalıştın, değil mi? Elinden gelen her şeyi yaptın?"

"Evet. Beş yıl evli kalmak dışında." "Bu fikri reddettiğini söylemiştin."

"O yaptı."

"Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Beni bu kadar uzun süre tuzağa düşürmenin haksızlık olacağını söyledi. Santa Monica'daki o işi almamı istiyor. İstedğim şeye sahip olmayı hak ettiğimi düşünüyor."

"Ve istediğin bu mu? Kaliforniya'daki işi mi?"

"İstemem gereken şey bu." Kaşlarımı çattım. "Bu harika bir teklif. Ve iyi olduğumu bildiğim bir işi yapıyorum. Hayalimdeki iş bu."

"Peki sorun nedir?"

"Sorun şu ki artık hayalimin bu olup olmadığını bilmiyorum. Sanki daha çok istediğim bir şey varmış gibi hissediyorum."

Xander viskisini yudumladı. "Tamam."

"Ama bu aptalca. Çılgınca. Lexi ile olan her şey göstermelikti. Sadece Bob Oliver'dan beni becermeye çalıştığı için intikam almak ve mirası almasına yardım etmek içindi. Şimdi her şey patladığına göre, hayatıma devam etmeliyim."

"Öyleyse devam et."

"*Yapabilir* miyim bilmiyorum." Bardağımyı barın üzerine bıraktım ve başımı ellerimin arasına alıp parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Beni anlıyor, Xander. Beni anlıyor işte. Ve şimdi, olduğum yerde, *eskiden* olduğum yerde, onunla *kalmak* için garip, tamamen yabancı bir dürtü duyuyorum. Birlikte çalışmaya devam etmek için. Hayata geçirdiğimiz bu vizyonu görmek ve başarılı olmasını izlemek için. Birlikte bir şeyler büyütmek için. Bu hiç bana göre değil. Genelde sadece anlaşılmayı yapar, parayı alır ve bir sonraki görüşmeye geçerim. Ama birdenbire bu yeterli gelmemeye başladı."

Xander yudumladı. Hiçbir şey söylemedi.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ona mesajlarının sonunu gösterdim. "Şu saçmalığa bak. *'Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni bir arkadaş olarak görüyorum.'* Onun lanet arkadaşı olmak istemiyorum!"

"Ne olmak istiyorsun?"

"Onun kocası!"

Xander ensesini ovuşturdu. "Bak, yaptığın şeyin akıllıca olduğunu düşündüğümü söylemiyorum. Aslında, bence tamamen berbat bir şeydi ve senin gibi akli başında ve pratik birinin bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum bile."

"Sağlıklı düşünemiyordum," dedim. "Tek umursadığım Bob Oliver'ı becermekti."

Xander gözlerini kıstı. Başını salladı. "Gördün mü, buna inanmıyorum." "Ha?"

"Etkilemediğini söylemiyorum ama bence Lexi seni derinden etkiledi. Bence o yetişkin hayatında sana direnen ilk kadındı -muhtemelen ilk insan- ve sen de onu kazanmak için her şeyi yapacaktın. Onunla evlenmek bile. Bence sana teslim olmayı reddederek sana layık olduğunu kanıtladı ve sen de onu *istedin*. Kötü bir şeydi. Bilinçaltında olsa bile."

Çenem açık kaldı. "Kahretsin."

Xander biraz daha viski devirdi. "Ne olursa olsun, yanıldığını düşünmüyorum. Onun sana layık olduğunu düşünüyorum. Ve bence sen ona aşıksın. Onunla evlenmeden önce *çıkmalı* mıydın? Evet. Ama olan oldu. Ama olan oldu. Şimdi soru şu, her şeyi geri alıp kaçacak mısın? Yoksa seni kalamayacağına ikna eden her neyse onunla yüzleşip bu işi yürütmeye mi çalışacaksın?"

"Ne olduğunu bilmiyorum." "Evet, biliyorsun."

"Sonsuzluk istiyor, Xander," diye ağzımdan kaçırđım. "Bir ruh eşı istiyor. Çocuk istiyor. Ben bunların hiçbirini istemedim."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Sadece hiç yapmadım. Çok fazla." "Ne çok fazla?"

"Sorumluluk. İş. Baskı. Zaman. Güven." "Ve sen başa çıkamayacağından mı korkuyorsun?" "Hayır," diye alay ettim. "Ben bunlarla başa çıkabilirim."

"O zaman neyi ?"

Cevap vermek yerine tabureden kalktım ve ön pencereye doğru yürüdüm. Ellerimi ceplerime soktum ve karanlık, sessiz sokağa baktım. Tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim.

Sonra dürüstçe cevap verdim. "Korku."

"Neyin korkusu?"

"Sanırım sevdiğin birini kaybedebileceğin korkusu. Bunu hissetmek istemiyorum. Belki de birini bu kadar derinden sevmemek daha iyidir."

Xander önce sessiz kaldı. "Anlıyorum. Korkmak berbat bir şey. Eskiden hiçbir şeyden korkmadığımı düşünürdüm... sonra Kelly'yle tanıştım. Şimdi günün her lanet dakikasında onun için endişeleniyorum. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Onsuz olmak için bunu takas edemem. Ayrı olduğumuzda, bundan nefret ediyorum."

Gözlerim kapandı. "Tamam."

Bir an sonra arkamda Xander'ın ayak seslerini duydum. Ağır elini omzumda hissettim. "Dinle. Neden biraz zaman ayırıp bunu düşünmüyorsun? Kaliforniya'ya git. Kendini evinde gibi hissedip hissetmediğini gör. Bak bakalım orada olmak sana ilham verecek mi?"

Lexi olmadan hiçbir yere gitmek istemedim. Ama belki de Xander haklıydı. Belki de hayatta ne istediğimi yeniden değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. En çok neyin önemli olduğunu. Ve Lexi'ye de ihtiyacı olan boşluğu vermek istedim.

Ama onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu.

* * *

Ertesi gün yemek masasının etrafında toplandık, dokuzumuz birden - babam, Austin, Veronica, ikizler, Xander ve Kelly, Dash, Mabel ve ben. Orada olanlara minnettar olmaya ve olmayanları düşünmemeye çalıştım ama bu çok zordu. Yediğimden ve içtiğimden oldukça eminim ama çoğunlukla sadece hissiz hissediyordum. Kimse bana boşanmayla ilgili doğrudan bir soru sormadığı ya da Lexi'nin adından bahsetmediği için herkes beni görmezden geliyor gibiydi.

Yemekten sonra Veronica ve ben bulaşıkları yıkadık, çünkü yemek pişirmeye yardım etmemiştik. Lavabonun yanında yan yana durarak ben bulaşık makinesini doldururken o da servis kâselerini ve tabakları elde yıkıyordu. Konuştu

Bir süre yeni açtığı dans stüdyosundan -New York'ta profesyonel dansçıydı- ve tekrar öğretmenlik yapacağı için ne kadar mutlu olduğundan bahsetti ve ben beynimin yarısıyla dinlerken diğer yarısıyla Lexi'nin ne yaptığını, yemek yapıp , Şükran Günü'nün nasıl geçtiğini, beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Hey. İyi misin?"

Veronica'nın dirseğiyle düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. "Özür dilerim. Evet. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

Bulaşık makinesinin çatal-bıçak rafına bir avuç çatal yerleştirdim. "Lexi'yi düşünüyordum."

"Ah," dedi usulca. "Bugün nerede?" "Sanırım büyükannesinde."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Mutlu değilim."

"Burada olmasını ister miydin?" "Evet," diye itiraf ettim.

Veronica şarap kadehini kurulamaya başladı. "Bunu biliyor mu?" "Emin değilim."

"Neden ona söylemiyorsun?"

"Yer istedi," dedim. "Ben de ona bunu vermeye çalışıyorum."

Bardağı bir havlunun üzerine koyarak ikinci bir bardak aldı. "Yani son değil mi? Ayrılma kararı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ben ... Bu konuda biraz kafam karışık." "Tamamen istenmeyen bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Omuz silktim. "Elbette."

"Ona ne hissettiğini söyleyemeyecek kadar inatçı olduğun için gitmesine izin verme."

Duygularınızı saklamak, onun alanına saygı duymaktan farklıdır."

"Gerçek duygularımı itiraf edersem bana inanacağından emin değilim," dedim.

dedi

Veronica bana deliymişim gibi baktı. "Ne? Neden ki?"

Veronica'nın evliliğin sadece bir evlilik olduğunu bilmediğini hatırladım. kolaylık. "Onun yanında duygularımı korumak için çok zaman harcıyorum," dedim dikkatlice.

"Tamam, ama onu üç haftadan daha kısa bir süredir tanıdıktan sonra evlenme *teklif ettin*." Veronica güldü. "Bana sorarsan o kadar da korunaklı değil. Ve sana sırılsıklam aşık."

Lexi söylememiş olsa bile, bu sözleri duymak beni bowling topu gibi karnımdan vurdu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Tanıştığımız gece bana bunun sihirli olduğunu söylemişti. Aşktan daha büyülü ne olabilir ki?"

"Öyle mi dedi?"

"Evet."

Bunun Lexi'nin uydurduğu bir şey mi yoksa gerçekten hissettiği bir şey mi olduğunu merak ettim. Keşke ona sorabilseydim.

Herkes geleneksel Pictionary oyunu için oturma odasına gittiğinde, başımın çok ağrıdığını iddia ettim ve odama çıktım. Kardeşlerim benim için bu kadar üzülmelerdi, bunu yapmama asla izin vermezlerdi. Ya da belki de çok eğlenceli olmayacağımı biliyorlardı, bu yüzden etrafta olmamı umursamadılar.

Üst kattaki odamda yatağıma uzandım ve telefonuma baktım, karımı aramak için can atıyordum. Sesini duymak için. Onu güldürmek için. Aramızdaki sihir her neyse, onu benim de hissettiğimi söylemek için. Onu sevdiğimi söylemek için. Onu istediğimi. Hayatımda ona ihtiyacım olduğunu.

Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Duygularımı bu şekilde ortaya dökmek bana göre değildi. Belki onları biraz yalnız bırakırsam, patlamak yerine buharlaşırlardı.

Ertesi sabah için Los Angeles'a bir uçak bileti ayırttım.

* * *

Şafaktan hemen sonra aşağı indiğimde babam mutfaktaydı.

"Erken kalkmışsın," dedi, cezveden bir fincana kahve doldururken. "Bir fincan ister misin?"

"Aslında çok fazla zamanım yok."

Çantama baktı ve kahvesini dudaklarına götürdü. "Şimdiden eve mi gidiyorsun?"

"Aslında Kaliforniya'ya uçuyorum. Orada bir iş teklifi aldım."

"Oraya daha çok var."

"Evet." Çantamı omzumda daha yukarı kaldırdım ve mutfak penceresinden bahçeye baktım. "Şu ağaç," dedim, yuvarlandığım devasa meşenin yerinde başımı sallayarak. "Onu her gördüğümde kolum ağrıyor."

Babam kıkırdadı. "Ne düşüştü ama." "O şeye asla tırmanmamalıydım."

"Oh, bilmiyorum. Sanırım yapmak zorundaydın." Kahvesini yudumladı. "Baba, kolumu iki yerden kırdım."

"Biliyorum ama sen bir korkuyla yüzleştin. Ve sonra kardeşlerin seninle ilgilendi."

"Öyle mi?" Yere düştükten sonraki anılarım bulanıktı.

"Elbette. O sırada evde değildim ama anlattıklarına göre Xander seni ayağı kaldırıp arabaya bindirmiş ve Austin de seni hastaneye götürmüş. Ve ben oraya vardıktan sonra bile seninle kalmışlar." Bir yudum daha aldı. "Aile böyle yapar, seninle kalırlar."

Yutkundum. "Gitmem gerek."

"Güle güle, oğlum." Kollarını açtı ve bana sarıldı. "Umarım aradığın şeyi bulursun."

* * *

Havaalanına giderken babamın sözleri aklımdan çıkmıyordu. Arabayı park edip güvenlikten geçerken. Kapıda oturup bölgemin çağrılmasını beklerken.

Bu sabah kahve bile içmemiş olmama rağmen bacağım gergin bir şekilde aşağı yukarı zıpladı. Parmaklarım kirli çenemi ovuşturdu -Çarşambadan beri tıraş olmamıştım.

Umarım aradığınız şeyi bulursunuz.

Ne arıyordum ben? Hayatımda ne yapmak istiyordum? Benim için en önemli şeyin ne olduğunu düşündüğümde, işim miydi? Banka hesabım mı? Adresim mi?

Son birkaç yıldır hayatıma en çok anlam katan şeyin Limonata Kampı'ndaki çocuklar olduğunu fark ettim. Onlar için yedek bir baba ya da ağabey olmak. Babamın ve ağabeylerimin benim için yaptığı her şeyi yapmak. yapmayı seviyordum. Onlardan zevk alıyordum. Beni iyi ve canlı hissettiriyorlardı. Kaliforniya'ya taşınıyordum yapacağım ilk şey orada Limonata Kampı'na eşdeğer bir yer bulmak olurdu.

Çünkü bana ihtiyaç duyulmasını seviyordum. İnsanlarla ilgilenmeyi. Onları mutlu etmeyi. Bir ailenin parçası olmak gibiydi.

Ailenin yaptığı budur, seninle kalırlar.

Peki neden *en çok* ilgilenmek istediğim kişiden kaçıyordum? Korkunun yoluma çıkmasına izin mi verecektim? Mantıklı beynimin beni hissettiklerimin sadece karasevda olduğuna ve uzun sürmeyeceğine ikna etmesine izin mi verecektim?

Yoksa içgüdülerime - kafamdaki o sese, kalbimdeki o özleme - hissettiğim şeyin aşk olduğunu, istediğim şeyin sonsuza dek bir şans olduğunu, ihtiyacım olan şeyin eve, karıma gitmek olduğunu söyleyen o sese mi güvenecektim?

Ve kal.

Çantamı aldım ve koştum.

* * *

İki saat sonra babamın evinin arka kapısından içeri daldım ve "Yardıma ihtiyacım var" dedim.

Xander ve Kelly mutfak masasında oturmuş kahvaltı ediyorlardı. "Neyle?" diye sordu kardeşim.

"Karımı geri alıyorum. Babam nerede?"

Xander, "Larry ve Gus'la kahvaltı etmeye gitti," dedi.

Kelly'nin yüzü aydınlandı ve ellerini çırttı. "Sana yardım etmemize izin ver! Ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Sadece sorarsan seni geri almayacağını mı sanıyorsun?" Xander sandalyesini iki ayağının üzerine yatırdı.

"İstemekten daha fazlasını yapmak istiyorum," dedim. "Ona hayatımın aşkı olduğunu göstermek istiyorum. Onu anladığımı, onunla birlikte olmak istediğimi ve ailemizin benim için dünyadaki en önemli şey olduğunu bilmesini istiyorum."

Kelly iki eliyle yüzünü yelpazeledi. "Ağlayacağım. Bu çok tatlı."

"Peki nasıl yapacağım?"

Xander başını kaşıdı. "Evlenme teklif edebilirsin diyeceğim ama biraz acele ettin."

"Evet, ama iyi değildi. Hak ettiği bu değildi." Bir an düşündüm. "Bunu tekrar yapabilirim."

"Belki bu sefer ona bir yüzük alırsın?" Kelly önerdi. "Pırlanta mı?"

Başımı salladım. "Elmas istemezdi ama ne var biliyor musun? Eminim zümrüt rengine bayılırdı. Yeşil onun en sevdiği renktir."

"Mükemmel," dedi Kelly. "Yüzüğü aldıktan sonra, anlamlı bir evlenme teklifini nerede yapabilirsin?"

Üçümüz bir an sessiz kaldık. Sonra Xander gülmeye başladı. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Aşkıınızı gerçekten kanıtlamak isteseydiniz telesiyeye biner ve bunu dağın tepesinde yapardınız," dedi.

İnledim, çünkü haklıydı.

"Hadi ama, en fazla on dakikalık bir yolculuk." Sandalyesinin ön ayakları bir gümbürtüyle yere düştü. "Sen halledebilirsin."

"İyi," dedim, midem çalkalanıyordu. "Yeni yüzük. Telesiyeye bin. Sence bu yeterli mi?"

"Biraz konuşman gerekecek ama bu senin her zaman uzmanlık alanın olmuştur," diye belirtti kardeşim.

Oda döndü. "*Bu tür kelimeler değil.*"

"Sadece ne *hissettiğini* söyle," diye ısrar etti Kelly. "Hiçbir şey planlamayın. Her şey kalpten gelmeli."

Başımı salladım. "Tamam. Deneyeceğim. Benimle kuyumcuya gelmek isteyen var mı?"

Kelly sandalyesinden kalktı ve bir kalp atışı içinde merdivenlere doğru koştu. "Evet!"

Giyinmem için bana beş dakika ver!"

"Bu ne zaman olacak?" Xander sordu.

"Bugün, eğer ayarlayabilirsem. Ama asansör operatörüyle temasa geçmem lazım, şu anda çalışmıyor. Ayrıca kızımın oraya çıkması için bir neden bulma konusunda da onun yardımına ihtiyacım olacak."

Xander güldü. "Zaten karın olan bir kadına evlenme teklif etmek çok zahmetli bir iş."

Sırıttım. "O buna değer. Buna değer amına koyayım."

* * *

Kelly'nin gitmeye hazırlanmasını beklerken bir telefon görüşmesi yaptım. "Alo?"

"Hey Luke, ben Devlin."

"Hey, Devlin. Naber?"

"Hafta sonu tatilinizi böldüğüm için özür dilerim ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Sadece Snowberry'deki asansör operasyon müdürünün sağlayabileceği türden bir iyilik."

Güldü. " koy. Tamamdır."

"Lexi'yi bu akşam gün batımında dağın zirvesine çıkarmayı içeriyor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hmmm. Ona yukarıdaki varış istasyonunda bir sorun olduğunu söyleyebilirim. Yarın iş için açığız, o yüzden hemen bakmak isteyecektir."

"Mükemmel. Sadece bir şey daha."

"Ne oldu?"

Gözlerimi kapatarak nefes aldım. "Önce beni oraya götürmen gerekiyor."

YİRMİ BEŞ

lexi

CUMA günü yataktan kalkmak bile istemedim.

Eski odamda pijamalarımın yatıyor, pencereden dışarı bakıyor, ağlamamaya çalışıyor ve buradan nereye gideceğimi merak ediyordum. Saat on civarında telefonum çaldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Ama elime alıp ekrana baktığımda, arayan Devlin değildi.

"Hey, Winnie," dedim sefilce.

"Hey." Sesi yumuşaktı. "Sadece seni kontrol ediyordum. İyi misin?"

"Evet ve hayır."

"Şükran Günü nasıldı?"

"İyi, sanırım. Yalnızdım."

"Oh, Lex. Özür dilerim. Keşke ne diyeceğimi bilseydim."

"Yanlış adama aşık olmamın benim suçum olduğunu söyle. Sahte olanla gerçek olanı karıştırdığım için. Sevilmek için bu kadar çaresizim."

"Bu senin hatan değil," dedi kararlılıkla. "Ve sen seviliyorsun." Sonra iç çekti. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. *Böyle* sevilmek istiyorsun."

"Ben de böyle sevilmek istiyorum," diye yineledim. "Bensiz yaşayamayacak birini istiyorum. Hayır, ne var biliyor musun? Bensiz yaşayabilecek ama yaşamak istemeyen birini istiyorum. Benimle yaşamayı *seçmesini* istiyorum, çünkü ben onu mutlu ediyorum."

"Onu bulacaksın, tatlım."

"Belki bir gün," dedim, Devlin'den başka biriyle birlikte olma düşüncesi midemi ağrıtmamasına rağmen. "Ama önce boşanmam gerekiyor."

"Çabuk olacağına bahse girerim. O kadar uzun süre evli kalmadınız. Bu işleri kolaylaştırıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu konuda hiçbir şey kolay değil." Sol elimi kaldırdım ve bir türlü çıkarmaya cesaret edemediğim bandıma baktım. "Hiçbir şey."

* * *

Öğle yemeği vakti, büyükannem kafasını içeri soktu ve beni hindili sandviç için aşağıya ikna etmeye çalıştı.

"Aç değilim, büyükanne."

"Umurumda değil. Ben senin büyükannenim ve seni beslemem gerekiyor. Aşağı inip yemek yemezsen kendimi kötü hissedeceğim." Durakladı. "Ayrıca, seninle konuşmak istiyorum."

İçimi çekerek yataktan kalktım ve onu aşağıya kadar takip ettim. Masada iki sandviç ve iki fincan çay vardı. Yiyecekleri görmezden gelerek çayı aldım ve bir yudum içtim.

Büyükannem oturdu. "Alexandra, düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Vasiyet hakkında."

"Ne hakkında?"

"Belki de modası geçmiştir."

"*Yüzde yüz* modası geçmiş, büyükanne." Fincanımı yere bıraktım. "Ama sen ve büyükbabam haklıdınız. Burayı tek başıma idare edemem. Bu çok fazla."

"Bir keresinde bir ortaktan söz etmiştiniz," dedi. "Artık iş kredini, planlarını ve tadilatını yaptığına göre, belki birini bulabilirsin."

"Belki." Ama ben sadece Devlin'i istedim. Bu *bizim* iş kredimizdi ve planları ve tadilatımızı. Bunu onunla paylaşmak istedim.

"Satmayı mı tercih edersiniz?"

Başımı sertçe kaldırdım. "Ne oldu? Hayır! Hayır! Hayır." Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm büyükanne. Bugün bu işin dışındayım. Eğer kocam olmadan denememe izin verirsen, bir iş ortağı bulup tadilata devam etme ve yeniden açma fırsatını çok isterim."

Büyükanne gülümseyerek, "Bence aileni gururlandırmak için bir şansı hak ettin," dedi. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim büyükanne." Gözlerim doldu ve onları kırıştırtarak uzaklaştırdım. "Bunu takdir ediyorum. Ama Tabitha ne olacak? Para istiyor. Yaygara koparacak."

Büyükanne elini havada salladı. "Tabitha'yı bana bırak. İncileri ona erkenden vereceğim. Aramızda kalsın, onlar zaten taklit. Aptal kız farkı bile anlayamaz."

Kırık kalbime rağmen güldüm.

Biraz enerji toplayarak duş aldım, giyindim, saçlarımı ördüm ve kulübeye gittim. Büyükbabamın eski ofisine girdim, masasına oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve bir iş ortağı işe alma sürecini araştırmaya başladım.

Aradan birkaç saat geçmişti ki telefonum çaldı ve arayanın asansör operasyonları müdürü Luke DeVries olduğunu gördüm.

"Hey Luke."

"Hey Lexi, rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Northland asansörünün varış istasyonunda sorun yaşıyoruz. Yukarı çıkmak için bir dakikan var mı?"

"Tabii. Asansör çalışıyor mu?"

"Evet. Kalkış noktasında sorun yok. Seninle orada buluşuruz." "Kulağa hoş geliyor. Beş dakika içinde orada olurum."

Montumu ve şapkamı giydim, eldivenlerimi çekiştirerek dağın eteğindeki teleferik istasyonuna doğru yürüdüm. Daha eski olanlardan biriydi, bu yüzden bir sorun olması beni şaşırtmadı ama umarım yarın sabah açılışa kadar sorunu çözebiliriz. Şükran Günü hafta sonu yürüyüşçüler için popülerdi.

Gün ışığı dağın ardında kayboluyordu ve hava serindi. Kalaylı gökyüzünden birkaç kuru kar tanesi süzölüyordu. Luke beni gördü ve el salladı. "Hazır mısın?"

"Hazır!"

O ve ben yukarı çıkan araçlardan birini yakaladık. Yokuşu tırmanırken Devlin'in telesiyeye binmekten korktuğunu, benim için çok özel olan bu yeri ona gösterebilmek için onu telesiyeye binmeye ikna edemediğimi düşündüm.

Belki de umurunda olmazdı. "Şükran Günü nasıl geçti?" Luke sordu. "Sade. Seninki?"

"Harika. Bu yıl biz ev sahipliğı yaptık." Bana evine kimlerin geldiğini, ne ikram ettiklerini, hindiyi nasıl pişirdiklerini, oturma düzenlerini ve izledikleri futbolu anlatmaya başladı. O kadar çok konuştu ki asansörün nesi olduğunu sormaya fırsatım bile olmadı.

Zirvede kolayca indik ve neyin yanlış olabileceğini görmek için etrafıma bakındım. "Bana iyi görünüyor," dedim. "Sorun nerede?"

"Tam burada," dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Arkamı döndüm ve nefes nefese kaldım. Devlin istasyon binasından çıkmış ve bana doğru yürüyordu. Hemen Luke'a baktım, o da aşağı inmek için arabaya atlamıştı bile.

"Asansör koşmaya devam edecek," diye seslendi el sallayarak. "Ben aşağıda bekleyeceğim. Acele etmeyin."

Dikkatimi tekrar Devlin'e çevirerek, midemde kelebekler uyanıp çılgınca uçuşurken onun yaklaşmasını izledim. "Devlin? Bu da ne böyle?"

"Bu pek çok şey demek." Alacakaranlıkta çivit mavisini gibi görünen gözlerinin mavisini görebileceğim kadar yakındı. "Bu üzgün olduğum. Seni seviyorum. Karım olmanı istiyorum."

Dizlerim büküldü ve Devlin beni dik tutmak için kollarımdan tuttu. "Özür dilerim," dedim ona doğru eğilerek. "Ama tüm bunları tekrar söyleyebilir misin? Baştan başlayarak? Ve belki bu sefer daha yavaş? Biraz detaylandırır mısın?"

"Elbette." Yüzünü bir sırtıma kapladı. "Burada kalmanın istediğim şey olduğunu daha önce fark edemediğim için özür dilerim - sadece bir yıl ya da beş yıl değil, sen burada olduğun ve beni istediğin sürece. Eğer bu sonsuza dek sürecekse, zaman sonsuza dek kalırım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Ciddi misin?"

"Evet. Kalmak istiyorum - eğer bu seni mutlu edecekse. Çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim nefes nefese. "Nasıl oldu bilmiyorum."

Omuz silkti. "İyi bir kimyamız var. Tüm o seks acıtmadı, ya da."

Güldüm. "Hayır, olmadı."

"Yani bu senin için sorun değil mi? Çekip gidebileceğimi düşündüğüm için beni affediyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Eldivenli elimle göğsüne dokundum. "Ama tekrar karın olmamı istemenle ilgili şeyi söyle."

"Yapacağım," dedi ve beni nazikçe iterek tekrar ayaklarımın üzerinde dengede durmamı sağladı. Sonra diz çöktü. "Ama biraz koreografi gerektiriyor."

Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarırken nefesim kesildi ve eldivenlerimle ağzımı kapattım. Kutuyu açtığımda, muhteşem dikdörtgen yeşil bir taş, gün ışığının son ışınlarını yakaladı ve aşağıdaki tonlarla parıldadı

zümrüt, adaçayı ve orman. Her iki yanında, ince bir altın bandın içinde iki küçük elmas duruyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Devlin'i diz çökmüş, bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakarken görmenin baş döndürücü, kalp çarpıntısı yaratan deneyimi gibi bir şey de hiç yaşamamıştım. Kar taneleri usulca düşmeye devam ediyordu. "Lexi, sen benim hayatımın aşkıydın," dedi. "Bana bunu gösterdin Dinginlik korkulacak bir şey değil, tadına varılması gereken bir şey. Bizim için çok fazla hayalim var ve bunların çok fazla çalışma, enerji, para, zaman ve fedakarlık gerektireceğini biliyorum. Ama günün sonunda hala seninle olduğum sürece, her zaman buna değecek." Kutudan yüzüğü çıkardı ve ben de eldivenimi çıkardım. Yüzüğü parmağıma takarak alyansıma yasladı ve sesi çatallaşarak şöyle dedi: "Sen benim karımsın. Sen benim ailemsin. Sen benim sonsuzluğumsun." Parlak safir gözleriyle bana baktı. "Bu sefer benimle gerçekten evlenir misin?"

"Elbette yapacağım." Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. "Elbette yapacağım."

Bana sarıldı ve tüm hayallerimi ellerinde toplayarak beni derinden öptü. Onları gerçeğe dönüştüreceğini biliyordum.

Sonunda Devlin ayağa kalkmama yardım etti. "Ne zaman evlenmeliyiz?"

"Gerçekten yeniden evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Büyükannenin duvağını takıp gerçek bir gül buketi taşıyarak Snowberry'nin merdivenlerinden ineceğin ve tüm aile ve arkadaşlarımızın buna tanıklık edeceği gerçek bir düğünü hak ediyorsun."

"Eeep!" Ciyakladım. "Bunu çok isterdim! Tadilat bitene kadar beklememiz gerekecek. Bahar mı?"

"Seni ne mutlu edecekse."

Kollarımı tekrar ona doladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Senin için teleskiye bile bindim."

Ellerimi boynunda kenetleyerek arkama yaslandım. "Nasıldı Bu mu?"

"Berbattı," dedi. "Her saniyesinden nefret ettim." Dudaklarımı öptü.

"Ama buna değdi. Tüm bunları senin için en anlamlı olduğunu bildiğim yerde söylemek istedim."

Sırıttım, vücudum sevinçle uğulduyordu. "Ateşböceği'nin gelecekteki evi."

"Evet." Alnını benimkine yasladı. "Seninle geleceği düşünmeyi seviyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Büyük bir arka bahçesi olan bir ev. Sırtıma binmek için yalvaran çocuklar.

Belki garajda güzel bir araba vardır."

Güldüm. "Kulağa mükemmel geliyor. Fikrini neyin değiştirdiğini sorabilir miyim?"

"Bir kere, gittiğin sabah sensiz uyandığımda her şeyden nefret ettim. O an seni geri istedim."

"Neden beni aramadın?" Başımı salladım. "Umurunda değil sanıyordum!"

"Yüzlerce kez yapmak istedim, neredeyse yapıyordum. O kadar mutsuzdum ki. Cherry Tree Limanı'na gittim ve Xander'la konuştum ve bana kendi yolumda durduğumu fark etmemi sağlayan bazı şeyler söyledi."

"Ne dedi?"

"Sanırım bu aslında onun ağaçta bana korkaklığı bırakıp tırmanmamı söylemesine eşdeğeri."

Güldüm. "Yine mi ağaç, ha? En azından bu sefer düşmedin."

"Ah, düştüm," dedi, tanıştığımız gece kalbimi çalan o sırtış ortaya çıktı. "Sert düştüm."

"Ama seni yakaladım," diye fısıldadım, başımı çenesinin altına soktum, yanağımı göğsüne bastırdım. "Ve asla bırakmayacağım."

* * *

Devlin'i telesiyeye bindirmek için biraz ikna etmek gerekti.

"Yürüyerek ineceğim."

"Devlin, dur. Çok karanlık."

"Dikkatli olacağım."

"Hava çok soğuk ve şapkan bile yok." "Vücut ısım var."

"Dinle, vücut ısını çok iyi biliyorum ve daha sonra bundan faydalanmak istediğim için karanlıkta bu dağdan aşağı tek başına yürümene izin vermeyeceğim."

Onu istasyona doğru çekiştirirken inledi. "Seks yaparak dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet, alışıyor mu?"

"Sayılır." Yerimizde durduk ve asansörün arkamızdan gelmesini bekledik. "Eğer ölürsem, bensiz devam edin."

"Oh, Tanrım. Ölmeyeceksin. Hadi, işte gidiyoruz." Araba bizi aldı ve banka oturduk. "İşte, gördün mü?"

Devlin hızla emniyet çubuğunu aşağı çekti. "İnmemiz için yavaşlatacak mı?"

"şimdi ona mesaj atıp geleceğimizi söyleyeceğim." Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Luke'a bir not gönderdim. "Demek o da bu planın içindeydi, ha?"

"Öyleydi. Ona ihtiyacım vardı."

"Büyükbabam de işin içinde ?"

"Hayır. Neden sordunuz?"

"ünkü bu öğleden sonra bana düşündüğünü ve eğer hâlâ istiyorsam burayı tek başıma işletmem için bana bir şans vermeye karar verdiğini söyledi."

"Ciddi misin?"

"Evet. Ona benim de düşündüğümü söyledim ve onun ve büyükbabamın muhtemelen haklı olduğunu, bunun tek bir kişi için çok fazla olduğunu, bu yüzden bir iş ortağı bulacağımı fark ettim."

"Bir iş ortağı, ha?" Bir kolunu bana doladı.

"Evet. Yakında başvuruları kabul edeceğim ve umarım siz de bir tane gönderirsiniz."

Güldü. "Olabilir. İşin içinde köşe ofis de var mı?"

"Hayır, ama hayatının geri kalanında her gece yatağında benimle birlikte olacaksın."

"Satıldı."

Ona yaslandım, eldivenimi çıkardım ve elimi uzattım. "Bu yüzük. Ona bakmadan duramıyorum. Tabitha'ya göstermek için sabırsızlanıyorum!"

Güldü. "Muhtemelen elmas olmadığı için burun kıvracaktır."

"Elmaslar umurumda bile değil. Bu çok güzel! Zümrüt mü bu?"

"Bu deniz mavisi bir safir."

"Bayıldım." Başımı omzuna yasladım. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama bu telesiyejden *nefret ediyorum*. Böyle sallanması mı gerekiyor?"

"Evet." Güldüm ve eldivenimi geri çektim. "Ama bir daha asla binmek zorunda . ocuklarımıza kayak yapmayı öğreteceğim."

"Mkemmел. Onlara istediklerini elde etmek için anneleriyle nasıl konuşacaklarını öğreteceğim."

"Bu konuda iyisin," dedim.

Beni biraz daha sıktı ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Bu bir hediye."

YİRMİ ALTI

Epilog

"LEXI, şu köşeden bakmayı kes! Orada biri seni görecek!"

"Ne olmuş yani?"

Winnie yine duvağını kurcalarken, "Demek damat törenden önce gelini görmemeliymiş," diye söylendi. "Bu kötü şans getirir."

Gölerek döndüm ve onunla yüzleştim. "Biz zaten evliyiz, Win. Bu sadece eğlence için. Ve bu gelenek kötü şansla ilgili değil, evliliği ayarlayan ebeveynlerin, damadın gelini görüp fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı düğüm atılmadan önce geline bakmasını istememesiyle ilgili. Devlin'in beni gördüğünde geri adım atacağını sanmıyorum."

Sırıttı. "Kesinlikle değil. Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Dizlerime kadar inen ve kıvrımlarımı ortaya çıkaran beyaz dantelli bir elbise giymiştim. Gövdenin altından geöen dantel, bisiklet yakaya kadar uzanıyor ve üç öeyrek kola dönüşüyordu. Sırt kısmı, kürek kemiklerimin ortasından kuyruk sokumuma kadar uzanan küçük bir dikey düğme sırasının üzerinde V şeklinde dalgalanıyordu. Ayaklarımda saten topuklu ayakkabılar vardı ve başımda büyükannemin dantel kenarlı duvağı tutturulmuştu, tül omuzlarımla etrafında zarıföe dalgalanıyordu. Ellerimde beyaz güllerden oluşan bir buket vardı. Kulaklarımda ise kayınpederimin bana iade ettiği inci küpeler vardı.

"Ben Dex'le oturmaya gidiyorum. Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Daha iyi olamazdım."

Parlak gözlerle gülümsedi ve bana gevşeköe sarıldı. "Seni sıkmak istiyorum ama seni mahvetmek istemiyorum."

"Beni sonra sık," dedim gülerek.

"Tamam. Herkesi yerlerine yerleştirip yaylı öalgılar dörtlüsünü öalacağım," dedi düğün planlayıcısı moduna geöerek. "Ne zaman başlayacağını biliyor musun?"

"Evet."

Bana bir öpücük verdi. "Senin adına öok mutluyum." Sonra ortadan kayboldu ve beni kendimle baş başa bıraktı.

Beklediğim merdivenin tepesinde dağa bakan kocaman bir pencere vardı. Annemin bana tanımayı öğrettiği bahar çiçekleriyle -beyaz trillium, yabani columbine ve Virginia bluebell'leriyle- ılık ve güzel kokulu muhteşem bir Mayıs akşamıydı. Gökyüzü parlak bir cerulean renginden ufukta puslu bir turuncuya dönüşüyordu ve bulutlar ağaçların üzerine dağılmıştı.

Kışın bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyordum. Daha dün kadar Devlin'le kanepemde oturmuş onun çizimlerine bakıyorduk ve şimdi birinci aşama tamamlanmıştı. Mart ayının ilk gününden itibaren rezervasyon almaya başlamıştık; kız kıza geçirilecek hafta sonları için harika spa paketleri, yatakta romantik kahvaltılar ve yemek meraklıları için şarap tadım yemekleri sunuyorduk. Hem Winnie hem de Ellie inanılmaz birer kaynak oldular ve Ellie'nin kocası Gianni mümkün olduğunca yerel olarak yetiştirilen gıdaları öne çıkaran heyecan verici bir menü hazırlamamıza yardımcı oldu. Tabitha, sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlusu olarak seyahat alanındaki blog yazarlarını ve içerik oluşturucuları yeni Snowberry Lodge'u denemeye ikna ederek yararlı olduğunu kanıtladı.

Bob Oliver, istediğini vermeyeceğini anladığında onu bir taş gibi bırakmış ve o kadar öfkelenmişti ki, McKenna'ya onu aldattığına dair kanıt göndermiş, o da hemen onu terk etmişti. Bir gün sonra da Hotchkiss'ten kovulmuştu.

"Bana bulaşmamalıydı," dedi Tabitha omuz silkerek. "Cehennemde öfke falan yoktur."

"Parası" konusunda hâlâ huysuzdu ama onu Snowberry ne kadar iyi iş çıkarırsa, ileride ona o kadar çok miras kalacağına ikna etmiştik. Ona bir sürü avantajı olan iyi bir maaş teklif ettik ve mutlu görünüyordu.

Şimdiye kadar Snowberry'deki değişikliklere gelen tepkiler harikaydı ve hızlı bir şekilde rezervasyon yaptırarak. Tasarımcımız, bol miktarda sıcak ahşap, büyük pencereler ve soluk taş ile önerdiğim İskandinav hissine eğilmişti. İnsanlar ferah, yenilenmiş konuk odalarına bayıldılar ve İskandinav kış tanrıçasından esinlenerek Skadi adı verilen restoran her gece tıklım tıklım doluydu. Austin'in yeni kokteyl salonumuz Snö için geri kazanılmış ahşaptan yaptığı bar bir gösteriydi. Mimarlık ve tasarım dergileri bile bu bara sayfalarında yer vermişti.

Telesiyejleri yenilemiş, yeni yürüyüş parkurları açmış ve Devlin'in söylediği her şeye sahip olduğunu itiraf etmem gereken tuzlu su mağarasını inşa etmiştik. Bu yaz, ikinci aşama başlayacaktı - kayak sezonunu açtığımızda Ateşböceği gerçek olacaktı.

Orijinal planlarımızda yaptığımız tek değişiklik Otter Gölü ile ilgiliydi. Bu fikir aklıma bir rüyamda gelmişti; rüyamda suda sıçrayan, kamp ateşi etrafında şarkılar söyleyen ve güneşin altında uzun piknik masalarında yemek yiyen çocuk grupları görmüştüm. Ertesi sabah yataktan kalktım ve Devlin'e bu fikri sundum.

Büyük Göller Kampı Limonatası.

"Bu fikre bayıldım. Ama emin misin Lexi?" Devlin bana sordu.

"Elbette eminim. Annemle babamı daha mutlu edecek bir şey düşünemiyorum. Çok gurur duyarlardı."

"İyi bir arazi parçası."

"İyi bir amaç için kullanılacak."

"Peki ya büyükannem?"

"Peki ya o? Bence Snowberry'den bir parçanın böylesine iyi bir amaç için dönüştürüldüğünü görmek onu çok heyecanlandıracaktır. Belki de kızların kulübesine onun adını verebiliriz."

"Bu harika bir fikir."

Saçlarımı savurdum. "Ben onlarla doluyum. *Kocacığım*."

"Sadece bunu bana borçlu olduğunu düşündüğün için yapmadığından emin olmak istiyorum." Ellerini kalçalarımaya koydu ve beni kendine çekti. "Borçlu değilsin."

Parmaklarımı göğsüne vurdum. "Hey, bu anlaşmayı bitirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Güldü. "Anlaşmayı bitirmek istiyorum."

Hibelere başvurduk ve fon toplamak için mevcut organizasyonla birlikte çalıştık ve çalışmalar bu yaz başlayacaktı. Gelecek yaz kampçılara açık olacaktık. Sara bize kendisi için bir yer ayıracağımıza dair söz vermişti ve yeterince büyüdüğünde danışman olmak istediğini söyledi.

Sara şimdi aşağıdaydı, annesinin yanında oturuyordu. Büyük bir düğün değildi ama bizim için önemli olan herkes oradaydı - Devlin'in tüm kardeşleri, yeğenleri, Veronica ve Kelly, Ari, Winnie ve Dex, Ellie ve Gianni, Büyükanne ve Tabitha.

Dörtlünün şarkımızı -Elvis'in "It's Now or Never"- çalmaya başladığını duyduğumda neredeyse pencereden dönecektim. Ama sonra camın diğer tarafında hareket eden iki küçük ışık gözüme çarptı. Nefesim kesildi, yaklaştım. Pencerenin hemen dışında çılgınca uçuşan bir çift ateşböceği vardı. Gözlerim doldu ama tatlı bir sükûnet kapladı içimi ve gülümsedim. Ne anlama geldiklerini biliyordum.

"Seni görüyorum," diye fısıldadım, kalbime dokunarak. "Ve benimle olduğunu biliyorum." Derin ve sakin bir nefes aldıktan sonra merdivenlerin başına kadar yürüdüm ve aşağı inmeye başladım.

Görünür hale geldiğimde herkes ayağa kalktı ve bana baktı. Böyle bir spot ışığı altında merdivenden inmek biraz rahatsız ediciydi ama acele etmedim ve anın tadını çıkarmaya çalıştım - çocukluğumdan beri bunun hayalini kurmuştum. Merdivenlerin dibinde kayınpederim yüzünde saf bir sevinç ifadesiyle bekliyordu. Bana bir kolunu uzattı ve ben de elimi dirseğinin içine sokarak ona minnettar bir gülümseme verdim.

Koridordan şömineye doğru yürümek için döndük, Devlin beni bekliyordu, Dash gururla arkasında duruyordu.

Devlin'in giydiği koyu renk takım elbisenin altında, beyaz gömleğinin sol kolunun altında, ön kolunun iç kısmında bir dövme olduğunu sadece ben biliyordum - bir ateşböceği. Geçen hafta beni bununla şaşırtmıştı. "Vücudumda kalıcı olarak işaretlemek istediğim bir şey düşündüm," demişti. "Her zaman seveceğimi bildiğim bir şey."

Tabii ki gözyaşlarına boğulurdum, bu da onu güldürür ve beni kendine çekerdi.

Sağımda ve solumda, hayatımın aşkına doğru yavaşça ilerlerken burnumu çekmeler ve mırıldanmalar duydum. Ona ulaştığımızda George yanağımdan öptü ve ön sırada Mabel'in yanındaki koltuğa oturmadan önce oğluna sarıldı. Winnie almak için öne çıktı ve ben de kocama döndüm. İki elimi de avuçlarının içine aldı. *Karım* diye bağırdı. Bana parmağımdaki herhangi bir yüzükten daha çok sevildiğimi, istendiğimi ve değer verildiğimi hissettirdi.

geleneksel yeminler asla yapamazdı.

"Hoş geldiniz," dedi Elvis, bu olay için bulup getirdiğimiz Elvis. "Bugün burada iki kalbi sonsuz aşkta birleştirmek için toplandık.

-Tekrar."

Misafirlerimiz güldü.

Devlin, "Bu kadınla bana izin verdiği kadar çok evleneceğim," dedi.

Kalbim konuşamayacak kadar doluydu ama ne hissettiğimi yüzümden okuyabildiğini biliyordum.

Minnettarlık. Neşe. Umut. Sevgi.

En cesur macera.

SON

yeterince almadın mı?

Lexi ve Devlin'in düğün gecesinden bonus bir sahneye ne dersiniz? [Posta listeme abone olmak için buraya tıklayın](#) (veya aşağıdaki QR kodunu kullanın) ve bir tane daha ateşli, baharatlı sahneye anında erişebileceksiniz!

Zaten abone misiniz? Bonus materyallerimin linki için son bülteninizi kontrol etmeniz yeterli! Eğer bulamazsanız, sadece yeniden abone olabilirsiniz ve sahne dakikalar içinde sizin olacaktır.

O zaman Kiraz Ağacı Limanı serisinin [devamı](#) için hazır olun... [Sırada Dash ve Ari'nin kitabı var!](#) Bir Hollywood aktörü ve küçük bir kasaba lokantasında garsonluk yapan bir kız HEA'lerini bulabilecekler mi? Bu en iyi arkadaşın kardeşi küçük kasaba romantizmini kaçırmayın!

fahiŖe olmak

Wa nt yeni sŖrŖm uyarıları, bonus materyallere ve Ŗzel eriŖim ve tŖm duyurularımı ilk Ŗnce mi? [İki aylık bŖltenime abone olun!](#) _____

Harlow'la ilgili her Ŗeyi gŖnŖ takip etmek, ARC'lere ve eŖantiyonlara Ŗzel eriŖim elde etmek ve eēlenceli, pozitif, seksi ve drama iēermeyen bir bŖlgenin parçası [olmak ister misiniz?](#) [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve Ŗzel ŖdŖller kazanma Ŗansı ister misiniz? [Facebook sayfama gŖz atın!](#) __

Freebies ve haberdar olmak ister misiniz? [Bookbub'ı deneyin!](#)

Eēer sesli kitapları [seviyorsanız kitaplarımın sesli versiyonlarını burada bulabilirsiniz!](#),

ayrıca melanie harlow tarafından

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Çatallı](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi

[Bir Çeşit Mutluluk](#)

[Bir Çeşit Çılgınlık](#)

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Şeker Adam](#)

[Düştükten Sonra](#)

[Bu Andan İtibaren](#)

[Benim Olsaydın](#)

İlk ve Tek Seri

[Sadece Sen](#)

[Sadece O.](#)

[Sadece](#)

[Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Dayanılmaz](#)

[İnkâr](#)

[Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Z](#)

[Kırılmaz](#)

[Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi

[Beni Beni Senin](#)

[YapÇıldır](#)

[Bana Deli De](#)

[Bağla Beni](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Yeni Nesil Serisi

[Ateşle](#)

[Lezzet](#)

[Başta](#)

[_____n](#)

[Çıkar](#)

[mak](#)

Kiraz Ağacı Limanı Serisi

[_____Kaçak Aşk](#)

[Hideaway Heart](#)

[Make Believe Match](#)

Ortak Yazılan Kitaplar

[Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte

[yazılmıştır](#)) [Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazılmıştır)

[Kolay Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Novella\) Bir Okuma](#)

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya](#)

[tıklayın!](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi , yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere takdir ve şükranlarımı sunarım...

MG, Kristie, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Nina Grinstead, Hang Le, Corinne Michaels, Catherine Cowles, Elsie Silver, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti & Bookcase Literary'den Meire Dias, Evident Ink'ten Nancy Smay, One Night Stand Studios'tan Erin Spencer, anlatıcılar CJ Bloom ve Robert Hatchet, düzeltmenler Michele Ficht ve Shannon Mummey, Shop Talkers, Sisterhood, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, dünyanın dört bir yanındaki okuyucularım...

Ve bir kez daha, beni her gün güldüren kocama ve kızlarıma. Siz gelmiş geçmiş en büyük macerasınız.

yazar hakkında

Melanie Harlow topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. 30'dan fazla çağdaş romanın yazarıdır.

Kocas ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melanieharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[İçindekiler](#)

[1. Lexi](#)

[2. Devlin](#)

[3. Lexi](#)

[4. Devlin](#)

[5. Lexi](#)

[6. Devlin](#)

[7. Lexi](#)

[8. Devlin](#)

[9. Lexi](#)

[10. Devlin](#)

[11. Lexi](#)

[12. Devlin](#)

[13. Lexi](#)

[14. Devlin](#)

[15. Lexi](#)

[16. Lexi](#)

[17. Devlin](#)

[18. Lexi](#)

[19. Lexi](#)

[20. Devlin](#)

[21. Lexi](#)

[22. Devlin](#)

[23. Lexi](#)

[24. Devlin](#)

[25. Lexi](#)

[26. Sonsöz](#)

[Yeterince](#)

[almadınız mı? Bir](#)

[Fahişe Ol](#)

[Melanie Harlow tarafından da](#)

Teşekkür Yazar
Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

